

கௌம்

இதழ் 23

மார்ச் 2005

சிறுகதைச்
சிறப்பிதழ்

புகழ்

ஜீன் போல் சார்த்தர்

பழனிசாமி சுப்ரமணியன்

தெளிவத்தை ஜோசப்

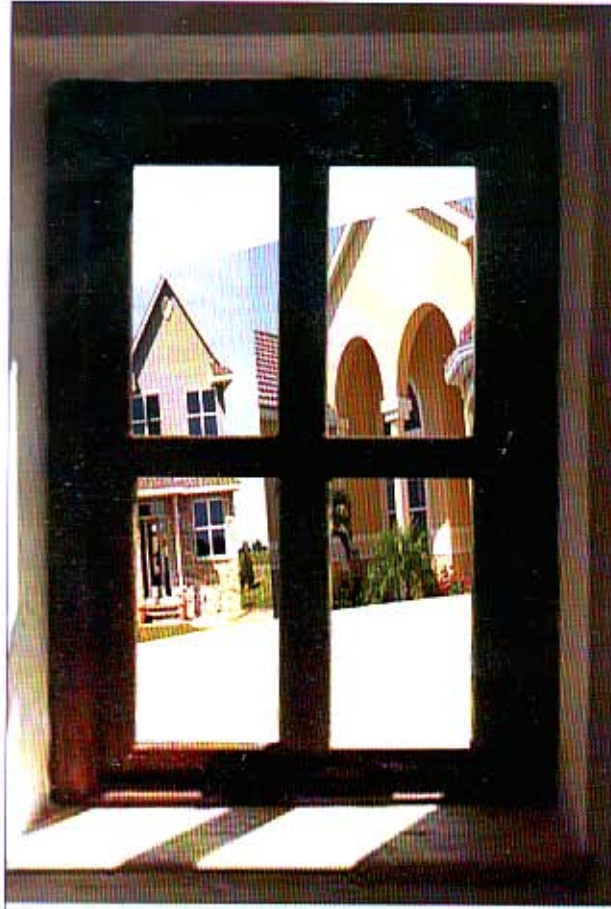
மு.பொன்னம்பலம்

க.கலாமோகன்

மணிவேலுப்பிள்ளை

நேர்காணல்

அ. முத்துலிங்கம்

எல்லோரையும் போலவே நானும்
புதிதாக சொல்வதற்கு
எதுவுமில்லை

நேரில் சந்திக்கும் வரை...

தி.சிவசிவாசன்

Tam Sivathasan

Associate Broker

416•804•3443

ROYAL LEPAGE

Royal LePage Connect Realty
4218 Lawrence Ave. East
West Hill, ON

சிறுகதைச் சிறப்பிதழ்

■
நேர்காணல்
அ. முத்துலிங்கம் ♦ 4

■
சிறுகதை
பேட்டை ♦ புகழ் ♦ 16
ரோத்தான் ♦ பழனிசாமி சுப்ரமணியன் ♦ 23
மழலை ♦ தெளிலத்தை ஜோசப் ♦ 29
சுவர் ♦ ஜீன் போல் சார்த்தர் ♦ 33
மரணம் ♦ மு. பொன்னம்பலம் ♦ 50
20 ஈரோ ♦ க. கலாமோகன் ♦ 53
மண்ணின் மைந்தன் ♦ மணி வேலுப்பிள்ளை ♦ 56

■
கட்டுரை
நோபெல் பரிசுகள் 2004 ♦ வெங்கட். ரமணன் ♦ 63
சொல்லதெல்லாம் உண்மை - உண்மையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை ♦ த. சிவதாசன் ♦ 76
இலக்கியத் திறனாய்வும் இலக்கிய வரலாறும் ♦ செல்வா கனகநாயகம் ♦ 78

■
கவிதைகள்
சோலைக்கிளி, சுகன், செழியன் ♦ 70

■
மதிப்புரை
ம் ♦ தேவகாந்தன் ♦ 74

R. Pathmanaba Iyer
27-B High Street
Plaistow
London E13 0AD
Tel: 020 8472 8323

AGINCOURT PARTY RENTALS

COMPLETE LINE OF PARTY RENTALS SUPPLIES

*Tables, Chairs, Fine China, linen, Party
Supplies, Helium Balloons, Games etc..*

*4455 Sheppard Ave East, Scarborough
M1S 3G9*

Tel: (416) 291-1919

Fax: (416) 291-1337

Web: www.agincourtpartyrentals.com

E.mail: sale@agincourtpartyrentals.com

Yarl Fancy Florist

*Beautiful fresh flowers, Wedding Arrangements,
Funeral Tributes, Gift Baskets & Plant*

Free delivery to the funeral home or cemetery

Tel: (416) 292-8351

(416) 291-1919

Web:

www.agincourtpartyrentals.com

இவ்விதம் சிறுகதைச் சிறப்பிதழாக வெளிவருகின்றது. நமது நண்பரும், இன்றைய தமிழ்ச்சிறுகதையில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருபவருமான அ. முத்துலிங்கத்தின் செவ்வியம் இந்த இதழில் பிரசுரமாகியுள்ளது.

அம்பை கூறுவதைப்போல, முத்துலிங்கத்தின் கதைகள், நாம் அறிந்த உலகங்களுக்கு நாம் அறியாத பாதைகளில் இட்டுச் செல்பவை. நாம் அறியாத உலகங்களின் கதவுகளையும், சாளரங்களையும், காதல்களையும் ஓசைப்படுத்தாமல் மெல்லத் திறப்பவை. இந்த செவ்விக்காக மிக உற்சாகமாக உழைத்த வெங்கட் ரமணன், மகாலிங்கம், செழியன் ஆகியோருக்கு நன்றி.

கடந்த வருடம் காலம் பரவலாக பெரும் வரவேற்பை பெற்றதைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் காலம் பரவலாக விநியோகிக்கப் பட்டதும் அதற்கு ஒரு காரணம் என்று கொள்ளலாம். தமிழ் நாட்டில் காலம் சஞ்சிகையை பரவலாக்க முயற்சி எடுத்த ஜெயமோகன், பின்னர் காலச்சுவடு நண்பர்கள், அதன் பின்னர் தற்போது தொடர்ந்து அதைச் செய்து வருகின்ற உயிர்மை நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றி.

கடைசி காலம் இதழ் சிரித்திரன் சுந்தர் சிறப்பிதழாக வெளிவந்தது. இந்த இதழை சென்னையில் இராமகிருஷ்ணன் வெளியிட, திலீப்குமார் பெற்றுக்கொண்டார். சமார் நாற்பது தமிழக எழுத்தாளர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும் கலந்து கொண்ட இந்த கூட்டத்தில் எனக்கும் கலந்து கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது பெரு மகிழ்ச்சி. இந்த நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்த நண்பர்கள் சி.மோகன், மனுஷ்ய புத்திரன் ஆகியோருக்கும் நன்றி.

யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக புவியியல் பிரிவு கேட்போர் கூட்டத்திலும் காலம் சஞ்சிகை அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. மணிவண்ணனின் தலைமையில் அலை யேசுராஜன் அறிமுகம் செய்து உரையாற்றினார். ஏறத்தாழ நூறு இலக்கிய நண்பர்கள் கலந்துகொண்டனர். பேராசிரியர் சிவச்சந்திரன் சிறப்புப் பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

கொழும்பிலும் மேமன் கவி தலைமை வகிக்க தெளிவத்தை ஜோசப், மு. பொன்னம்பலம் ஆகியோர் காலத்தை அறிமுகம் செய்து வைத்தனர். மல்லிகை ஜீவா, ஞானம் புத்திரிகை ஆசிரியர் ஞானசேகரன், டொக்டர் முருகபூபதி, மூன்றாவது மனிதன் பெளசர் உட்பட பலர் கலந்துகொண்டனர்.

பல ஆண்டுகளாக காலம் சஞ்சிகையை வெளியிட்டு, சங்கடங்களையும், மன வேதனைகளையும், சோர்வையும், பொருளாதார நட்டங்களையும் தாங்கி புண்பட்டிருந்த மனதுக்கு இவையெல்லாம் ஆறுதலாக இருந்தன. தொடர்ந்து காலத்தை கொண்டுவர வேண்டும் என்ற ஓர் உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்தின.

சென்ற வருடம் காலம் சார்பாக ரொறன்டோவில் நடந்த "வாழும் தமிழர் புத்தகக் கண்காட்சியில் இயல் விருது பெற வந்த வெங்கட் சாமிநாதன் கலந்துகொண்டார். நடந்த கலந்துரையாடலில்

வாதப்பிரதிவாதங்கள் நடந்தன. இதன் தொடர்ச்சியாக இலங்கைத்தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வு மேலும் சற்று அதிகரித்துள்ளது என்று காலம் நம்புகின்றது.

சென்னையில் வெளியிடப்பட்ட, ரொறன்டோ எழுத்தாளர்கள் அ. முத்துலிங்கம், மகாலிங்கம், வெங்கட் ரமணன், மைதிலி, செழியன் ஆகியோரின் புத்தகங்களை காலம் ரொறன்டோவில் அறிமுகம் செய்து வைத்தது.

இலண்டன் ஓவியரும் நாடகருமான கிருஷ்ண ராஜன் (கே.கே.ராஜன்) கலந்துகொண்ட நாடகப் பட்டறையும், சிறுவர்களுக்கான ஓவியப் பட்டறையும் மிகச் சிறப்பாக நடந்தன.

அத்தோடு நோர்வேயில் இருந்து வந்த கவிஞர் இளவாலை விஜயேந்திரனின் "நிறமற்றுப் போன கனவுகள்" கவிதைத் தொகுப்பின் புதிய பதிப்பை கனடாவில் வெளியிட காலம் தன் பங்களிப்பைச் செலுத்தியது.

இந்த வருடத்தில் இன்னமும் நிறையப் பணிகள் செய்வதற்கு காத்திருக்கின்றன.

ரொறன்டோவில் சளைக்காது தொடர்ச்சியாக இயங்குகின்ற தீவிர நாடகத்தின் தாக்கத்தைப் போல, அண்மைக்காலமாக வெகு ஆர்வமாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் குறும்பட விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. இது மிகக் குறுகிய காலத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி நல்ல குறும்படங்களுக்கான ஒரு வித்தை இட்டுள்ளது. இலண்டனில் நடந்த குறும்பட விழாவில் கனடாக் குறும்படங்கள் பல பரிசுகளை வென்றெடுத்ததைச் சொல்ல வேண்டும்.

அதே நேரம் கனடாவில் நிகழ்ந்த குறும்பட விழாவில் காலத்தின் மிக முக்கிய நண்பரும், முன்னைய காலம் வெளியீட்டாளருமான அமரர் குமார் மூர்த்தியின் சிறுகதையைத் தழுவி சுமதிருபன் தயாரித்த குறும்படமும் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. குமார் மூர்த்தியின் சிறுகதைக்கும், சுமதியின் குறும்படத்திற்கும் எம்மால் எந்த வித்தியாசத்தையும் காணமுடியவில்லை.

ரொறன்டோவில் இருக்கின்ற ஜனநாயக, பெண் அடக்கு முறை இடர்பாடுகளுக்கு மத்தியில், தொடர்ந்து பல துறைகளிலும் செயல்பட்டு வருகின்றவர் நமது நண்பி சுமதிருபன். இவர் தொடர்பான எமது நம்பிக்கைக்கும் இது ஒரு சவாலாகவே போய்விட்டது. குமார் மூர்த்தியின் சிறுகதையின் தாக்கத்தில் இருந்து என்று ஒரு சிறு குறிப்பு மட்டுமே சுமதியை பெருமைப்படுத்தி இருக்கும்.

இது போன்ற சிக்கல்கள் காலம் காலமாக நடந்து வருகின்றன. ஆனால் இது பெருமைக்குரிய விடயமல்ல என்பது காலத்தின் தீர்க்கமான அபிப்பிராயம்.

குமார் மூர்த்தியின் கோப்பை சிறுகதையை வரன் அவர்கள் குறும்படமாக்கினார். அதற்கு ரசிகர்களின் முதற்பரிசு கிடைத்ததும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதே.

செல்வம்

காலம்

இதழ் 23
மார்ச் 2005

ஆசிரியர்

செல்வம்

ஆலோசனை

என். கே. மகாலிங்கம்

செழியன்

KALAM

16, HAMPSTEAD COURT
MARKAM, ONT L3R 3S7

CANADA

kalam@tamilbook.com

இதழ் தயாரிப்பு: செல்வி

Uyirmmmai Image & Impression

uyirmmmai@yahoo.co.in

வடிவமைப்பு: தி. முரசி

Printed at Bhawana Printers Ch - 79

நேர்காணல்

அ. முத்துலிங்கம்

கருணாநாயக வாழ்நாள்
கடக்கும் வழி

எழுதுகின்ற பழக்கம் எப்படி ஏற்பட்டது? இதுபற்றி உங்கள் குடும்பத்தினர் என்ன நினைத்தார்கள்?

சிறுவயதில் இருந்தே அதிகமாக வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். புத்தகம் காசுக்கு வாங்கி படித்த பழக்கமே இல்லை. அப்படி ஒரு வழிவகை இருப்பது கூட தெரியாது. பள்ளிக்கூட நண்பர்கள், பக்கத்து வீடுகள் என்று எங்கேயும் இரவல்தான். நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தில் நூல் நிலையம் இருந்தது. ஆனால் எல்லாமே ஆங்கிலப் புத்தகங்கள். ஆசிரியரே புத்தகத்தை தெரிவு செய்து தருவார் ஒரு வாரத்தில் திருப்பிக்கொடுத்துவிட வேண்டும். அப்படி கடும்பிடியான சூல்கள். சிறுவயதிலேயே எழுதும் ஆர்வம் வந்துவிட்டது. நாங்கள் சிறுவர்கள் சேர்ந்து கையெழுத்துப் பத்திரிகை ஒன்று கொண்டுவந்தோம். முதலாம் இதழுடன் நின்றுவிட்டது. கல்லூரி மலருக்கு எழுதினேன். பல்கலைக் கழகத்தில் இளந்தொன்றல் என்ற இதழுக்கு ஆசிரியராக இருந்தேன். ஆனால் என் குடும்பத்தாருக்கு இது துண்டாகப் பிடிக்கவில்லை. எங்கே நான் நிரந்தரமாக எழுத்தாளனாக வந்துவிடுவேனோ என்று நடுங்கி செத்தனர். அந்தக் காலத்திலேயே எழுத்தாளன் காசு உழைக்க முடியாது என்பது அவர்களுக்கு தீர்க்கதரிசனமாகத் தெரிந்திருந்தது. நான் வீட்டில் தொடர்ந்து இருந்து படிக்கும் வரைக்கும் என் எழுத்து வேலைகளை மிகவும் ரகசியமாகப் பாதுகாத்தேன்.

எழுபதுகளுக்குப் பிறகு நீங்கள் திடீரென்று காணாமல் போய்விட்டீர்கள். முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின் உங்கள் வருகை அதிரடியாக அமைந்தது. இடையில் பேனாவைத் தொடாமல் இருந்தீர்கள். எப்படி இது சாத்தியம்? மறுபடியும் எழுதவேண்டும் என்ற உணர்வு எப்போது ஏற்பட்டது?

நான் 72ஆம் ஆண்டு ஆப்பிரிக்காவுக்குப் போய்விட்டேன். அதுதான் ஆரம்பம். அதற்குப் பிறகு பல நாடுகள் என்று பல வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. ஆப்பிரிக்க வாழ்க்கையின்போது படிப்பதற்குத் தமிழ் நாவல்களோ, சஞ்சிகைகளோ கிடைக்கவில்லை. அதனிலும் மோசம் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவதற்குக்கூட ஒருவர் இல்லை. இந்தச் சமயத்தில் ஆங்கில நூல்கள் பலதைப் படிக்கும் சந்தோசம் கிடைத்தது. ஆனாலும் தமிழ்த் தொடர்பு விட்டுப்போனது பெரிய துயரம்தான்.

இது தவிர புது நாடு, புது வேலை, புது பழக்க வழக்கங்களுக்கு எடு கொடுத்து வாழப் பழகுவது இப்படி பல சவால்கள். தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொள்வதற்கான கடுமையான உழைப்பு. காலம் இப்படியே ஓடியது.

ஆனால் நான் எழுத்துக்குத் திரும்பி வந்ததுதான் வேடிக்கையானது. பாகிஸ்தானில் இருந்தபோது ஒரு நண்பர் அப்பொழுது வெளிவந்த ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பை எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். படித்துப் பார்த்தால் நான் எங்கே விட்டுவிட்டு வந்தேனோ, அங்கேயே சிறுகதை நிற்பதாக எனக்குப் பட்டது. அப்போது பெரிய உந்துதல் ஒன்று கிடைத்தது. ஏன் அப்படி என்று தெரியவில்லை. மறுபடியும் எழுதத் தொடங்கினேன்.

முப்பது வருடங்களாக ஆங்கிலத்தில் ஊடாடி திரும்பவும் சிறுகதை எழுத வந்த போது முகிழ்க்கும் ஆங்கில வார்த்தைக்குச் சரியான தமிழ்ப் பதம் கிடைக்காமல் தண்டடி இருக்கிறீர்களா?

தகுந்த வார்த்தை தேர்வு எனக்கு பிரச்சினை கொடுத்தது. எத்தனையோ புதிய வார்த்தைகள் வந்துவிட்டன. ஆனால் அவற்றைப் படித்து

வினையாட்டு வினையாடுவோம். அதையே ஒருவர் சொன்னபோது அது நல்ல தலைப்பாகப்பட்டது. அதை வைத்து சிறுகதை படைக்கும்போது சம்பவங்களும் அனுபவங்களும் தானாகவே வந்து சேர்ந்துகொள்ளும். ஒருமுறை ரயிலில் பயணம் செய்தபோது இளம் தம்பதிகள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டனர். அவள் சொன்னாள் 'அடுத்த புதன்சுழமை உன்னுடைய முறை'. அதைத் திருப்பிச் சொல்லிப் பார்த்தேன். நல்லாக இருந்தது. அவள் என்ன சொல்லியிருப்பாள். அப்படி பிறந்ததுதான் அந்தக் கதை. உங்களுக்கு வரும் வெளிநாட்டுத் தொலைபேசியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அநேகமாக முதல வசனம் 'அங்கே இப்ப என்ன நேரம்?' என்றுதான் இருக்கும். இதுவே ஒரு நல்ல கதைக்கு ஆரம்பம்.

புரிந்துகொள்ள புதிய அகராதிகள் வரவில்லை. குறுந்தகடு, பெயர்ச்சிக்காரர்கள், மின்வணிகம், மரபணு என்று பல வார்த்தைகள். திண்டாடிப் போனேன். ஒரே வழி நிறைய தமிழ் புத்தகங்களை வாசிப்பதுதான். ஆனால் எழுதப் புறப்பட்ட பிறகு இன்னும் புதுவிதமான பிரச்சினைகள். தமிழ் நுட்பமான மொழி. பொருள் ஒன்றுபோல தெரிந்தாலும் உண்மையில் அப்படி இருப்பதில்லை. 'நாம்' என்றால் அது முன்னுக்கு இருப்பவரையும் சேர்த்து ஆனால் 'நாங்கள்' என்றால் அது முன்னுக்கு இருப்பவரை தவிர்த்து. 'முன்' என்றால் அது வெளி சார்ந்தது; 'முன்பு' என்றால் அது காலம் சார்ந்தது. இவற்றை புரிந்து எழுதுவது சிரமமாக இருந்தது. எழுத்து கொடுக்கும் இன்பத்தையே அவை அடித்துவிட்டன.

கனடா எழுத்தாளர் பெஸ்மொஸ்கிஸ் ஒருமுறை பழைய சாமான்கள் விற்கும் இடத்துக்கு போயிருக்கிறார். அங்கே ovulation thermometer ஒன்று விற்பனைக்கு இருந்தது. (இந்த வெப்பமானி பெண்ணின் வெப்ப நிலையை தினமும் அளப்பதற்கு உதவும். வெப்பநிலை உச்சம் அடையும் சமயம் கருமுட்டை வெளிப்படும். அந்த நேரம் உடலுறவு வைத்தால் பிள்ளை பிறக்கும் சாத்தியக் கூறு அதிகம்). இவர் அதைத் திறந்து பார்த்தபோது உள்ளே தேதிகளும், வெப்ப அளவுகளும், உடலுறவு கொண்ட குறிப்புகளும் கவனமாக எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தன. விற்பனையாளர் அதை அகற்ற மறந்துவிட்டார்.

பாகிஸ்தானில் இருந்தபோது 'கல்' என்ற வார்த்தை என்னைக் கஷ்டப்படுத்தியது. கல் என்றால் அது நாளை என்பதைக் குறிக்கும் அல்லது நேற்று என்பதைக் குறிக்கும். இவ்வளவு வளமான ஒரு மொழியில் ஒரு வார்த்தைக்கு பஞ்சம் வந்து விட்டதா, என்று அங்கலாய்ப்பேன். தமிழிலும் பல வார்த்தைகள் எதிர்ப்பொருள் தரும். சக்கரம் என்றால் கடல் அல்லது மலை. ஒரு சக்கரத்தை தாண்டும் அளவுக்கு அவனுக்கு வலு இருந்தது என்றால் அதன் பொருள் என்ன? தட்டம் என்றால் தாடி அல்லது அல்குல். தட்டத்தை தடவினான் என்று ஒருவர் எழுதினால் எப்படி பொருளை கண்டுபிடிப்பது. இந்த வார்த்தைகள் பெரும் பிரச்சினைதான். எழுத்து இருக்கும் வரை அவையும் திரப்போவதில்லை.

எழுத்தாளர் தான் அதை ஒரு கதையாக எழுதப் போவதாகச் சொன்னார். இந்த வருட முடிவிற்கிடையில் அவர் எழுதாவிட்டால் அதை திருடி நான் எழுதுவதாக இருக்கிறேன்.

உங்கள் சிறுகதை எப்படி உருவாகிறது? ஒற்றை வார்த்தையிலா, படிமத்திலா, கருத்திலா, நிகழ்வு நோக்கிலா? சிறுகதைகளின் ஆதாரத் தூண்டல் எப்படி நிகழ்ந்திருக்கிறது?

உண்மையில் அநேகமாக ஒரு வார்த்தையில் அல்லது ஒரு வசனத்தில் ஏற்பட்ட அகத் துண்டுதலில் தான் என் படைப்புகள் ஆரம்பமாகி யிருக்கின்றன. அபூர்வமாக சில சம்பவங்களும் காரணமாக இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் பெரும்பாலும் வார்த்தைகள்தான். ஒரு வார்த்தை சிலவேளை என்னை எங்கேயோ தாக்கிப் போய்விடும்.

சிறு வயதில் நாங்கள் 'கொழுத்தாடு பிடிப்பேன்' என்று ஒரு

மனித உணர்வுகள் போதுவானவை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த அதே உணர்வுகள்தான் இன்றைக்கும் இருக்கின்றன. இனிமேலும் இருக்கும். ஆகவே இந்த உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ள முடிபவர்களால் எந்தக் காலத்தையும் கடந்து நிற்கும் இலக்கியங்களைப் படைக்க முடியும்.

படைப்பதற்கு அனுபவம் தேவையில்லை என டேவிட் பெஸ்மொஸ்கிஸ் சொன்னதை நீங்களும் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?

எங்கள் சந்திப்பின்போது அவர் 'படைப்பதற்கு அனுபவம் முக்கியம், ஆனால் அவசியமில்லை' என்றார். ஆரம்பத்தில் ஒரு எழுத்தாளர் தன் சொந்த அனுபவத்தை வைத்து எழுதுகிறார். சிறிது அனுபவம் கிட்டியதும் மற்றவர்களுடைய அனுபவங்களையும் சேர்த்துச் சொல்கிறார். இன்னும் முதிர்ச்சியடைந்தவுடன் முற்றிலும் கற்பனையாக எழுத ஆரம்பித்து விடுகிறார். பெரும் படைப்பாளிகளால் இது முடியும்.

புதுமைப்பித்தன் இலங்கைக்கு போகாமலே தேயிலைத் தோட்ட வாழ்க்கை பற்றி சிறப்பாக எழுதினார். Franz Kafka அமெரிக்கா போகாமலே அமெரிக்கா என்றொரு முழு நாவல் எழுதியிருக்கிறார். ஏன் சிலப்பதிகாரத்தைப் படைந்த இளங்கோவடிகள் அரச வாழ்க்கையை

துறந்து துறவியானவர். அவரால் எப்படி நுட்பமாக கோவலனுடைய உணர்வுகளையும், மாதவியின் காதலையும், கண்ணகியின் கோபத்தையும் சித்தரிக்க முடிந்தது. வழிப்போக்கர் 'உடன்வயிற்றோர்கள் ஒருங்குடன் வாழ்க்கை கடவதும் உண்டோ' என்று வம்புக்கு இழுப்பதுகூட நுட்பமாகச் சித்தரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது பெரும் கவியின் அடையாளம்.

மனித உணர்வுகள் பொதுவானவை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த அதே உணர்வுகள்தான் இன்றைக்கும் இருக்கின்றன. இனிமேலும் இருக்கும். ஆகவே இந்த உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிபவர்களால் எந்தக் காலத்தையும் கடந்து நிற்கும் இலக்கியங்களைப் படைக்க முடியும்.

ஆனால் ஒரு சிக்கலுண்டு. மிகக் கவனம் எடுக்காவிட்டால் technical பிழைகள் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. ஆளானப்பட்ட சேக்ஸ்பியருக்கே இது நடந்திருக்கிறது. ஜூலியஸ் சீஸர் நாடகத்தில் ஒரு இடத்தில் சீஸர் கேட்பான், 'இப்பொழுது என்ன மணி?' அதற்கு புருட்டஸ் 'எட்டு அடித்துவிட்டது' என்பான். சேக்ஸ்பியர் காலத்தில் மணிக்கூடு இருந்தது. ஆனால் கதை நடந்த ஜூலியஸ் சீஸர் காலத்தில் மணிக்கூடு இல்லை.

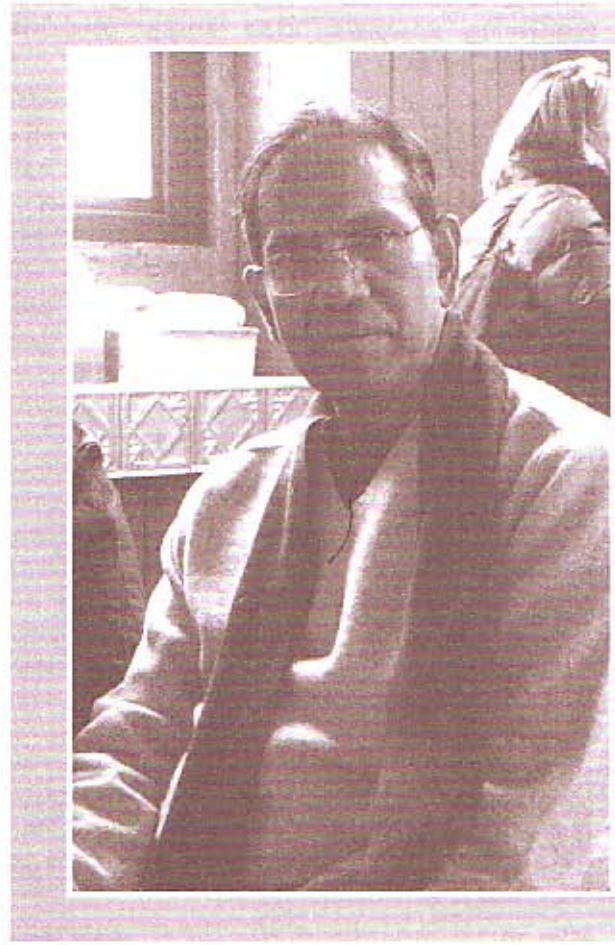
ஆங்கில சிறுகதைகளோடு ஒப்பிடும்போது தமிழ்ச் சிறுகதையின் தரம் எப்படி இருக்கிறது? சர்வதேச தரத்தை தமிழ்ச் சிறுகதைகள் எட்டுவதற்கு என்ன தடைகள்? அப்படி உலகத் தரம் என்று ஒன்று உண்டா? அதை யார் தீர்மானிக்கிறார்கள்?

சிறுகதை என்பது ஒரு நீண்ட கயிற்றின் நடுவில் ஒரு சிறு துண்டை வெட்டி தருவது போன்றதுதான். அதற்கு முன்னும் கிடையாது பின்னும் கிடையாது. தாகூர் ஒரு காலத்தில் எழுதி பிரபலமான சிறுகதைகள் சிலவற்றை இன்று சிறுகதை என்று ஒப்புக் கொள்ளவே முடியாது. தமிழ் நாட்டில் புதுமைப் பித்தன் சிறுகதையின் ஆதார முடிச்சைக் கண்டு பிடித்து உறுதியான ஒரு வடிவம் கொடுத்தார். இன்றுவரை அவருடைய சிறுகதைகளில் பல உலகத் தரத்துடன்தான் இருக்கின்றன. காலத்தால் மாறாமல் இருக்க வேண்டுமெனில், சிறுகதைக்கு சில ஆதார அம்சங்கள் இருப்பது அவசியம். வாசிப்பு தன்மை; புதியதைச் சொல்லல்; ஏதோவிதத்தில் மனத்தில் இடம் பிடித்துவிடும் தன்மை; கடைசி வசனம் முடிந்த பிறகும் கதை முடியாமல் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருப்பது. இப்படியான குணங்கள் என்று சொல்லலாம்.

ஆனால் இதிலே பிரமிக்க வைக்கும் ஒரு விஷயம் இருக்கிறது. 19ஆம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் எட்கார் அலன்போ இங்கிலாந்தில் சிறுகதைகளை எழுதித் தள்ள அதைத் தொடர்ந்து பிரான்ஸில் மாப்பசான் சிறுகதைக்குப் புதிய மெருகு கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டார். தமிழ்நாட்டில் வ.வே.சு ஐயரின் குளத்தங்கரை அரசமரம் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலேயே வெளிவந்துவிட்டது. இன்னும் இருபது வருடங்களில் புதுமைபித்தனும் எழுதத் தொடங்கி விட்டார். பார்க்கப் போனால் ஒரு 70-80 வருட வித்தியாசம்தான். மேல்நாட்டில் அவர்கள் தீட்டிக் கூர்பார்க்கும்போதே இங்கே உலகத் தரமான

கதைகளை புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா, இலங்கையர் கோன் போன்றவர்கள் படைக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

உலகத் தரம் என்பது மாறிக்கொண்டே இருக்கும் ஒன்று. ஒரு காலத்தில் சிறுகதை மன்னன் என்று அறியப்பட்ட ஓ ஹென்றி போல இப்பொழுது ஒருவரும் எழுதுவதில்லை. உலகத்து நல்ல சிறுகதைகள் எல்லாம் அவ்வப்போது ஆங்கிலத்தில் வெளிவருகின்றன. ஆகவே அவற்றை தொடர்ந்து படிப்பதால் நாம் தரமானச் சிறுகதைகளைப் பற்றி

ஒரளவுக்கு தெரிந்துகொள்ள முடியும். நாம் கன தூரம் போகத்தேவையில்லை. கனடாவில் ஒரு எழுத்தாளர் இருக்கிறார். பெயர் Alice Munro. இவருடைய speciality சிறுகதைதான். கடந்த ஐம்பது வருடங்களாக எழுதி வருகிறார். ஆளுநர் பரிசு மூன்று முறையும் சில்லர் பரிசு இரண்டு தடவையும் பெற்றவர். 2004ஆம் ஆண்டு சில்லர் பரிசு அவருக்கே கிடைத்தது. உலகத்து தற்போதைய சிறுகதை எழுத்தாளர்களை வரிசைப்படுத்தினால் இவர் முதல் பத்துக்குள் வருவார் என்று நினைக்கிறேன். இவர் சொல்கிறார் தான் ஒரு 70 பக்க கதையை ஒரு மாத காலமாக எழுதினாராம். ஆனால் முடிவில் திருப்பி படித்தபோது அதனுடைய tone நல்லதாக இல்லையாம். ஆகவே அதை அப்படியே தூக்கி எறித்துவிட்டார்.

இப்படி நுட்பமாகத் தங்கள் எழுத்துக்களை யார் பார்க்கிறார்கள்? மேல்நாடுகளில் சிறுகதை

எழுதும் முறையை கல்லூரிகளில் சொல்லித் தருகிறார்கள். கவிதைக்கு அடுத்தபடி கஷ்டமானது சிறுகதை. நாங்கள் அதைப் படைக்கும்போது அதற்கு வேண்டிய மரியாதை தருவதில்லை. அவர்கள் ஒரு சிறுகதையை எழுதி முடிக்க சராசரி 4-6 வாரங்கள் எடுப்பார்கள். எங்களில் மூன்று மணி நேரத்தில் எழுதிக் கொடுப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இன்றைய பெரும் விமர்சகர்களால் ஒதுக்கப்பட்ட அல்லது கவனிக்காமல் விடப்பட்ட ஒரு படைப்பு இன்னொரு காலத்தில் மிகச் சிறந்த படைப்பாக கருதப்பட வாய்ப்பு உள்ளதா?

இது காலம் காலமாக நடந்துகொண்டே இருக்கிறது. இனிமேலும் நடக்கும். ஆங்கிலத்தின் பெரும் கவி சேக்ஸ்பியருக்கே அவர் காலத்தில் மதிப்பிருக்கவில்லை. கம்பருக்குகூட அவர் காலத்தில் மதிப்பில்லை. அல்லாவிட்டால் 'ஸையம் என்னை இகழவும்' என்று பாடி வைத்திருப்பாரா?

ஏன் பாரதியாரை எடுப்போம். இவர் தமிழ் நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல இந்தியாவுக்கே ஒரு சிறந்த கவி. இவர் இருக்கும்போது இவரைப்பற்றி மக்கள் அறிந்திருந்தார்களா? இவருடைய இறுதிச் சடங்குக்கு விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரே வந்திருந்தனர். புதுமைப்பித்தன், பிரமிள் போன்றவர்களும் அப்படித்தான். எதிர்காலத்துக்காகப் படைத்தார்கள். அவர்கள் இறந்தபிறகுதான் அவர்களுடைய உண்மையான மதிப்பு தெரியவந்தது. மார்க் ட்வெய்ன் இன்று பெரிய எழுத்தாளராக மதிக்கப்படுகிறார். அமெரிக்க இலக்கியத்தின் ஆரம்பமே அவர்தான். அவருடைய Huckleberry Finn முதன்முதலில் வெளிவந்தபோது விமர்சகர்கள் கொதித்தெழுந்தார்கள். 'அடிமட்டமான குப்பை' என்று விமர்சித்தார்கள். பொஸ்டன் நூலகங்களில் வைப்பதற்கு அனுமதி இல்லை. பள்ளிப் பிள்ளைகள் வாசிக்கக்கூடாது என்று தடை. ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் தன்னுடைய Ulysses புத்தகத்தை எழுதி வெளியிட்டது பாரிஸில். இங்கிலாந்தும், அமெரிக்காவும் அந்தப் புத்தகத்துக்குத் தடை விதித்துவிட்டன. பல வருடங்கள் கழித்தே அந்தத் தடை நீங்கியது.

ஒரு பெரும் படைப்பாளி உண்மையில் காலத்தைத் தாண்டித்தான் எழுதுகிறார்.

தொடர்ந்து படைக்கும் படைப்பாளி திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே எழுதுகிறார் என்று குறிப்பிடுகிறீர்கள். அனுபவம், கற்பனை வளம் குறைந்தவர்களுக்கு மட்டுமே அமைந்த குணாம்சம் அல்லவா அது?

அமெரிக்காவின் வாசகர் வட்டத்தில் ஒன்று பேசிக்கொள்வார்கள், 'இரண்டாவது நாலலை தாண்ட வேண்டும்' என்று. முதல் நாலல் கலப்பமானது, இரண்டாவதுதான்

கஷ்டம். அதைத் தாண்டிய பிறகுதான் ஒருவர் உண்மையான எழுத்தாளராக அங்கீகரிக்கப்படுகிறார். சிலருடைய ஆரம்பகாலப் படைப்புகள் அமோகமாக இருக்கும். கால ஓட்டத்தில் வரும் மீதிப் படைப்புகள் தேய்ந்து தெரியாமல் போய்விடும். ஜும்பா லாஹிரியின் முதல் படைப்பு வெளிவந்தபோது உலகம் நிமிர்ந்து பார்த்தது. அவருடைய புத்தகத்துக்கு புலிட்ஸர் பரிசு கிடைத்தது. எல்லோரும் இரண்டாவது படைப்புக்குக் காத்திருந்தார்கள். வந்தது. மிகச் சாதாரணம், தோல்வி என்றே சொல்லலாம். ஆரம்ப வேகம் இல்லை. பதிப்பாளர்களுக்கும் இது தெரியும். ஆகவே அவர்கள் இரண்டாவது பதிப்பில் கவனமாக இருப்பார்கள்.

எழுத்தாளருடைய முதல் பதிப்பு அநேகமாக சுயசரிதைத் தன்மையுடன் இருக்கும். தன் சொந்த அனுபவத்தில் இருந்து படைப்பதால் அதற்கு ஒரு பலம் இருக்கும். நம்பிக்கைத் தன்மை இருக்கும். இரண்டாவது படைப்பில் எழுத்தாளர் தன் மூளையைப் பாவிக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார். உலகத்து திறமான இலக்கியங்கள் எல்லாம் ஆரம்ப வேகத்தில் படைக்கப்பட்டவைதான். பின்வந்த படைப்புகள் ஆரம்ப காலத்து படைப்பு களுக்கு சடாக இருப்பதில்லை.

ஹார்ப்பர்லீ என்பவர் ஒரே ஒரு புத்தகம் எழுதி உலகப் புகழ் பெற்றார். அவர் இரண்டாவது புத்தகம் எழுதவே இல்லை. ஐஸாக் டெனீசனின் முதல் நாவல் Out of Africa உன்னதமானது. அவர் அடுத்து எழுதியவை எல்லாம் அந்த உச்சத்தை எட்டவில்லை.

இவை எல்லாம் பொதுவான விதிகள்தான், விதிவிலக்குகள் உண்டு. எழுத்தாளர் தன்னை புதுப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும். புதிய வாசிப்பு, புதிய அனுபவங்கள், பயணங்கள் போல எழுத்தை விசாலிக்கச் செய்ய வேறு ஒன்றுமே இல்லை. புது உலகம், புதிய மனிதர்கள், புதிய அனுபவங்கள் புதிய சிந்தனைகள். தான் சேர்த்து வைத்த அனுபவங்கள் போதும் என்று ஒரு எழுத்தாளர் தன்னைப் பூட்டி வைத்துக்கொண்டு படைக்கும்போது எழுதியதை திரும்ப எழுத நேரிடும்.

உங்களை புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளராக சில விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர், புலம் பெயர்ந்த இலக்கியம் என்பது பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு உப பிரிவுகள் ஏற்படுத்தி அடையாளங்கள் குத்த வேண்டுமா? என்பது பற்றி எனக்கு தெரியவில்லை. இவர் ஒரு பெண்ணிய எழுத்தாளர், இவர் தலித் எழுத்தாளர், இவர் கரிசல் இலக்கிய எழுத்தாளர், இவர் முற்போக்கு எழுத்தாளர், இவர் அறிவியல் எழுத்தாளர் என்று

“
எழுத்தாளர் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும்.
புதிய வாசிப்பு, புதிய அனுபவங்கள், பயணங்கள் போல எழுத்தை விசாலிக்கச் செய்ய வேறு ஒன்றுமே இல்லை.
”

பிரிப்பதை அந்த எழுத்தாளர்களே விரும்புவார்கள்! என்பது நிச்சயமில்லை. உங்களுடைய பெண்ணிய இலக்கியப் படைப்புக்கு பரிசு தருகிறோம் என்று ஒரு எழுத்தாளரிடம் சொன்னால் அவர் சந்தோசப்படுவாரா அல்லது உங்கள் படைப்புக்கு பரிசு தருகிறோம் என்று சொன்னால் அவர் சந்தோசப்படுவாரா? எந்தப் பிரிவு எழுத்தாளரும் இலக்கிய படைப்பாளி என்று அறியப்படவே விரும்புவார். அப்படி இருக்கும்போது இந்தப் பிரிவுகளுக்கு என்ன அவசியமென்பது புரியவில்லை.

Michael Ondaatje, Shyam Selvadurai, Rienzi Crusz எல்லோரும் இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து தற்போது கனடாவில் வசியும் எழுத்தாளர்கள்.

ஆங்கிலத்தில் எழுதி உலக அளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள். இவர்கள் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களா அல்லது கனடிய எழுத்தாளர்களா? மைக்கேல் ஒண்டாச்சி கனடாவின் மிக உச்சமான ஆளுநர் இலக்கியப் பரிசை இரண்டு தடவை பெற்றவர். 1992ஆம் ஆண்டு புகார் பரிசு பெற்றவர். இந்தப் பரிசுகள் ஒரு இலக்கியப் படைப்பாளிக்குக் கிடைத்த பரிசுகளே ஒழிய புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளருக்கு கிடைத்தவை அல்ல. நோபல் பரிசு பெற்ற ஐஸக் பசிலஸ் சிங்கர் கூட போலந்தில் இருந்து அமெரிக்காவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தவர்தான். ஆனால் அவர்களுடைய இலக்கியங்கள் அந்த அடிப்படையில் தகுதி நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை. புகழ் பெற்ற லொலிற்றா நாவலை எழுதிய வினாடிமிர் நபகோல்கூட ரஷ்யாவில் பிறந்து, பிரான்ஸிலும் ஜேர்மனியிலும் படித்து, அமெரிக்க பல்கலைக் கழகங்களில் பணி புரிந்து இறுதியில் கவிட்ஸர் லாந்தில் இறந்துபோனார். இவர் புலம் பெயர்ந்த படைப்பாளியா?

நான் ஆரம்பத்தில் இலங்கையிலிருந்து எழுதினேன். அங்கே என்னுடைய புத்தகம் 'அக்கா' 1964ஆம் ஆண்டில் வெளியானது. இப்பொழுது நான் கனடாவில் வசிக்கிறேன். இங்கேயிருந்து எழுதுகிறேன். ஆகவே என்னுடைய எழுத்து புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாக மாறிவிடுகிறது. நாளைக்கு நான் மறுபடியும் இலங்கைக்கு போகலாம். அப்பொழுது நான் என்ன? புலம்பெயர்ந்துத் திரும்பிய இலங்கை எழுத்தாளனா? அதே போல ஆங்கிலேயரான ஆர்தர் கிளார்க் இலங்கையில் வசிக்கிறார். அநேக அறிவியல் நாவல்கள், கதைகள் என்று எழுதினார். அவரும் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளரா? இப்படியான கேள்விகளுக்கு முதலில் விடை தெரியவேண்டும். இலக்கியத்தை உலகின் எங்கேயிருந்தென்றாலும் படைக்கலாம். அது இலக்கியமாக இருக்கிறதா என்பதுதான் முக்கியம்.

இலக்கியத்தின் சமூகச் செயல்பாடு என்ன?

எழுத்தாளன் என்பவன் சமூகத்தில் வாழ்கிறான். எனவே அவன் எழுத்து சமூகத்தில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். ஆனால் எழுத்தாளன் காலையில் எழும்பி இன்று நான் சமூகத்தில் நடக்கும் இந்த அநீதியை உடைக்க

ஒரு கதை எழுதவேண்டும் என்று தீர்மானித்து எழுதினால் அது கலைப்படடப்பாக உருவாக முடியாது எழுத்து இயற்கையாக அமையவேண்டும். சமுதாயப் பார்வை என்ற கல்லை அதில் கட்டிக் தொங்கவிட்டால் அது படைப்பை இழுத்து நிறுத்திவிடும் அபாயம் உண்டு.

அம்மையினுடைய வீட்டின் மூலையில் ஒரு சமையலறை என்ற கதையை எடுங்கள். அதில் எங்கேயாவது சமுதாயத்தை சீர் திருத்தவேண்டும் என்ற தொனி இருக்கிறதா? இல்லை. ஆனால் அந்தக் கதையை படித்து முடித்த வாசகரை அது சிந்திக்க வைக்கிறது. பெண்களுடைய அடிமை நிலை பற்றிய பிரச்சாரம் கிடையாது. அதுதான் வெற்றி.

'பெரும் சத்தத்துடன் கதவு மூடியது' என்ற கடைசி வரியுடன் இப்பனின் நாடகம் முடிவுக்கு

வந்தபோது பெண்களைச் சிறைப்படுத்திய பெருங்கதவு ஒன்று திறந்துகொண்டது.

நீங்கள் ஒரு படைப்பாளியாகவும், வாசகனாகவும் இருக்கிறீர்கள். பல படைப்பாளிகள் அப்படி இல்லையே? கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டுமா? உண்மையான அனுபவ அடிப்படையில் எழுதும் படைப்பாளிக்கு அது அவசியமா?

படைப்பாளியாக இருப்பதிலும் பார்க்க ஒரு நல்ல வாசகராக இருப்பது மிகவும் கஷ்டமானது. ஏனென்றால் தொடர்ந்து வாசிப்பது மிகவும் கடினமானது. அதுவும் நல்ல புத்தகங்களை தேடிப்பிடிப்பது இன்னும் சிரமமான காரியம். வாசிப்பின் தரம் உயர உயர இந்த வேலை இன்னும் கடுமை அடையும்.

இரண்டு மணி நேரத்தில் படித்து முடிக்கக்கூடிய அசோகமித்திரனின் 'தண்ணீர்' நாவலை இருபது

வருடங்களாகத் தேடியிருக்கிறேன். ஒரு வாரம் முன்பு கனடாவில் ஒரு கடையில் கிடைத்தது. கடவுள் எல்லோரையும் சமமாகப் படைத்தார் என்றால் அதன் பொருள் என்ன? உலகத்திலே பிறந்த எல்லோருக்கும் சமமாக இருப்பது ஒன்றே ஒன்றுதான். நாளுக்கு 24 மணி நேரம். இந்த நேரத்தில் நாளிதழ்கள், வார இதழ்கள், மாத இதழ்கள், காலாண்டு இதழ்கள், இணைய தளங்கள் என்று படித்து முடிக்க வேண்டும். அவ்வப்போது வெளியாகும் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை தொகுப்புகள், நாவல்கள் என்று படிக்கவேண்டும். விமர்சனங்கள், மொழிபெயர்ப்பு களையும் விடக்கூடாது. 600 வருட ஆங்கில இலக்கியத்தில் இன்னும் படிக்காத நூல்களையும், இரண்டாயிரம் வருட தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில் தவறவிட்ட நூல்களையும் படித்து முடிக்க வேண்டும். நடக்கிற காரியமா? ஆகவே தெரிவு முக்கியமாகிறது. ஒன்றைப் படித்து முடித்ததும் அதற்கு அடுத்த கட்டமாக இருப்பதை தேடிப் படிக்கவேண்டும். அப்படியும் பல முக்கியமான புத்தகங்கள் தவறிவிடும்.

என்னுடைய கேள்வி இதுதான். வாசிப்பு இல்லாமல் ஒரு படைப்பாளி தோன்றியிருக்க முடியுமா? இல்லை. அப்படியானால் அந்தப் படைப்பாளி எப்பொழுது தன் வாசிப்பை நிறுத்துகிறார். தான் எல்லாவற்றையும் கற்றுத் தேர்ந்தாகி விட்டது, இனி கற்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டபோதா?

கற்பதற்கு எல்லையே இல்லை. வாசிப்பு, படைப்பாளி யாவதற்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியம் படைப்பாளி என்ற ஸ்தானத்தைத் தக்க வைப்பதற்கும். உலகத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் கணிசமான நேரத்தை வாசிப்பதில்தான் இன்னமும் செலவழிக்கிறார்கள்.

ஒரு மனிதனின் உடம்பில் உள்ள செல்களில் 98 வீதம் ஒருவருட காலத்தில் தன்னைத்தானே புதுப்பித்துக்கொள்கிறது என்று விஞ்ஞானிகள் சொல்கிறார்கள். அதுபோல எழுத்தாளனும் நித்தமும் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். உங்கள் காரின் ரோட்டு லைசென்ஸை வருடா வருடம் புதுப்பிப்பது போல.

நீங்கள் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்ட முக்கிய வடிவங்கள் இரண்டு: சிறுகதை, கட்டுரை. புனைவுலகில் கிடைக்கும் திருப்தி புனைவல்லாத கட்டுரை எழுதும்போது உங்களுக்கு கிடைக்கிறதா?

சிறுகதை ஒன்றை படைக்கும் போது மிகப்பெரிய திருப்தி கிடைக்கும். காரணம் அது முழுவதும் ஒரு சிருஷ்டி. இதற்கு முன் உலகில் இல்லாத ஒன்றை நீங்கள் படைத்திருக்கிறீர்கள். கட்டுரை விடயம்

அப்படி இல்லை. அதிலே சொல்லப் பட்டிருக்கும் தரவுகளும், உண்மைகளும் எங்கேயோ ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பகுத்தாய்வு முடிவுகள் மாத்திரம் உங்களுடையவை. ஆகவே இங்கே கற்பனைக்கு இடம் இல்லை. ஆனபடியால் புனைவில் கிடைக்கும் மகிழ்ச்சி இதில் கிடைப்ப தில்லை. என்னளவில்

இது உண்மையாகவே இருந்தது சில வருடங்களுக்கு முன்பு வரை.

கட்டுரை எழுதுவதில் உள்ள ஆபத்து அது சுலபத்தில் வாசிப்பு தன்மையை இழந்துவிடுவது. ஈரமில்லாத பாலைவனம்போல எழுத்து வறட்சியாக இருக்கும். வாசகரை இழுத்துப் பிடித்து கட்டுரையின் கடைசி வரி வரும்வரைக்கும் கொண்டு போவது பெரும் பிரயத்தனம். ஒருவராவது கட்டுரையின் நடு வரைக்கும் வாசிக்க வேண்டும் என்று எழுதுவதில்லை. முழுதும் படிக்க வேண்டும் என்றுதான் எழுதுகிறார்கள். அப்படியென்றால் வாசிப்புத் தன்மையைக் கூட்டவேண்டும். சில ஆங்கில எழுத்தாளர்களைப் படித்தபோது அவர்கள் எந்தவொரு கடினமான விடயமாக இருந்தாலும் அதை இலகுவாகவும் சுவையாகவும் சொல்லும் விதத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். உதாரணத்திற்கு Bill Bryson, David Owen, Adam Haslett போன்றவர்களைச் சொல்லலாம். இவர்கள் கட்டுரைகளையும் சிறுகதை சாயலுடன் எழுதியிருப்பார்கள். சுவையாகவும் அதே சமயம் சொல்ல வந்த விடயத்தை நறுக் கென்றும் சொல்வார்கள். இப்படி எழுதுவதற்கு நிறைய கற்பனையும், திறமையும் பொறுமையும் வேண்டும்.

ஒரு படைப்புக்கு இலக்கு, நோக்கு என்று ஏதாவது இருக்கிறதா? அது வாழ்வை உய்விக்க வேண்டும் எனச் சொல்கிறார்களே?

35000 வருடங்களுக்கு முன் இத்தாலியில் ஒரு சிறு மலைக் குகையில் ஆதி மனிதன் சித்திரங்களை வரைந்தான். இதுதான் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் கண்டுபிடித்த ஆகப் பழமையான குகை ஓவியங்கள். அடுத்தநேர உணவு எங்கேயிருந்து வரும் என்று தெரியாமல், காடு காடாக அலைந்து கொண்டிருந்த மனிதன், எலும்பையும் கல்லையும் ஆயுதமாகப் பாவித்தவன், நாலு நாள் தொடர்ந்து வேட்டை கிட்டாவிட்டால் பட்டினியால் செத்துப் போகக்கூடியவன் எதற்காக குகைச் சுவரிலே ஓவியம் வரைந்தான். யாரைத் திருப்திப்படுத்த இதைச் செய்தான். ஏதோ ஒரு அகத்தூண்டல், ஒரு உந்துதல் அவனைப் பாடாய்ப்படுத்தியிருக்கலாம். ஒரு வெளிப்பாட்டுக்கு அவன் ஏங்கியிருக்கவேண்டும். அந்த வேதனையிலிருந்து மீளவே அவன் படைத்திருக்கிறான்.

ஒரு படைப்பாளியின் முதல் நோக்கம் படைக்கும்போது அது

சமூகம்... தோ...
விதத்தி... தாக்க...
ஏற்படுத்தும்.
ஆனால் எழுத்தாளன்
காலையில் எழுப்பி
...
நடக்கும் இந்த
அநீதியை உலகக்க
ஒரு கதை எழுத
வேண்டும் என்று
தீர்மானித்த
எ...
கடை...
உரு...

கொடுக்கும் இன்பம். கம்பனே சொல்கிறான், 'ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்' என்று. இரண்டாவது நோக்கம் சக மனிதனோடு அந்த இன்பத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வது. ஆதிமனிதனின் சித்திரங்கள் இன்றுவரை அதைத் தான் செய்கின்றன.

ஆனால் இலக்கியம் படைக்கும்போது இன்னொரு பரிமாணம் கிட்டுகிறது. அது உண்மையை நோக்கிய பயணம். வாழ்க்கையில் கண்ணுக்கு தெரியாத மூலை முடுக்குகளைக் கண்டுபிடித்து இன்னும் அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ள வைப்பது வாழ்க்கையோடு ஒரு நெருக்கத்தை உண்டாக்குவது; சிந்திக்க வைப்பது. இதைத்தான் படைப்பாளி செய்கிறார். ஆனால் அவருடைய முதல் நோக்கம் படைக்கும்போது கிடைக்கும் இன்பம், மற்றவை எல்லாம் பின்னுக்குத்தான்.

உங்களுக்குப் பிடித்த ஒரு நல்ல சிறுகதையைக் குறிப்பிட முடியுமா?

ஒரு கதையல்ல. ஞாபகத்தில் இருந்து பல கதைகளைச் சொல்ல முடியும்.

கண்ணன் பெரும் தூது — அ.மாதவையா

வெள்ளிப் பாதசரம் — இலங்கையர்கோன்

பள்ளம் — க.ரா

வலை — ஜெயமோகன்

இருவருக்குப் போதும் — அசோகமித்திரன்

பொய்க்குதிரை — புதுமைப்பித்தன்

காடல் கண்டது — பிரமிள்

இவை நீங்கள் கேட்ட இந்தக் கணத்தில் நினைவில் இருப்பவை. இன்னும் பல உங்கள் கேள்விக்கு பதில் சொல்லி முடித்த அடுத்த நிமிடத்தில் நினைவுக்கு வரும்.

ஒரு நல்ல சிறுகதையை உதாரணம் காட்டி விளக்க முடியுமா?

புதுமைப்பித்தனுடைய பல கதைகள் 'அன்று சம்பளம் போடவில்லை' என்று ஆரம்பிக்கும். அவர் எழுதிய 'பொய்க்குதிரை' என்ற கதையும் அப்படித்தான் ஆரம்பிக்கிறது. அவருடைய அலுவலகத்தில் சம்பளம்போடாத ஒரு பட்டினி இரவு அவர் அதை எழுதியிருக்கலாம். இந்தக் கதையை நான் பத்து தடவையாவது படித்திருப்பேன். 11வது தரம் படித்தபோதுதான் திடீரென்று அது எவ்வளவு பெரிய கதை என்பது என் மூளையை சென்றடைந்தது. அதிலே ஓடிய துயரம் சாம்பல் ஊடிய நெருப்பு போல கண்ணுக்குத் தெரியாமலே கனன்றுகொண்டிருக்கும். நடுத்தர குடும்பத்தில் புதிய கணவன் மனைவி, கணவன் வேலையிலிருந்து இன்னும் திரும்பவில்லை. மனைவி சமைப்பதற்கு காத்திருக்கிறாள். அன்றும் சம்பளம் போடவில்லை. அவர்கள் ஒரு பணக்கார நண்பன் வீட்டுக்கு நவராத்திரி கொலுவுக்கு போகிறார்கள். அங்கே சாப்பிட உட்காரும்போது மனைவி பரிமாறுகிறாள். ஒருவர் அவளிடம் 'ஊராவீட்டு நெய்யே பெண்டாட்டி கையே' என்று பரிசாசமாகக் கூறுகிறார். வீடுவந்த பிறகு அவள் விம்மி அழுகிறாள். அவளால் நிறுத்த முடியவில்லை. இதுதான் கதை.

சிலர் கதையை மூளையில் இருந்து எழுதுவார்கள். சிலர் இதயத்தில் இருந்து எழுதுவார்கள். இது இதயத்தில் இருந்து பிறந்தது. இதில் தொழில் நுட்ப வெற்றி இல்லை; நேர்த்தியும் இல்லை. அதுதான் சிறப்பு. படித்து முடிக்கும் போது அதில் மறைந்திருக்கும் துயரம் பெரிதாக எழும்பி உங்களைத் தாக்கும். அந்தத் துயரம்கூட பலதரம் சாம்பலை ஊதிய பிறகுதான் தெரிகிறது. நல்ல ஒரு சிறுகதையின் அம்சம்.

தத்துவத் தேடலில் உங்களுக்கு ஆர்வம் உண்டா? அது உங்களுக்கு தேவையானதாக இருக்கிறதா?

படைப்புகளின் ஆதாரம் உயிர் நேயம். தத்துவம் அறிவுக்கு சுகமாக இருக்கும். படிப்பதற்கும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும். ஆனால் நான் வாழ்க்கையை எதிர் கொள்ளும்போது அது உதவுவதில்லை. கருணைதான் வாழ்க்கையை கடக்க ஒரே வழியாக இருக்கிறது. எல்லா மதங்களும் இதைப் போதிக்கின்றன. எந்த ஒரு கேள்விக்கும் விடை அங்கே யிருந்து பிறக்கும். இதனால் உலகத்து ஜீவராசிகளுக்கு என்ன நன்மை கிடைக்கப் போகிறது. அதுதான் அடித்தளமானக் கேள்வி. அதில் இருந்துதான் எல்லாமே ஆரம்பமாகிறது.

ஆங்கிலத்திலும் பல்வேறு உலக மொழிகளிலும் வகைப்பாடுகள் கொண்ட இலக்கியப் பிரிவுகள் (genre) இருக்கின்றன? உதாரணமாக வரலாற்றுக் கதைகள், நகைச்சுவைக் கதைகள், உருவகக் கதைகள், அறிவியல் புனைகதைகள் என்று பல. தமிழில் அப்படியொரு நிலை தோன்றாததன் காரணம் என்ன?

நீங்கள் சொல்லும் அத்தனையும் தமிழில் இருந்திருக்கின்றன. இன்னும் அதிகமாகக்கூட. ஆனால் ஒரு வித்தியாசம், முத்திரை குத்தப்படவில்லை. உருவகக் கதை என்றால் பஞ்சதந்திரக் கதைகள்; நகைச்சுவை என்றால் தெனாலிராமன் கதைகள்; அறிவியல் புனைவுகளின் பல கூறுகளை எங்கள் இதிகாசங்களில் காணலாம். விக்ரிமாதியன் கதைகளை மாயா யதார்த்தக் கதைகள் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். இதிலே ஒருவித பெருமையும் இல்லை.

ஏன் சிறுகதைகூட சங்ககாலத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது. நன்னன் என்ற மன்னனின் கொடுமையை சங்கப்பாடல் ஒன்று சொல்கிறது. நீராடப்போன பெண் நீரிலே மிதந்துவந்த காயை உண்டுவிடுகிறாள். அரசன் தண்டனை விதிக்கிறான். அவள் பிராயச்சித்தமாக 81 யானைகளும், அவள் எடைக்கு பொன் பதுமை செய்து தருவதாக மன்றாடியும் அரசன் கொலை தண்டனையை நிறைவேற்றிவிடுகிறான். இவனுடன் ஒப்பிடும் போது சேக்ஸ்பியருடைய ஷைலொக் மிகவும் கருணையான பாத்திரம்.

ஆங்கில இலக்கியத்தின் ஆரம்பமே 600 வருடங்களுக்கு முன்பு சோஸருடன் தொடங்குகிறது. பல விதமான நகைச்சுவை சம்பவங்களைத் தொகுத்து வழங்கும் பாடல்கள். இதை எழுதுவதற்கு 1200 வருடங்களுக்கு முன்பே சங்க இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டுவிட்டன. கம்பருடைய ராமாயணம் அரங்கேறி பலநூறு வருடங்களுக்கு பிறகுதான் சேக்ஸ்பியருடைய நாடகங்கள்

வரலாற்றுக் கதை எழுதியவர் Sir Walter Scott. இவர் 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எழுதினார். அவரைத் தொடர்ந்து கல்கி ஒரு நூறு வருட வித்தியாசத்தில் சரித்திரக் கதைகள் படைக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

தமிழிலே வகைப் பிரிவுகள் செய்து பெயரிடாதது ஒரு பெரிய குற்றமல்ல. தமிழின் தொன்மையும், பாரம்பரியமும் எங்களுக்கு பெருமை தருவன.

பல நாடுகளில் வசித்தவர் என்ற முறையிலான கேள்வி. யப்பானிய ஹைக்கூ, ஐரோப்பிய பின்னவீனத்துவம் என்று அவர்கள் சரக்கை அவர்களிடமே விற்று உலகப் பெயர் வாங்க முயற்சிப்பதற்குப் பதிலாக நம் பாரம்பரிய காவியம், கிளைக்கதையாடல், வெண்பா என்று உலக மொழிகளுக்கு நம்முடைய பங்களிப்பைத் தர ஏன் இன்றைய தமிழ் இலக்கிய உலகம் முயற்சி செய்வதில்லை. அத்தகைய முயற்சிகள் பயன்தரும் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

முதலாவது ஹைக்கூ. யப்பானில் tanka என்ற கவிதை வடிவம்தான் 12ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் பிரபலமாக இருந்தது. பிறகு அது நசிந்துப்போக ஹைக்கூ எழுந்தது. 17ஆம் நூற்றாண்டில் Basho Matsuo என்பவர்தான் அதை பிரபலமாக்கினார். இதற்கு பல வருடங்களுக்கு முன்பே தமிழ்க் கவிதை வேரூன்றிவிட்டது.

லத்தீன் அமெரிக்க, பின் நவீனத்துவ இலக்கியங்கள் எல்லாம் சமீப காலத்து வரத்துக்கள். நாவலை எடுங்கள். முதல் நாவல் ஆங்கிலத்தில் ரொபின்ஸன் குரூசோ என்பது பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அது 17ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றி, 18ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பிரான்ஸில் ஊன்றி, ரஷ்யாவில் பெரும் விருட்சமாக வளர்ந்தது. அதற்கு பிறகு அமெரிக்கர்கள் பிடித்துக்கொண்டார்கள். அறிவியல் புனைவு பிரான்ஸில் விதையாக ஊன்றி, இங்கிலாந்தில் முளைவிட்டு அமெரிக்காவில் வளர்ந்தது. இயற்கை (Nature) எழுத்து அமெரிக்காவில் 19ஆம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் பிறந்து அங்கேயே இன்றும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

இன்னாருக்கு இன்னது சொந்தம் என்று இல்லை. எங்களிடம் இருக்கும் பக்தி இலக்கியங்களுக்கு நிகராக வேறு எங்குமே இல்லை என்று அறிஞர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். பக்தி இலக்கியத்தில் உலகில் இரண்டாம் இடத்தில் இருப்பது ஹீப்ரு இலக்கியம். தமிழ் பக்தி இலக்கியம் 7ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்தபோது ஹைக்கூ இல்லை. அது இன்னும் 10 நூற்றாண்டுகள் கழித்துத்தான் தோன்றும். பக்தி இலக்கியம், சங்க இலக்கியங்கள், கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், பாரதி என்று பெருமை கொள்ள பல விடயங்கள் எம்மிடம் உள்ளன.

செல்கள்... வீதம்... ஒரு... காலத்தில்... கன்ன... பது... வித்து... என்று விஞ்ஞான... செ... ஈழு... நத்த... தன்னை... து... ன்...

யாளராக Dostoevsky இடம் சேர்ந்தார். 'சூதாட்டக்காரன்' நாவலை அவர் சொல்லச் சொல்ல 27 நாட்களில் எழுதி தட்டச்சு செய்து முடித்தார். கதை சொல்லும்போதே டொஸ்டோவ்ஸ்கி அன்னா மீது காதலாகி மூன்று மாதங்களில் அவரை மணந்துகொண்டார். அப்போது அவருக்கு வயது 46, அன்னாவுக்கு 21. டொஸ்டோவ்ஸ்கி சாகும்வரைக்கும் அவருக்கு உதவியாக இருந்து அன்னா பல புத்தகங்களை எழுதி முடித்தார். அவர் இறந்தபிறகு அவருடைய புத்தகங்களைப் பதிப்பித்தார். தன்கணவர் பற்றிய குறிப்புகளை எழுதினார். நல்ல ரசிகை. டொஸ்டோவ்ஸ்கி அவ்வப்போது அவருடைய கருத்துகளைக் கேட்டு நாவலை இன்னும் செம்மையாக்குவார். ஒரு அன்னா இருந்திருக்கவில்லை என்றால் டொஸ்டோவ்ஸ்கியின் பல நூல்கள் இன்று படைக்கப்பட்டிருக்குமா? என்பதுகூட சந்தேகம்தான்.

அதே போல நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர் லோல் பெல்லோ. அவருடைய மனைவி அவர் எழுதும்போதே அவருடைய படைப்புகளை படித்து தன் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லி ஊக்குவிப்பார். தமிழிலே என்று சொன்னால் பல கணவன் மனைவியர் எழுத்தாளர்களாக ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் அனுசரணையாக இருக்கிறார்கள். இப்படி அமைவது அபூர்வம்.

ஜேம்ஸ் ஜோய்லின் மனைவி நோரா அவரிடம், 'நீங்களும் ஏன் மற்றவர்கள்போல வாசிக்கக்கூடிய புத்தகங்களை எழுதக்கூடாது?' என்று கேட்பாராம். என்னுடைய மனைவி தீவிரமான இலக்கியங்களைப் படிப்பது இல்லை. அப்படி ஒரு கொள்கை. என்னைச் சுற்றி இறைந்து கிடக்கும் அத்தனை புத்தகங்களிலும் அவர் ஒன்றைத் தொட்டால் அது அந்தப் புத்தகத்தை திருப்பி புத்தகத் தட்டில் அடுக்குவதற்காகவே இருக்கும்.

எப்போவாவது ஒரு கதையைப் படித்து பார்த்துவிட்டு நல்லாயிருக்கு என்று சொல்வார். நீங்கள் சொல்வதுபோல ஒரு சம்பவம் என் வாழ்க்கையில் நடக்கவேண்டும் என்று நான் பேராசைப் பட்டது கிடையாது.

ஆனால் என் மனைவி மிகப் பொறுமையானவர். என் எழுத்து வேலைகளுக்கு ஒருவித தடங்கல்களும் வராமல் பார்த்துக்கொள்வார். அவருக்கு பிடிக்குதோ இல்லையோ நான் செய்வது ஒரு காசு பெறுமதி இல்லாவிட்டாலும் ஏதோ முக்கியமானது என்று நினைத்து உதவுவார். சிலவேளைகளில் நான் ஏதாவதொரு புத்தகத்தின் பேரை உச்சரித்து அது தேவை என்று சொல்லிவிட்டால் அதை எப்படையும் தேடிப் பிடித்து வாங்கி கொடுத்துவிடுவார். இது பெரிய பேறு என்று தான் நினைக்கிறேன்.

கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தில் உங்கள் பங்கு என்ன?

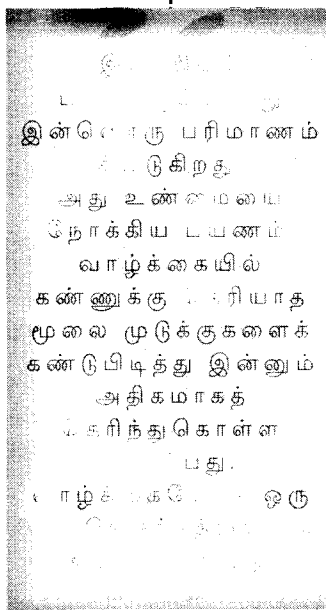
கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டமும் தென்னாசிய கல்வி மையமும் இணைந்து வருடா வருடம் (Lifetime Achievement Award) வாழ்நாள் இலக்கிய சாதனைக்கான இயல் விருது வழங்கி வருகிறார்கள். இந்த விருது 1500 டொலர் பணமுடிப்பும் கேடயமும் கொண்டது. வருடாவருடம் இதைத் தொடருவதற்காக ரொறொன்ரோ பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு அறக்கட்டளை நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கில இலக்கியம் படைக்கும் எழுத்தாளருக்கு கனடாவில் வருடாவருடம் கொடுக்கும் கில்லர் பரிசு இருக்கிறது. அமெரிக்காவில் புலிட்ஸர் பரிசு. இங்கிலாந்தில் புக்கர் பரிசு. ஆனால் தமிழில் எழுதும் எழுத்தாளருக்கு உலக அளவில் என்ன பரிசு இருக்கிறது. முதன்முதலாக உலகம் அனைத்தையும் தழுவிய ஒரு பரிசு இதுதான். பரிசைப் பெறுவதற்குத்தமிழ் ராகக்கூட இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் எந்த நாட்டிலும் இருக்கலாம்; எந்தச் சமயத் தவராகவும் இருக்கலாம்; எந்த நிறத்தவராயும் இருக்கலாம். அவர் தமிழில் படைத்திருக்கவேண்டும் அல்லது தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் பாடுபட்டவராக இருக்கவேண்டும். தமிழ் இலக்கிய சேவை, அது ஒன்றே அளவு கோல். மூன்று வருடம் தொடர்ந்து இந்தப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாலாவது வருட அறிவித்தல் விரைவில் வெளிவரும்.

உலகின் பல நாடுகளுக்கு சென்றுள்ளீர்கள். ஆனால் கனடாவை வாழ்வதற்கு தேர்ந்தெடுத்த காரணம் என்ன?

இது என்ன கேள்வி? உலகத்தின் முதல்தரமான நாடு கனடா. இதை நான் சொல்லவில்லை, ஐக்கிய நாடுகள் வருடாவருடம் வெளியிடும் அவர்களுடைய human development index சொல்லுகிறது. இந்தப் பட்டியலில் 1994இல் இருந்து 2000 வரைக்கும் கனடாவே உலகத்து நாடுகளில் முதல் இடத்தில் தொடர்ந்து ஏழு வருடங்கள் இருந்தது. நான் வந்த வருடத்தில் இருந்து பின்னுக்கு போகத் தொடங்கியது, இன்னும் நிறுத்தவில்லை. இதற்கு காரணம் நானாக இருக்க மாட்டேன் என்று நம்புகிறேன்.

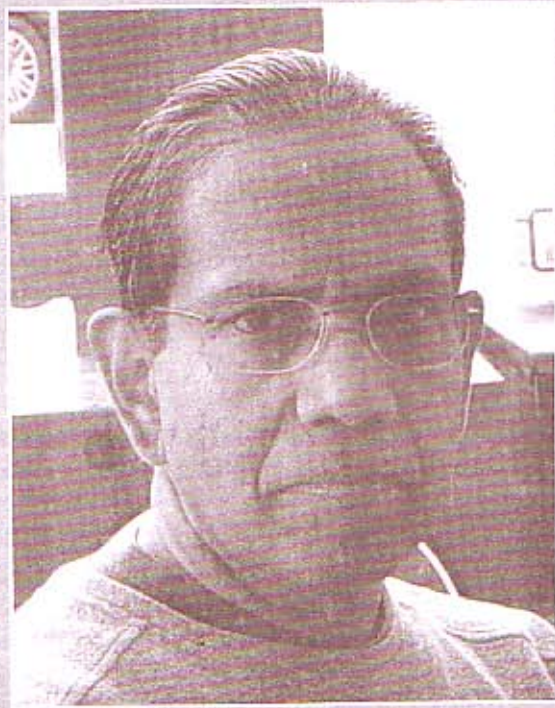
என்னுடைய சகோதரிகள் இருவர் கனடாவில் வசிக்கிறார்கள். என்னுடைய பிள்ளைகள் இருவரும் ஒரு மணித்தியால பிளேன் தூரத்தில் அமெரிக்காவில் இருக்கிறார்கள். இவை எல்லாம் காரணங்கள்.

ஆனால் முக்கியமான காரணம் கனடாவின் இலக்கியச் சூழல். முப்பது வருடங்களாக நான் இழந்ததைத் திருப்பிப் பிடிக்கும் முயற்சி. நல்ல புத்தகங்கள் கிடைக்கின்றன. வருடா வருடம் புத்தக கண்காட்சி. நல்ல இலக்கிய நண்பர்கள்; தேடல்கள்; சந்திப்புகள்.

சமீபத்தில் தமிழ்த் தெரியாத ஒரு அமெரிக்க நண்பர் ஒருவருக்கு ஏ.கே.ராமானுஜன் மொழி பெயர்த்து 1929இல் வெளியான Poems of Love and War புத்தகத்தைப் படிக்கக் கொடுத்தேன். அவர் இரண்டு நாளில் படித்து முடித்துவிட்டார். அவரால் இந்தப் பாடல்கள் தமிழில் 2000 வருடங்களுக்கு முன்பு எழுதப்பட்டவை என்பதை நம்ப முடியவில்லை. திருப்பி திருப்பி கேட்டார் 'இரண்டாயிரம் வருடங்களா!' என்று.

எங்களுடைய மிகப் பெரிய தவறு சந்தைப்படுத்துதலில் கவனம் செலுத்தாதது. இன்று உலகின் எந்த மூலைக்கு போனாலும் அங்கே IIஆம் நூற்றாண்டில் பிறந்த பாரசீகக் கவிஞர் உமார்கயாம் பற்றி

தெரிந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் அவரை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர் இங்கிலாந்தில் அப்போது பிரபலமான கவி, எழுத்தாளர் Edward Fitzgerald. உமார்கயாம் பாடல்கள் உடனேயே உலக பிரபலம் அடையத் தொடங்கின. சங்கப் பாடல்கள், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் இவற்றைவிட உமார்கயாம் கவிதைகள் சிறப்பானவையா? இன்று எத்தனை பேருக்கு ஏ.கே.ராமானுஜனின் சங்கப்பாடல்கள் மொழி பெயர்ப்பு பற்றி தெரியும்.

இலக்கிய விமர்சகர்களிடம் எப்போதாவது வெறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதா? இலக்கியத்தில் அவர்கள் பங்கு என்ன?

விமர்சகர்கள் ஒரு நல்ல படைப்பைத் தவறவிட்டாலும் பரவாயில்லை. தரமில்லாத ஒன்றை தூக்கிப் பிடிப்பது ஆபத்தாக முடியும். சங்க காலத்தில் மலையமான் திருமுடிக்காரி

என்ற மன்னன் பாடியவர்களுக்கெல்லாம் தராதரம் பார்க்காமல் பரிசு கொடுப்பானாம். கபிலர் சொல்கிறார்.

நல்ல நாளில்லை, சகுனமும் சரியில்லை சொற்களிலும் சாமர்த்தியம் போதாது என்றாலும் மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பாடுவோர் வெறும் கையோடு திரும்பமாட்டார்.

உண்மையில் கபிலர் மன்னரைப் புகழ்ந்தாரோ, வயிறு எரிந்து பாடினாரோ தெரியவில்லை. புத்தகத்தின் முன்னட்டைக்கும் பின்னட்டைக்கும் இடையில் என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்காமல் லானனாவப் புகழ்வது கபிலர் காலத்தில் மட்டும் நடந்ததல்ல. இப்பொழுதும் நடக்கிறது. படைப்பிலக்கியத்தில் விசாலமான அறிவும், ஆழ்ந்த சிந்தனையும் கொண்ட ஒருவர் நடுநிலையில் நின்று விருப்பு வெறுப்பு காட்டாமல் ஒரு விமர்சனம் எழுதுவாராகில் அது பயன்படும். எழுத்தாளர் தன் நிறை குறைகளை அராய்ந்து தன் எழுத்தை இன்னும் சிறப்பாக்கக் கொண்டுவர முடியும். ஆனால் சில விமர்சனங்கள் ஒரு படைப்பைக் கூறுகறாகக் கிழித்துப் போடுவது மட்டுமில்லாமல் படைப்பாளரையும் போட்டுத் தாக்கும் அது ஒரு படைப்பாளியைக் கொல்ல தற்குச் சமமானது.

எல்லா விமர்சகர்களையும் எல்லா நேரமும் திருப்திப் படுத்த முடியாது. அது உன் வேலையும் அல்ல. நீ எழுதுவதைப் படித்துப் பார். அது உனக்கு திருப்தி தருகிறதா? அதுதான் முக்கியம்.

உங்கள் குடும்பச் சூழல், பிள்ளைகள் பற்றி சொல்லுங்கள்? இவர்களில் யாருக்காவது ஆங்கிலம் அல்லது தமிழில் எழுதும் வாய்ப்பு இருக்கிறதா?

என்னுடைய மகன் அமெரிக்காவில் Chief Scientist ஆக ஒரு நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்கிறார். தமிழ் நல்லாகப் பேச வரும்; எழுத வராது. தொலைபேசியில் அழைத்தால் தான் படித்த புத்தகங்களைப் பற்றிய பேச்சாகவே இருக்கும். ஒரு நண்பரோடு பேசுவதுபோல நீண்ட நேரம் உரையாடுவோம். நிறைய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்வார். அவருடைய ஒரு ஆங்கில புத்தகம் வீரையில் வெளிவர இருக்கிறது.

என்னுடைய மகனும் அமெரிக்காவிலே பொஸ்டன் நகரத்தில் ஒரு Asset Management நிறுவனத்தில் பார்டனர் ஆக இருக்கிறார். தமிழ் பேசவும் எழுதவும் வரும். அவருக்கு ஒரு மகன். பெயர் அப்லரா, வயது இரண்டு நடக்கிறது. இந்தக் குட்டிப் பெண் என் ஆங்கிலத்தை அடிக்கடி திருத்துவான். நான் postbox என்று சொன்னால் அவன் mailbox என்று திருத்திவிடுகிறான்.

'உண்மையிலேயே நீர் நல்ல எழுத்தாளர்தான்' என்று உங்கள் மனைவியின் அங்கீகாரம் எப்போது கிடைத்தது?

எழுத்தாளர் உலகத்திலே அதிசயமாக கணவனும் மனைவியும் இலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ளவர்களாக அமைந்துவிடுவது உண்டு. Anna Grigorievna இருபது வயதில் சுருக்கெழுத்து சதவி

கனடா இலக்கியச் சூழல் எப்படி உள்ளது?

சிறப்பாக இருக்கிறது. இங்கே வந்த தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர் ஒருவர் சில வீடுகளுக்குப் போய் அங்கே அடுக்கியிருந்த புத்தகங்களைப் பார்த்து அசந்து விட்டார். கனடா வாழ் தமிழ் மக்கள் புத்தகங்களை காசு கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். இலங்கையிலோ இந்தியாவிலோ பிரசுரமாகும் புத்தகங்கள் சில நாட்களிலேயே கனடாவில் கிடைக்கின்றன. பல மடங்கு இலங்கை விலை டொலரில் கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். வாரப் பத்திரிகைகள், இலக்கியப் பத்திரிகைகள், இணைய இதழ்கள் ஒன்றுக்குமே குறைவில்லை.

இலங்கை, இந்திய இலக்கிய அறிஞர்கள் அடிக்கடி வருவிக்கப் படுகிறார்கள். ஆர்வமான கூட்டம் வருகிறது. புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள் வாரத்துக்கு ஒன்றாவது நடக்கும். சிலர் சொல்கிறார்கள் தொகை அதிகரிக்கும் அதே வேளை தரம் குறைகிறது என்று. ஒரு பிறந்த நாள் விழாவுக்கோ, கல்யாண நாள் விழாவுக்கோ, சாமத்தியச் சடங்குக்கோ போகாமல் புத்தக விழாவுக்கு வருகிறார்களே அது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்.

ஆனால் எனக்கு ஒரு துக்கம் உண்டு. கனடா இலங்கை இல்லை; இந்தியா இல்லை; மலேசியா இல்லை. முன்னேறிய நாடுகளில் ஒன்று. Yaan Martel, Michael Ondaatje, Alice Munro போன்ற உலகத்து தலை சிறந்த எழுத்தாளர்கள் வசிக்கும் நாடு. இவர்கள் ஒழுங்கு செய்யும் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கோ, சந்திப்புகளுக்கோ நாமும் போய் எங்கள் இலக்கிய அறிவை வளர்த்துக்கொண்டு மைய நீரோட்டத்துடன் இணைந்து செயலாற்ற வேண்டும். ஒரு கட்டணமும் கட்டாமல் பயன்படுத்துவதற்கு நூலகங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இலக்கிய ஆய்வுகளுக்கு அரசு ஆதரவு கொடுக்கிறது. அவற்றின் முழுப் பயனையும் நாங்கள் பெறவில்லை, அடுத்த தலைமுறையாவது இதை நிவர்த்தி செய்யப்படும்.

உயர்மை
பதிப்பகம்

11/29 சுப்பிரமணியம் தெரு
அபிராமபுரம் சென்னை - 600 018
Tele/Fax:91-44-24993448
e-mail:uyirmai@yahoo.co.in

வெளியீடுகள்

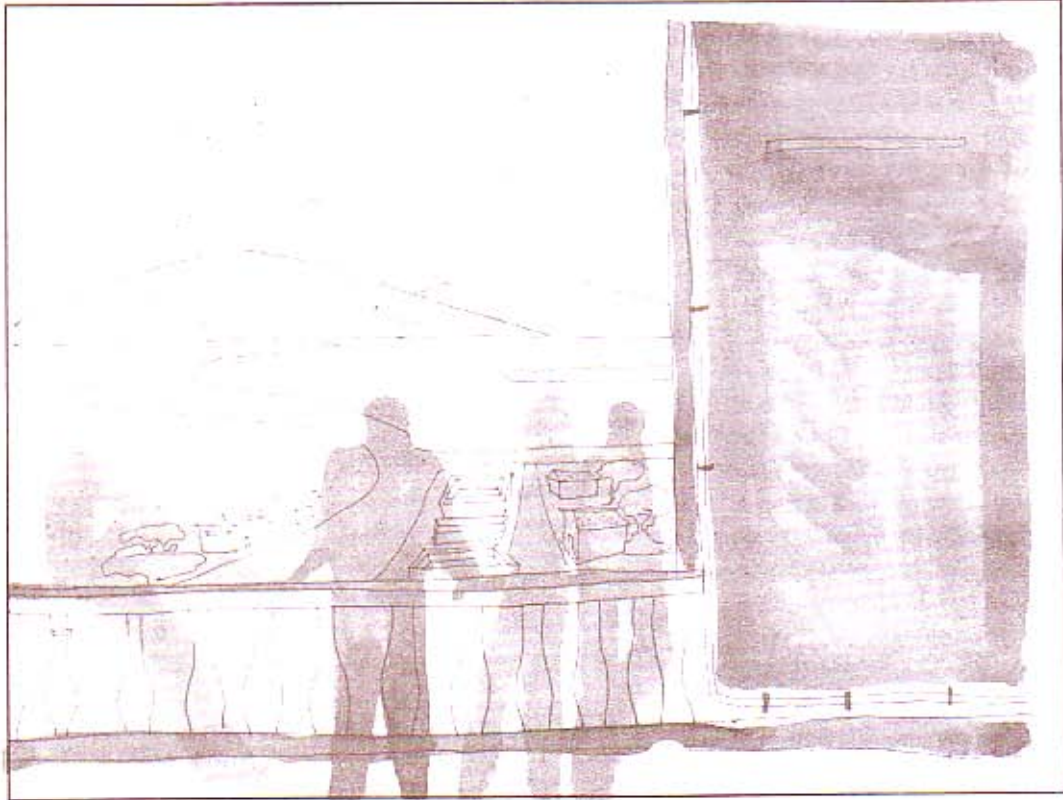
சுஜாதா	ரூ.
தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள் (முதல் தொகுதி)	250
தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள் (இரண்டாம் தொகுதி)	300
ஸ்ரீரங்கத்துக் கதைகள் (முழுத் தொகுப்பு)	200
பேசும் பொம்மைகள் (நாவல்)	125
கடவுள்களின் பள்ளத்தாக்கு (கட்டுரைகள்)	110
தமிழ் அன்றும் இன்றும் (கட்டுரைகள்)	90
மனுவ்ய புத்திரன்	
மணலின் கதை (கவிதைகள்)	30
காத்திருந்த வேளையில் (கட்டுரைகள்)	65
எப்போதும் வாழும் கோடை (கட்டுரைகள்)	50
என் படுக்கையறையில்	
யாரோ ஒளிந்திருக்கிறார்கள் (கவிதைகள்)	50
ஜெயமோகன் சிறுகதைகள் (முழுத்தொகுதி)	280
ஜெயமோகன் குறுநாவல்கள் (முழுத்தொகுதி)	170
கடைசி டினோசார் (கவிதைகள்)	85
தேவதச்சன்	
காகித மலர்கள் (நாவல்)	190
ஆதவன்	
அது அந்தக் காலம் (கட்டுரை)	60
எஸ். வி. ராமகிருஷ்ணன்	
பூமித் தின்னிகள் (கட்டுரைகள்)	125
காஞ்சனா தாமோதரன்	
பாபிலோ நெருதா கவிதைகள்	120
தமிழில் : சுகுமாரன்	
நதிமூலம் (கட்டுரைகள்)	90
மணா	
எம் தமிழர் செய்த படம் (சினிமா கட்டுரைகள்)	100
சு. தியடோர் பாஸ்கரன்	
தவளை வீடு (கவிதைகள்)	40
பழனிவேள்	
நாகதிசை (கவிதைகள்)	40
ராணிதிலக்	
தளும்பல் (கட்டுரைகள்)	60
சு. கி. ஜெயகரன்	
பெயரற்ற யாத்ரீகன் (ஜென் கவிதைகள்)	110
யுவன் சந்திரசேகர்	
ஏற்கனவே (சிறுகதைகள்)	100
யுவன் சந்திரசேகர்	100
என் பெயர் ராமசேஷன் (நாவல்)	100
ஆதவன்	
பார்வைகளும் பதிவுகளும் (கட்டுரைகள்)	110
வாஸந்தி	
என் தாத்தாவுக்கொரு குதிரை இருந்தது (நாடகம்)	50
செழியன்	
பச்சை தேவதை (கவிதைகள்)	50
சல்மா	
இரவின் ரகசியப் பொழுது (கவிதைகள்)	50
கோகுலக்கண்ணன்	

சிறுகதை

பேட்டை

புகழ்

பேட்டைங்கறப் பேரக்கேட்டாப் போதும் ஆம்பளைங்களோட உம்புலருக்க அத்தன நரம்புகளும், சூடேறி சிலுத்துக்கிட்டு நிற்கும். பேட்டையோட முழுப்பேரு சிலுக்கலார் பேட்டை. பேட்டைய சின்ன சிங்கப்பூர்ன்னு கூட சொல்லுவாங்க. காசு இருந்தாப்போதும் எல்லாம் பேட்டைல சிடைக்கும். பொம்பள உள்பட, மொள்ளமாரி முடிச்சவுக்கி, கல்யாணம் ஆகாத மொட்டப்பயலுக தான் பேட்டைக்கு போவானுங்கன்னு இல்ல, கல்யாணம் ஆகிப் புள்ளக் குட்டிகளோட இருக்க குடும்பஸ்தனுங்க கூட ஆஸ்திரேலியாவிலயோ இல்ல ஐரோப்பியாவுலயே இல்ல. இதோ இருக்கிற ஆந்தராவுலதான்

இருக்கு. பேட்டையப்பத்தி முழுசாத தெரிஞ்சா இந்தியாவுல இப்படியும் ஒரு ஊரு இருக்குதான்னு ஆச்சர்யமா இருக்கும். பேட்டைல மட்டும்தான் பத்து இருபதுக்கெல்லாம் படுத்து ககம் குடுக்கற பொண்ணும் பொம்பளைங்களும் இருக்காங்க. அவங்கல்லாம் உண்மையிலேயே தெய்வத்துக்கு சமம். இங்க அப்படியா கலாச்சாரம் அது இதுன்னு பொண்ணுங்கள பொத்திப்பொத்தி வைக்க அடிக்கடி கற்பழிப்பு நடக்குது. கருக்கலைப்பு நடக்குது. விபச்சாரின்னு வந்துட்டா அவ அவ ஆயிரம் ஐநூறுன்னு கேக்குறாளுங்க. அது மட்டுமல்லாம அவளுக்க கூட்டிக்கிட்டு லாடீஜ் லாடீஜா வேற ஏறி இறங்க வேண்டி

இருக்குது. அதையும் மீறிப் போயி எங்கயாவது ரும் போட்டு தங்கி போட்டுக்கிட்டு இருக்கும்போது தப்பித்தவறி போலீஸ்ல மாட்டுனா அவ்வளவுதான். போட்டோ புடுச்சு பேப்பர்ல போட்டு மானத்த வாங்கிப்புடுறானுங்க. ஆனா பேட்டையில அந்த மாதிரி இல்லீங்க. போலீஸே மாமூல் வாங்கிக்கிட்டு வீட்டு வாசல்ல கெடக்கற கயித்துக் கட்டில்ல உக்காந்து பீடியப் பத்த வச்சிகிட்டு காவலுக்கு இருப்பானுங்க. கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னாலக் கூட பேப்பர்ல ஒரு நியூஸ் வந்தது. புதுசா வந்துருக்க பொம்பளக் கலக்டர் பேட்டைல தொழில் பன்றவங்கல்லாம் புடுச்சு வேற கைத்தொழிலக் கத்துக்குடுத்து. பேங்க் லோன்ல தையல் மிசின் அயர்ன் பாக்ஸ்ஸெலாம் வாங்கிக் குடுத்தாங்கன்னு திருவொற்றியூர் மாட்டுமந்தைக்கு வந்துபோற மாட்டு ஏவாரிங்க சொல்லிதான் பேட்டை இங்க பிரபலமாச்சு மாட்டு ஏவாரிங்க கூட லாரிலயே மனோகூட, ரெண்டு, மூணு தடவ பேட்டைக்குப் போயிட்டு வந்துருப்பான் போல இருக்கு. . . மனோ பேச்சக் கேட்டுக்கிட்டுத்தான் இப்ப சந்ரு, ரவி, சத்யான்னு நாலு பேரும் பேட்டைக்கு கிளம்பிப் போனானுங்களாம்.

மெட்ராஸ்லருந்து சீராளாவுக்கு ட்ரெய்ன்லப் போயி அங்கருந்து பேட்டைக்கு பஸ்லப் போகணும். சென்ட்ரல் ரயில்வே ஸ்டேசன்லய ட்ரெய்ன்ல ஏறுறதுக்கு முன்னடியே சந்ருவுக்கு சந்தேகம் வந்து “இப்பக் கூட பேட்டைல அது இருக்கு மாடான்னு” மனோகிட்ட கேட்டிருக்கான். அதுக்கு அவன் ‘இந்த நாட்ல ருக்க வறுமையக்கூட ஒழிச்சிட லாம்டா,’ ஆனா பேட்டைலருக்க தொழில மட்டும் ஒழிக்க முடியாது, நீ பேசாம என்கூட வான்னு கூட்டிட்டுப் போயிருக்கான். சீராளாவுலப் போயி நாலுபேரும் பஸ்ஸலிட்டு இறங்கியிருக்கானுங்க. பஸ் ஸ்டான்ட்ல மொத்தமாப் பத்து பதினைஞ்சு பஸ் நின்னுருக்குது. எந்தப் பஸ் பேட்டைக்குப் போகும்ன்னு எவனுக்கும் தெரியல. ஏன்னா இவனுங்க நாலு பேத்துக்குமே, தெலுங்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. மாட்டு ஏவாரிங்க கூட மனோ ரெண்டு மூணு தடவை பேட்டைக்குப் போயி வந்திருந்தாலும்கூட, மாடு ஏத்துற லாரியிலயே போயி வந்ததுனால எந்த பஸ் போகும்னு தெரியாது. ஆனா கொஞ்சம் அரைகுறையா தெலுங்க பேசக் கத்துக்கிட்டான். இருந்தாலும் எந்த பஸ் பேட்டைக்குப் போகும்ன்னு கேக்க தயக்கம். இவனே ஒரு தடவக் கேக்க கூச்சப்படுறானே... பேட்டையிலயே பொறந்து வளந்தவன் நெலமைய யோசிச்சிப்பாருங்க பொதுவா நம்ம இப்ப மொதல்ல யாரப் பாத்தாலும் பேரக்கேப்போம். அடுத்தது ஊரக்கேப்போம்... பேட்டைலப் பொறந்தவன் ஒவ்வொரு தடவ ஊருப்பேரச் சொல்லும்போதும் கேட்டவன் மொகம் போறப்போக்கப் பாத்து பேட்டைல பொறந்தவன் செத்துச் செத்துதான் பொழப்பான். ஊருலக்க ஒரு ரெண்டுமூணு தெருதான் அப்பியே ஒழிய, அப்பி ஒண்ணும் பேட்டை முழுக்க தொழில்

பேட்டையப்பத்தி முழுசாத் தெரிஞ்சா இந்தியாவுல இப்படியும் ஒரு ஊரு இருக்குதான்னு ஆச்சர்யமா இருக்கும். பேட்டைல மட்டும்தான் பத்து இருபதுக்கெல்லாம் படுத்து சுகம் குடுக்கற பொண்ணும் பொம்பளைங்களும் இருக்காங்க.

பண்ணுற ஊரும் இல்ல. கடசீயா வெக்கத்தப் பாக்காம மனோவே டீக்கட மாஸ்டர்கிட்டக் கேட்டுருக்கான். அவரும் ஒரு பஸ்ஸக் காட்டியிருக்காரு, நாலு பேரும் அந்தப் பஸ்ஸ ஏறி உக்காந்துருக்கானுங்க, தமிழ்நாட்ல மட்டுதான் பஸ் எல்லாம் தங்க ரதம் மாதிரி இருக்குமே தவிர வேற எல்லா ஊருலயும் மோசந்தான். பேட்டைக்கு போற பஸ்ஸ பாதி சீட்ல பஞ்சே இல்லாம இருந்துருக்குது. நாலு டயரும் தேய்ஞ்சு தாரீரோடு மாதிரி இருக்க. இது பேட்டைக்கு போயிச் சேறுமாங்கற சந்தேகத்துலயே உக்காந்து இருந்துருக்கானுங்க கண்டக்டர் பஸ்ஸ ஏறி வந்ததும் “மீறு பேட்டைக்கு எல்த்துனா ராண்டின்னு” (நீங்க பேட்டைக்குத்தானே போறீங்க) நாலு டீக்கட்ட கிழிச்சக் குடுத்துட்டுப் போயிருக்காரு. அந்த ஊருக் கண்டக்டர்ங்களப் பொருத்தவரைக் கும் பேண்ட் போட்டுக்கிட்டு அந்த பஸ்ஸ எவன் ஏறினாலும் அவன் பேட்டைக்குத்தான் போவங்கற நெனப்பு போல இருக்கு.

பேட்டைல பஸ்வந்து நின்னுருக்கு நாலுபேரும் பஸ்ஸலிட்டு இறங்கியிருக்கானுங்க. இவனுங்களப் பாத்ததுமே நரைச்ச தலையோட நாப்பது நாப்பத்தஞ்சு வயசுல ஒல்லியா ஒரு ஆளு ஓடிவந்து “அம்மைக்காவாலா சார், மஞ்ச அம்மை உந்தி சார் ரண்டி சார்ன்னு (பொண்ணு வேணுமா சார், நல்ல பொண்ணு இருக்குசார் வாங்க சார்) கூப்பட்டு இருக்கான். அவன் கிட்ட மனோ “ஓ த்தண்டின்னு” (வேணாம்) சொல்லிட்டு “அவன்கிட்ட எதுவும் பேசாம என்கூட வாங்கன்னு” முன்னால நடக்க, மனோ பின்னால மத்த மூணுபேரும் குரும்பாட்டு மந்தையாட்டம் போயிருக்கா னுங்க” பேட்டை ரொம்ப பெரிய ஊராத்தான் இருந்துருக்குது. மொத்தமாபாத்தா அஞ்சாயிரம் வுடு இருக்கும்போலருக்கு. ஊருக்கு நடுவால பெரிய தாரீரோடு. தாரீரோட்டோட ஒரு பக்கம் நேசனல் ஹைவேஸலயும் இன்னொரு பக்கம் வயக்காட்டுப் பக்கமும் போயிமுடிஞ்சு இருக்குது. ரோட்ட ஓட்டுனாப்ல ஒரு பக்கம் லேத் பட்டறைங்க இருந்துருக்கு. லாரி டிராக்டர்ங்களுக்கு வெல்டிங், பெயிண்டிங்ன்னு பன்ற தொழில்தான் பேட்டை யில முக்கியமா நடந்துகிட்டு இருந்து இருக்கு. எதுத்த பக்கம் லாட்ஜம் ஓட்டல்ங்களுமா இருக்க ஊரோட நடுவுல பெரிய மார்க்கெட்டும், மார்க்கெட்ட ஓட்டி ஒரு பெரிய தேரும் நின்னு இருந்துருக்குது. நேரா விஜயா லாட்ஜ வாசல்ல போய் இவனுங்க நிக்கவும், லாட்ஜக்குள்ள இருந்து ஒருத்தன் ஓடிவந்து ரண்டி பாபு... பாசுன்னா ரான்னு (வாங்க நல்லாருக்கீங்களா) மனோகிட்ட கேட்டுருக்கான். அதுக்கு இவன் தலைய தலைய ஆட்டிக்கிட்டே “பைனரும் காவாலின்னு” (மேல் ரும் வேணும்) சொல்லிட்டு உள்ள போகவும் ரொம்ப கலிஜ்ஜா இருக்குடா வேற லாட்ஜ் பாப்பம்ன்னு சத்யா சொல்ல... “இதுதான்டா வசதியா இருக்கும். நாம என்ன ருமுக்குள்ளயேவா இருக்கப்போறோம். நைட் ஆனா படுக்கவும்

காலைல எந்திரிச்சு குளிக்கவும் தானே லும் பேசாம வான்னு” சொல்லிட்டு மனோ மாடிப்படி ஏறி இருக்கான். அது மூணு மாடி லாட்ஜ், மூணாவது மாடியையும் தாண்டி ஏறி மொட்ட மாடில போயி நின்னுருக்கான். இவனுங்களும் பின்னாலேயே போயிருக்கானுங்க. மொட்ட மாடியில ஒரு தண்ணித்தொட்டியும், அத ஒட்டியே ரெண்டு டாய்லெட் பாத்ரூமும் இருந்துருக்குது. “போனதவ வந்தப்ப மேல வந்து குளிச்சிட்டு லும்பாய்க்கு பத்து ரூபாயக் குடுத்துட்டு அப்படியே பேட்டைக்கு போயிபோட்டுட்டு திரும்ப மெட்ராஸ் வந்துட்டேன் தெரியுமான்னு” பழைய கதைய சொல்லிட்டு நேரா தண்ணித் தொட்டிக்கிட்ட போன மனோ “இதுதான் பேட்டை வந்து பாருங்கபான்னு சொல்ல” அடிச்சிப்புடிச்சுக்கிட்டு ஓடிப்போயி மூணுபேரும் கீழ எட்டிப்பாத்துருக்கானுங்க. பேட்டை மதுரதேரோடும் வீதியப்போல சதுரமான தெரு, தெருவோட நாலுபக்கமும் எதுத்த எதுத்த மாதிரி மெத்தவீடும், ஓட்டுவீடும், கலந்து

ஆஸ்பெட்டாஸ் சீட் போட்டும் பன ஓலப்போட்டும் இருக்க ஒவ்வொரு வீட்டு வாசல்லயும் கிடக்கற கயித்துக் கட்டில்ல உக்காந்துக் கிட்டும், வாசப்படியில நின்னுக் கிட்டும் பொண்ணுங்க போறவர ஆம்பளைங்களை கூப்பிட்டுக்கிட்டு இருந்துருக்கானுங்க. ஒரு சில பேரு அவளுங்ககிட்ட நின்னு பேசிட்டும் சிலபேரு பேசாமலேயே அவபின் னாலப் போறதும் சிலபேரு எதுவுமே பேசாம நேரா தெருவுலயே நடக்கறதுமா இருந்துருக்கானுங்க. “நீங்க இங்க இருந்தே பாத்து எவ நல்லா இருக்காளோ நேரா அவகிட்டப்போயி நின்னு பேசிட்டு உள்ள போயிடலாம். புரிஞ்சுதா”,

“முன்னமாதிரி இல்லடா இப்ப பேட்டை இதுக்குத் தாண்டா நான் இந்த லாட்ஜ்ல தங்கணும்னு சொன்னேன். இப்ப பேட்டைல பிகர்ங்க ரொம்பக் குறைஞ்சுப் போச்சுடா. ரெண்டு மூணு வருசத்துக்கு முன்னல்லாம் பாக்கணுமே... ஒரு வீட்டுக்கு பத்து பனிரெண்டு பொண்ணுங்க இருப்பானுங்க. லாட்ஜ்க்கு எதுத்தாப்பலயும் இதே மாதிரி தெரு இருந்தது. போன வருசம் வந்தப்பதான் தெரிஞ்சது எதுத்தாபல உள்ள தெருவுல இருந்தவங்களுக்கல் லாம் சொந்த ஊருக்குப்போயி சேர்ந்துட்டானுங் கணு. வீட்டுக்கு வெளிலக் கட்டில்ல உக்காந்துருக்க அம்மாகிட்ட நீ பணத்தக் குடுத்துட்டு உள்ளப் போனேன்னு வை. அத்தனப் பேரும் மொத்தமா வரிசைலவந்து நிப்பானுங்க. உனக்கு யாரப் புடிக்குதோ, நீ அவகூட போகலாம். ஒவ்வொருத்தியும் எவ்வளவு அழகா இருப்பானுங்க தெரியுமா. நல்லா டான்ஸ் ஆடுவானுங்க. ரெண்டுபேரும் ஒரே பொண்ணுக்கிட்டப் போகணும்னு நெனச்சு ஒருத்தன் உள்ள போனதும் இன்னொருத்தன் காத்து இருக்கும்போது டேப் ரிக்கார்டப் போட்டு ஆடிக்காட்டுவானுங்க பாரு, அந்த அழகே தனி. சரிவாங்கடா. மொதல்ல போயி குளிச்சிட்டு வந்து வேலையப்பாப்போம்னு அவன் கீழ இறங்கிப்போக

பின்னாலயே இவனுங்களும் போயிருக்கானுங்க.

ஒவ்வொருத்தனா குளிச்சுக்கிட்டுருக்கும்போதே கதவு தட்டற சத்தம் கேட்டுருக்குது சந்ருதான் போய் கதவ திறந்துருக்கான். அம்பது வயசுருக்க ஒரு ஆளு கைல ஒரு சின்னப்பெட்டியோட நின்னுக் கிட்டு முந்து இன்ஜக்சன் பெட்டுக்கோண்டின்னு (முதல்ல ஊசி போட்டுக்கங்க) எய்ட்ஸ் வராதுன்னு சொல்ல... சந்ரு சட்டை கைய சுருட்டிக்கிட்டு காட்ட வந்தவன் பெட்டியத் திறந்து சிரஞ்ச் எடுத்து அதுல ஊசியமாட்டி சின்னப்பாட்ல்லருந்த மஞ்சக்கலர் மருந்த உரிஞ்சு அவன் கைலப்போட்டு வுட்டுட்டு பஞ்சவச்சு தேய்ச்சுவுட்டுட்டு மத்த மூணுபேரையும் பாத்து மீக்குன்னு (உங்களுக்கு) கேட்க ஒத்தண்டின்னு (வேணாம்) மனோ சொல்லவும் பதிரூபா இவ்வண்டின்னு (பத்துரூபா குடு) கேக்க சந்ரு எவ்வளவு ரூபான்னு தெரியாம முழிக்க அவங்ககிட்ட பத்துரூபாக் குடுடான்னு மனோ சொல்ல... சந்ரு குடுத்துருக்கான். வந்தவன் அத வாங்கிக்கிட்டு அடுத்த லும் கதவத் தட்டப்

போயிட்டான். “டேய் நீங்களும் ஊசியப் போட்டுக்கலாமேடா எய்ட்ஸ் ஏதும் வந்துடப் போதுன்னு” சந்ரு சொல்லவும் போடா பைத் தியக்காரா நாட்ல எய்ட்ஸ்ன்னு ஒண்ணு இல்லவே இல்லடா தெரியுமா... அப்படியே எய்ட்ஸ்ன்னு ஒண்ணு இருந்து இருந்தா மொதல்ல நாட்லருக்க எல்லா நடிக நடிகைங் களும் செத்துருக்கணும். அப்புறமா அரசியல்வாதிங்க, அரசு அதிகாரிங்க பொருக்கிங்க போலிஸ்காரனுங்க இப்படி எல்லோரும் அடுத்தடுத்து செத்துருப்பானுங்க உயிரோட ஒருத்தனும் இருக்க மாட்டான். நாட்ல எவன்டா ஒழுங்கா இருக் கானு சொல்ல. நீ சொல்றதும்

அப்படியே
எய்ட்ஸ்ன்னு ஒண்ணு
இருந்து இருந்தா
மொதல்ல நாட்லருக்க
எல்லா நடிக
நடிகைங்களும்
செத்துருக்கணும்.
அப்புறமா
அரசியல்வாதிங்க,
அரசு அதிகாரிங்க
பொருக்கிங்க
போலிஸ்காரனுங்க.

நியாயமாத்தான் படுது. நம்ம உஷாரா இருந்துக்கறது நல்லதுதானேன்னு சொல்ல சரி சரி அதவுடு விசயத்துக்கு வருவோம். அவங்களுக்கு குடுக்க அம்பது ரூபாயும், டிப்ஸ் குடுக்க பத்து ரூபாயுமா எல்லாரும் சில்லறையா எடுத்துக்கிட்டு மீதிப் பணத்தை இங்கேயே வச்சுட்டு வாங்க. இந்த தொழில்ல இருக்கறவங்களுங்க ரொம்ப மோசமான வங்களா இருப்பானுங்க. திருச்சில ஒரு தடவ இதுமாதிரி இடத்துக்குப் போனப்ப இருக்கற எல்லாப் பணத்தையும் பிடுங்கிக்கிட்டு துரத்திவிட்டுட்டா ளுங்க. அப்புறம் நீங்க புதுசுன்னு தெரிஞ்சுட்டாப் போதும் தொடைய ரெண்டையும் நெருக்கி வச்சக் கிட்டு, உங்கள உள்ள வைக்கவே விடாம பண்ணிப் படுவானுங்க. நீங்க தொடயிலயே விட்டுட்டுத்தான் வரணும் உசாரா இருங்கன்னு” சொல்ல...

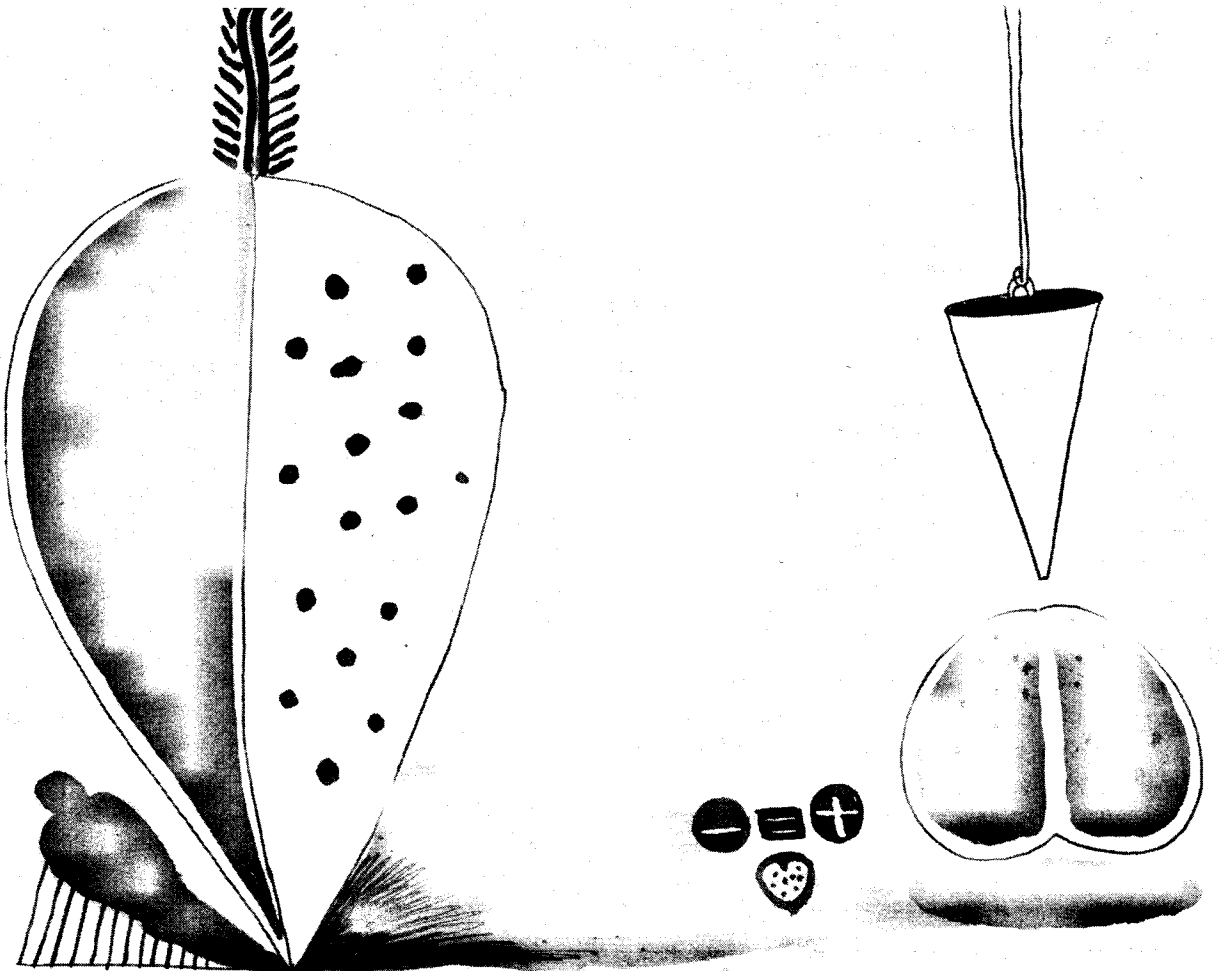
சின்ன பயத்துலயே தான் மூணுபேரும் பேட்டைக்குள்ள நுழைஞ்சுருக்கானுங்க. இவனங் களப் பாத்ததுமே இது வெளியூர் மூஞ்சின்னு தெளிவா அவளுங்களுக்குப் புரிஞ்சு போச்சு. உள்ளூர் ஆளுங்கண்ணா அஞ்சுரூபா பத்துரூபாதான் குடுப்பானுங்க. இது மாதிரி வெளியூர்ல இருந்து போறவனுங்கதான் அம்பது நூறுன்னு அள்ளி வீசுவானுங்க. அதனால இவனுங்கள ராஜமரியாதை

யோட கூட்டு இருக்காளுங்க... மொத வீட்லருந்த பொண்ணு “ரண்டி பாபு, ரண்டி பாபுன்னு” (வா பாபு, வா பாபு) கூப்பிடவும் சந்ரு அந்த பொண்ணுக் கிட்டப் போயி நின்னுருக்கான். நாலு வீடு தள்ளி பத்து பனிரெண்டு வயசுலருக்க சின்னப்பொண்ணு ஒண்ணு நிக்க மனோ நேரா அவகிட்டப் போயிருக்கான். மத்த ரெண்டுபேரும் அவன் அவனுக்கு பிடிச்ச பொண்ணுங்க பின்னால வீட்டுக்குள்ள போயிருக்கானுங்க. சந்ருவ அந்தப் பொண்ணு இல்ல இல்ல பொம்பள கையப்பிடிச்ச உள்ள இழுத்துக்கிட்டுப் போயிருக்கா. இவன் போக லேண்ணா அன்னிக்கு அவ கொலைப்பட்டினி தான். ஏன்னா அது பொண்ணு இல்ல. பொம்பள அந்தப் பொம்பளைக்கு முப்பத்தஞ்சு வயசிருக்கும். நல்ல உயரம். அராபிக் குதிரை மாதிரி மொகமும் வட்டமான மொகம். நெறமும் கூட செவப்பு நெறம்தான். பெரிய வீடுன்னு நெனைச்சப் போனா வீட்டுக்குள்ள பொணத்துக்கு வெட்டற குழிமாதிரி எட்டடி நீளத்துக்கு நாலடி அகலத்துல மரப் பலகையால தடுத்துவைச்சுருக்கானுங்க.

உண்மையிலேயே அவளுங்க கூட பொணத்துக்குத்தான் சமம். காமவெறி பிடிச்சவன்ல இருந்து, தண்ணியப்போட்டுகிட்டு போதத் தலைக்கேறி வர்றவன்லருந்து எல்லாருக்கும் எந்த எதிர்ப்பும் காட்டாம மரக்கட்டயாட்டம் படுத்துக்கெடந்து சுகம் குடுக்கறவளுக்கு பேரு பொணமில்லாம வேற என்னவாம். பாவம் பேன்கூட அந்த ரும்ல இல்ல.

ஒரு சாயம்போன பாய் இவளுங்க வாழ்க்கையப் போல நைஞ்சும் பிஞ்சும் மூலைய சாயஞ்சு

கெடந்துருக்கு. அதுக்குப் பக்கத்துல பச்சக்கலர் துணி அங்க அங்க வட்டவட்டமா கறையோட கஞ்சிப் போட்டமாதிரி மொடமொடப்பா கெடந்துருக்கு. வேலை முடிஞ்சதும் துடைச்சி போட்டதா இல்ல திரும்ப துடைக்கறதுக்கான்னு தெரியல. ஜன்னல்ல ஒரு ரெண்டு லிட்டர் பெயிண்ட் தகரடப்பா இருந்துருக்கு. ஒரு பொம்பளய முழுசா பாக்கப்போற ஆர்வத்துல நின்னவன்கிட்ட “டப்பு இவ்வண்டின்னு (பணம் குடு) அவ கேக்க... இவன் ஒரு அம்பதுரூபா நோட்ட எடுத்துக்குடுக்க. அத வாங்கி மடிச்ச ஜாக்கெட்டுல வச்சுக்கிட்டு திரும்பவும் “டிப்ஸ்னனு” கைய நீட்ட இவன் பத்து ரூபாய எடுத்து கொடுக்க அதயும் வாங்கி வச்சுக்கிட்டு “இன்க்க பதி இவ்வண்டின்னு” (இன்னும் பத்து ரூபா குடு) கேக்கவும் இவன் இல்லேன்னு கைய ஆட்ட “அபத்தம் செப்தாவன்னு” (பொய் சொல்றயா) அவன் சட்டைப் பையிலே கைய விட்டு தேடிப்பாத்துட்டு, பேண்ட் பாக்கெடல கையவிட்டவ அது வெறும்பையா, இருக்கவும், அப்படியே அவன் தம்பியப்புடிச்ச லேசா ஒரு அமுக்கு அமுக்கி இருக்கா. பெட்டிக்குள்ள சுருண்டு கெடக்கற நல்ல பாம்பு மூடியத் திறந்ததும் டக்குண்ணு தலைய வெளியத் தூக்கி படம் எடுக்குமே அதுமாதிரி இவன் தம்பி ஜட்டிய முட்டிக்கிட்டு நின்னுருக்கான். அப்பத்தான் ஜன்னல் வழியா ஒரு கைமட்டும் வந்து பத்து பதினைஞ்சு நிரோதங்கள குடுக்க அவ அத வாங்கி அதுலருந்து ஒண்ண பிச்ச இவன் கிட்ட குடுத்து “ஏஸ்கோன் டின்னுருக்கா” (போட்டுக்கோ) இவன் அத வாங்கி கைல வச்சுக்கிட்டு எப்படிப் போடறதுன்னு

தெரியாம முழிச்சிக்கிட்டு நிக்கவும், சிரிச்சுக்கிட்டே அவளே அத வாங்கிப் பிரிச்ச வெளில எடுத்து இவன் பேண்ட் ஜிப்ப அவுத்து தம்பியப் பிடிச்ச மாட்டிவிட்டுருக்கா. அப்புறமா அந்த மூலைல கிடந்த பாய எடுத்து கீழ் விரிச்சுப் போட்டவ, மெல்ல அதுல உக்காந்து பாவாடையும், சேலையும் சேத்து இடுப்புவுரைக்கும் தூக்கிக்கிட்டு மல்லாக்க பாயில சாஞ்சு படுத்து “தொந்தரக்கா செய்யன்டி” ன்னு (சீக்கிரம் பண்ணுங்க) சொல்ல இவன் அவளப்பாக்க வழுவமுன்னு மஞ்சக் கிழங்கு மாதிரி ரெண்டு தொடையும் இருக்க, வலது கால் தொடையில் அரையடி நீளத்துக்கு மரவட்ட மாதிரி கறுப்பா பெரிய தழும்பு அவ ரெண்டு தொடையவும் இவன் ரெண்டுக்காலுக்கு நடுவுல வச்சி மண்டிப்போட்டு உக்காந்து அந்தத் தழும்பு தொட்டுக்காட்டி என்னங்கறது மாதிரி சைகையால கேட்டுருக்கான். அதுக்கு அவ மடதிறந்த வெள்ளம்போல தெலுங்குல சொல்ல சொல்ல ஒரு அனுமானத்துல புரிஞ்சுக் கிட்டதுதான் இது.

எனக்கு பத்து பனிரெண்டு வயசுருக்கும். அப்பதான் என் ஆத்தாவும், அப்பனும் என்னை மாதிரி மூவாயிரம்னு கான்ட்ராக்ட் பேசி இங்க கொண்டாந்து விட்டுட்டுப் போனாங்க. அப்ப எங்க ஆத்தா சொன்னா, “ஒரு நாலஞ்சு வருசம் நீ இங்க வேலை இருந்தீன்னா நம்ம கஷ்டம் தீந்து கொஞ்சம் பணம் சேந்துடும். அந்தப் பணத்துல நகை வாங்கி உன்னை நல்ல இடத்துலக் கல்யாணம் பண்ணிக்குடுத்து நோம்ன்னு” நானும் ரெண்டு மூணுநாளு சாப்ட்டுக்கிட்டு வெளையாடிக் கிட்டு இருந்தேன்.

நாலாவது நாளுதான் தடியா ஒரு ஆளு வந்தான். அதுவரைக்கும் என்னை மொதல்ல வேலை செய்யறதுக்கு அஞ்சாயிரம்ன்னு வேலை வச்சிருந்தாங்களாம். ரெண்டு மூணு நாளு எவனும் வரலயாம். அதனாலதான் எனக்கு சோறப் போட்டு காக்க வச்சிருந்தாங்களாம். வந்தவன் என்னை கோழிக்குஞ்சு பருந்து கவ்வறாப்புல பிடுச்சு நசுக்கவும் எனக்கு வலிதாங்க முடியாம கத்து, கத்துன்னு கத்துனேன். என் கத்தலுக்கு பயந்து கொஞ்சம் பிடியவிட்டான். நான் வெளிய ஓடியாந்துட்டேன். அதுக்கப்புறம் தான் இப்ப அந்த கட்டில்ல உக்காந்துருக்காளே அந்தக் கிழவி, அவதான் திரும்புக்கம்பிய காய்ச்சி என் தொடைய சூடு போட்டா. மொத நாளு வுட்டுட்டு போன தடியன் மறுநாளும் வந்தான். “இன்னைக்கும் நீ படுக்கலேன்னா இன்னொரு காலுலயும் சூடு போடச்சொல்லுவேன்னு” சொன்னான். சூட்டுக்குப் பயந்துக்கிட்டுப் படுத்தேன். மொதல் நாளு போட்ட சூட்டுப்புண்ணு சீல் வச்சு போச்சு, அந்த புண்ணு மேல அவன் காலுப்படும்போதெல்லாம் நெருப்பு மேலபட்டது மாதிரி ஒரே எரிச்சலா எரிஞ்சது. செனைப்பன்னி கணக்கா இருநாறு கிலோ இருப்பான் அந்தத் தடியன். எப்படித்தான் அவன் உடம்பத் தாங்குனேன்னே எனக்கு தெரியல. இப்படி

என்னப்போலத்தான் எல்லா புள்ளைங்களையும் பேட்டைல கொண்டாந்து விடுறாளுங்க. ஆனாயாருமே இங்கருந்து போயி கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டதா எனக்கு தெரிஞ்ச இருபத்திரெண்டு வருசமா பார்த்ததே இல்லன்னு சொல்லியிருக்கா... இத கேட்டதும் இவனுக்கு என்ன பண்ணன்னு தெரியாம இருக்க... அவதான் இவன் கை பிடிச்ச இழுத்து அவமேல சாய்ச்சு கட்டிப் படிச்சுருக்கா. அவமேல சாய்ஞ்ச வேகத்துல இவன் தம்பி குழியத் தேடி தடுமாற, அவளே அத புடுச்சு உள்ள வச்சுருக்கா. வச்ச ரெண்டு நொடியிலேயே தண்ணி வெளிய வந்துருக்கு, நசநசன்னு வேர்வைலருந்துட்டு பச்சத்தண்ணிலக் குளிச்சா ஒரு சுகம் இருக்குமே அதுமாதிரி இருந்துருக்குது அவனுக்கு. அப்படியே அவள இறுக்கி கட்டிப்பிடிச்சுக்கிட்டே அவமேல கொஞ்சநேரம் படுத்து இருந்துருக்கான். அப்பறமா அவ இவனோட ரெண்டுதோள்பட்டையிலயும் கைவச்ச தூக்கிவிட எழுந்து நின்னவன் அவளோட ரெண்டுகாலுக்கு நடுவுலப் பாக்க அவ சேலைய

எனக்கு பத்து பனிரெண்டு வயசுருக்கும். அப்பதான் என் ஆத்தாவும், அப்பனும் என்னை மாதிரி மூவாயிரம்னு கான்ட்ராக்ட் பேசி இங்க கொண்டாந்து விட்டுட்டுப் போனாங்க.

போட்டு கால மூடியிருக்கா. நிரோத்தக் கழட்டி கைலப் பிடிச்சுக் கிட்டு எங்க போடறதுன்னு தெரியாம இவன் நிக்கவும் அவ அந்த ஜன்னல்லருந்த தகர டப்பாவக் காட்ட அதுலக் கொண்டுபோய் போடப் போனவன் டப்பாவ பாத்துருக்கான். அது முக்காடப்பா ரொம்பி மண்புழு கணக்கா உள்ள நெளிஞ்சுக்கிட்டு கிடந்துருக்குங்க நிரோத்தக். ஒரே நாள்ள இத்தன பேரா... இல்ல ஒரு வாரச் சேமிப்பான்னு அவனுக்கு விளங்கல. அசதில எடுத்துப்போயி வெளிலக் கொட்ட சோம்பலா அவளுக்கு இருந்துருக்கும்னு அவன் மனசுல நெனைக்கும்போதே “மல்லி ரான்னு”

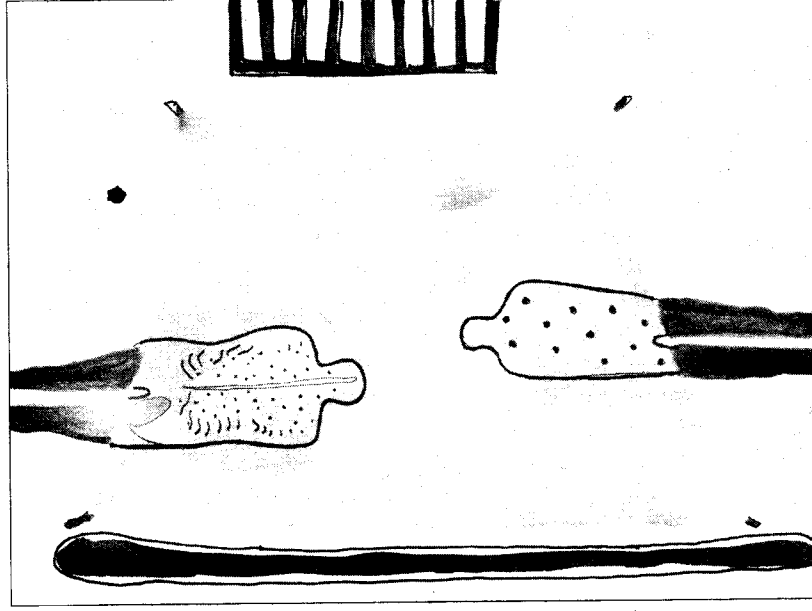
(திரும்பவும் வா) செல்லமா சிரிச்சுக்கிட்டே அவன் கன்னத்த தட்டியிருக்கா. திரும்பவும் இவகிட்டேயே தான் வரணம்ங்கற முடிவோட வெளில வந்துருக்கான் சந்ரு.

நாலு பேருமே ஆளுக்கு ஒருத்திக்கிட்டப் போயிட்டு லாட்ஜுக்கு வந்து உக்காந்துருக்கும்போது “என்ன மனோ நீ போயும் போயும் சின்னப் புள்ளக்கிட்டப் போனன்னு” ரவி கேட்க, “சின்னப் புள்ளக்கிட்டப் போனா” நம்ம வயசும் குறையுமாம் அதுமட்டுமில்லாம எய்ட்ஸ்ல்லாம் கூட வராதாம்னு மனோ சொல்லியிருக்கான். நாட்ல நெறையப்பேரு உன்ன மாதிரியே நெனைச்சுக்கிட்டுத்தான் சின்ன புள்ளைங்கள கற்பழிச்சுட்டு ஜெயிலுக்குப் போறா னுங்க. அதெல்லாம் உண்மையே இல்ல.

இங்ககூட நீ போயிட்டு வந்த அந்த சின்னப் புள்ளைக்கிட்டத்தான் நெறையப்பேரு போயிட்டு வந்துருப்பாங்க. அப்படிப்பாத்தா அந்த புள்ளைக்குத் தான் எய்ட்ஸ் இருக்கும் தெரியுமான்னு சந்ரு சொல்ல ஒரே வாக்குவாதம் ஆகியிருக்கு. “சத்யா நான் உள்ள வச்சதுமே தண்ணி வந்துடுச்சுடா என்னவா இருக்கும்னு” சந்ரு கேட்க, நம்ம உடம் பெல்லாம் சூட்டு உடம்புடான்னு இருத்தனும் ட்ரெய்ஸ் வந்ததுனாலருக்க அசதியிலயாருக்கும்னு

சத்யாவும் சொல்ல அதுக்கும் ஒரு விவாதம் நடந்துருக்கு. கடசீயா மனோதான் சொல்லியிருக்கான் “இளநீல ஜின்ன கலந்து அடிச்சா இறங்கவே இறங்காதாம்லன்னு” சொல்ல, சத்யாதான் காசு எடுத்துக்குடுத்துருக்கான். ஏன்னா அவனுக்கும் சிக்கிரமே வந்துருக்குது. முழுப்பாட்டில் ஜின்னும் இளநீயும் வாங்கிகலந்து அடிச்சிட்டு நாலுபேரும் லாட்ஜ விட்டுக் கீழ இறங்கி இருக்கானுங்க. மொத மொதல்ல பஸ்ஸ விட்டு இறங்கும்போது பொண்ணு வேணுமா சார்ன்னு கேட்ட அதே ஆளு திரும்பவும் இவங்க பின்னால வந்து அதயே கேட்டுருக்கான். சத்யா “வாங்கடா இவன்கூடப் போயிப் பார்ப்போம் புதுசா எதாவது காட்டுவான்னு”. அவன் பின்னாலப் போக அவன் ஒரு ரிக்ஷாவைக் காட்டி கூசண்டின்னு (உட்காருகன்னு) சொல்ல நாலு பேரும் ரிக்ஷாவுல ஏறி உக்கார, ரிக்ஷாக்காரன் ரிக்ஷாவ சந்துபொந்தெல்லாம் ஒட்டிக்கிட்டுப் போயி ஊரு உள்ளார ஒரு மச்ச வீட்டுக்கிட்ட நிறுத்திட்டு அவன் மட்டும் இறங்கி வீட்டுக்குள்ள போயிட்ட கொஞ்ச நேரம் கழிச்ச வெளிய வந்து ரண்டி சார் லோப்ல “ரண்டி சார்னு” (வாங்க சார் உள்ள வாங்க)கூப்பிட இவனுங்க நாலு பேரும் இறங்கி உள்ளபோக அங்க நாப்பது நாப்பத்தஞ்ச வயசுல பருத்த சார்த்துல ஒரு பொம்பள வந்து “கூச்சண்டின்னு” (உட்காருங்க) ஒரு கட்டிலக் காட்ட நாலு பேரும் உக்காரவும்... ஒரு பொண்ணு பதினெட்டு இருபது வயசுல உள்ள இருந்து வெளில வந்து நின்னு சிரிச்சுருக்கா. அழகுன்னா அழகு அப்பி ஒரு அழகு. ரொம்பவும் ஒல்லியாவும் இல்லாம, ரொம்பவும் குண்டா இல்லாம சதை பூசனாப்புல உடம்பு, ஒரு சினிமா நடிகை சாயல்ல மொகம் இருக்கவும் போன பசங்க அத்தனப்பேருக்கும் அவளப் புடுச்சப்போச்சு. மனோதான் ரேட் பேசியிருக்கான். தலைக்கு நூறு ரூபாதான் கேட்டுருக்கா. சத்யா ஐநூறு ரூபா நோட்ட எடுத்துக்குடுத்துட்டு அவளக் கூட்டிக்கிட்டு உள்ளப் போயிருக்கான். மத்த மூணு பேருக்கும் ஒரே கொண்டாட்டம். எப்பட்யும் குடுத்த பணத்த திரும்ப வாங்க முடியாது. நாலுபேத்துக்கும் நூறு நூறுன்னு கணக்கு வச்சாக்கூட மீதி நூறு இருக்குது. அத டிப்ஸ்ஸா குடுத்துடலாம்ன்னு உள்ளபோனவன் ரொம்ப நேரமா வெளிய வராம இருக்கவும் அடிச்ச ஜின்னு வேலைசெய்யுதுன்னு நினைச்சுக்கிட்டு கிடந்தானுங்களாம். உள்ளருந்து வேர்வையோட வெளில வந்த சத்யா, “உங்கள யாரயும் அவளுக்குப் பிடிக்கலயாம் வாங்க போலாம்ன்னுட்டு ஒரு ஐநூறு ரூபாய எடுத்து அந்த பொம்பளைக்கிட்ட குடுத்து சண்ட போட்டு ஐநூறு ரூபாய திரும்ப வாங்கிக்கிட்டு வெளியவர மனசே இல்லாம மத்த மூணு பேரும் பின்னாலேயே வந்துருக்கானுங்க” காசுக்குப் படுக்கறவளுக்கு ஆளு எப்பி இருந்தா என்ன? அப்பி என்ன நாங்கள்லாம் குஷ்டரோகி மாதிரியா இருக்கறோம்ன்னு மனோ சத்தம் போட்டுக்கிட்டே வந்துருக்கான். மறுநாள் அந்தப் புரோக்கர் லாட்ஜக்கு வந்து இவனுங்ககிட்ட தனியாச் சொல்லும்போதுதான் உண்மை

விளங்கியிருக்கு. அந்த வீட்லருந்தப் பொண்ண மாசம் அஞ்சாயிரம் தர்றேன். என்கூட வந்துடு, ஒரு ஆறு மாசத்துக்கு மெட்ராஸ்ல இருந்தீன்னா நெறைய பணம் சேந்துடும். அங்கேயே யாரயாவது நீ கல்யாணம் பண்ணி செட்டிலாயிடலாம்னு தொழில் பண்ணக் கூப்புட்டதாகவும், அதுக்கு அவ, “ஏன் நீ உன் ஆத்தாள வச்ச தொழில் பண்ணு உங்க அக்காள வச்ச தொழில் பண்ணுன்னு” சத்தம்போட்டு கத்தி வுட்டுட்டதாகவும் அப்ப சத்யாவும் அவளப்போடாமத்தான் வந்துருக்கானு தெரிஞ்சதும் இவனுங்களுக்கு சந்தோசம் தாங்க முடியலயாம். மத்தவனுங்ககிட்ட இருந்த காசு எல்லாம் தீந்து போச்சு. சத்யாகிட்ட மட்டும்தான் காசு இருந்துருக்குது. அவனுக்கு அனுபவிக்கிற

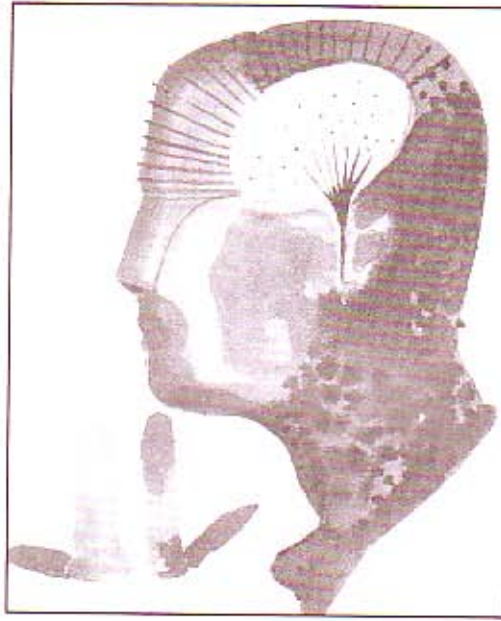

ஆசை இல்லை. ஆளக்கூட்டிக்கிட்டுப் போறதுலயே குறியா இருந்துருக்கான். அதனால அவன் பேட்டைக்கு போகும்போதுகூட இவனுங்க போறதோட சரி... கிளம்ப போற அன்னைக்கு கடசீ தடவையா பேட்டைக்கு போயிடலாம்ன்னு உள்ள நுழைஞ்சப்ப சத்யா ஒரு பொண்ணப்பேசி கூட்டிக்கிட்டு உள்ள போகவும், சந்ருவ மொத நாளுப்போன பொண்ணு கூப்பட்டுருக்கா. இவனும் அவகூடப் போயிட்டான். உள்ள போனதும் காசுக்கு அவ கையநீட்ட அவன் சத்யா போன வீட்ட கையக்காட்ட “தரவாத்த தீஸி இவ்வண்டின்னு” (அப்புறமா வாங்கிடுடு) சொல்லிட்டு அவளக் கூட்டிப்பிடிச்சு முத்தம் குடுத்து இவனக் கீழத்தள்ளி அவளே மேல ஏறி உக்காந்து வேலை செஞ்சுருக்கா. அது அவனுக்கு ஒரு புதுச்சுமாத்தான் இருந்துருக்கு. வேலை முடிஞ்சதும் வெளிய வந்துப்பாத்தா சத்யா கூட்டிக்கிட்டுப்போன பொண்ணு வெளிய வாசல்ல நிக்கவும் இவனுக்கு பயமாயிடுச்சு. சத்யா வேலை முடிஞ்சதும் கிளம்பி லாட்ஜக்கு போயிட்டான் அவ சந்ருக்கிட்ட இருந்த சூட்கேஸ் சாவியவும் செருப்ப்யும் வாங்கி வச்சுக்கிட்டு போய் பணத்த வாங்கிக்கிட்டு வந்து குடுத்துட்டு வாங்கிட்டுப் போன்னு சொல்ல இவன் எப்படியாவது செருப்ப

மட்டுமாவது வாங்கிட்டு போயிறலாம்னு கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பாத்துருக்கான். இது மத்த மூனு பேரும் லாட்டி மொட்ட மாடிவ நின்னு பாத்து சிரிச்சுருக்கா னுங்க... அப்புறம் வெறுங் காலோடயே ஊருவந்து சேத்துருக்கான்.

மெட்ராஸ்ல வந்து சந்ரு : "பேட்டையே நான் காசுக் குடுக்காம போட்டுட்டு வந்தேன்லன்னு" ரொம்ப நாளை பெருமையாச் சொல்லிக்கிட்டு திரிஞ்சு குக்கான். அடுத்த வருசம் சத்யா பேட்டைக்குவர. அதுக்கு அடுத்த வருசம் ரவி, மனோ கூட பேட்டைக்கு போய்ட்டு வந்துருக்கான்.

கட்சியா போனவருசம் இவன்மட்டும் போனப்ப தான். பேட்டையில ஏதோ அரசியல் கட்சி மாநாடு நடந்துக்குது காலையே ரிஷ்டாவுலயும் ஆட்டோ வுலயும் மைக் செட்ட கட்டிக்கிட்டு காட்டுக்கத்தா கத்திக்கிட்டு இருந்திருக்கானுங்க. மதியத்துக்கு மேல லாரியிலயும் ட்ராக்டர்லயும் ஆளுங்க வந்து இறங்குன வண்ணமா இருந்துருக்கு. ஆந்த்ராவு லருக்க ஒட்டு மொத்த ஆம்பளைங்களும் பேட்டை யில வந்து குமிஞ்சுது மாதிரி கூட்டம்னா கூட்டம் அப்பி ஒரு கூட்டம். சந்ருவும் அவன்கூடப் போனவ னுங்களும் வழக்கம்போல விஜயா லாட்டில் மும் போட்டு தங்கியிருக்கானுங்க. பொழுது இறங்க பேட்டைக்குப் போயிருக்கானுங்க. பொதுக் கூட்டத்துக்கு வந்துருந்தவங்கல்லாம் மொத்தமா பேட்டைக்குள்ள பூத்துட்டானுங்க. ரோடவ நின்னு வாங்க வாங்கன்னு கூப்பட்டுகிட்டு இருந்தவ னுங்களுக்கு கதவத் திறந்து வெளியே வரவே நேரம் இல்ல. கதவு திறந்தா ஒருத்தன் வெளியே வர்றதும் ஒருத்தன் உள்ளப் போறது மட்டும்தான் தெரியுது. ஒருத்தியக்கூட பாக்க முடியல. இருட்டு தெருவுல மேடைபோட்டு டியூப்லைட் சீரியல் பல்ப் எல்லாம் போட்டு மைக்ஸ் ஒருத்தன் "இந்த ஆட்சியிலிருப்பவர் கள் இந்த பேட்டை மக்களுக்கு எதுவுமே செய்யல. நாங்க ஆட்சிக்கு வந்தா அதை செய்வோம். இதைச் செய்வோம்னு" முழக்கம் இட்டுக்கிட்டுருந்துருக்கான். இதுக்கு முன்னால அஞ்ச வருசம் இவனுங்க ஆட்சில இருந்தப்ப இந்த மக்களுக்கு எதுவுமே செய்யலெங்கறது வேற விசயம். இந்த அரசியல் வாதிங்களால எண்ணக்குமே மக்களுக்கு எந்த ப்ரயோசனமும் இல்லென்னாலும், வருசத்துக்கு ஒருதடவ போடற இந்தப் பொதுக்கூட்டத்த லாரத்துக்கு ஒரு தடவ பேட்டைலப் போட்டா போதும் அந்த மக்கள் வாழ்ந்துடுங்கறதுதான் உண்மை. முக்கியமான தலைவருப்பேச எழுந்து வந்து மைக்கப் பிடிச்சுருக்காரு. எதுத்தாப்புல மைக்கெட் கட்டுனவனையும் மேட போட்டவனையும் தவிர யாருமே இல்ல. மேடை ஓரமா நின்ன போலீஸ்க் கூப்பிட்டு காதுல ஏதோ சொல்லி யிருக்காரு. அவ்வளவுதான் பேட்டை தெருவுல

தேர்க்கூட்டம் திருவிழாக் கூட்டம்ங்கற மாதிரி திரு திமுன்னு ஆம்பளைங்க கத்திக்கிட்டு இருக்க திடீர்னு பத்து போலீஸ் வத்தியோட நுழைஞ்சு கூட்டத்துல மானா லாரியா அடிக்க ஆரம்பிச்சுருக் காணுங்க. கூட்டம் துண்டக் காணோம் துணியக் காணோம்ன்னு ஓட ஆரம் பிஞ்சுடுச்சு மக்களுக்கு வரு மானம் வர்றத எந்த அரசியல் வாதியாலயும் எதுக்க முடி யலப் போல இருந்த. சந்ரு வும் அவன்கூட போனவ னுங்க கூட போலீஸ்கிட்ட அடிவாங்கிக்கிட்டு விழுந்து அடிச்ச லாட்டிக்கு ஓடி வந்துருக்கானுங்க.

மறுநாளே பேட்டை வெறிச்சோடிபோச்சு. திரும்பவும் வழக்கம்போல வாசல்ல நின்னு "ரண்டிபாடி, ரா பாடிங்கற" குரல் கேட்க ஆரம்பிச்சிருச்சு. சந்ரும் நண்பர்களும் போயிருக்கானுங்க. ஒரு பொண்ணுக்குக் கூட சந்ரு உள்ளப்போயி காசுக் குடுத்துட்டு அவனோட கடி தார் பாட்டத்த இவனே அவுத்துவிட அது கீழ விழ இவன் பேன்ட் ஜிப்ப அவுத்துட்டு அப்பியே அவள சுவத்தோட கவராச் சாய்ச்ச வச்ச நின்ன வாக்கிலேயே செய்யப்பாக்க வெளில ஏதோ சத்தம் கேட்டுருக்குது. உடனே அவ போலீஸ்ன்னு சொல விட்டு இவனப்பிடிச்சு தள்ளிட்டு கீழ கிடந்த கடிதார் பாட்டத்த எடுத்துக்கட்டிக்கிட்டே உள்ள ஓட இவன் பேன்ட் ஜிப்ப போட்டுக்கிட்டு வெளில வந்து நின்னுருக்கான். தெருவுல பாத்தா யாருமே இல்ல. "தேவடியா முண்ட நம்மளயே ஏமாத்திட்டா னேன்னு முனகுனவனால இது ஜீரணிக்கவே முடியலே". பேட்டையிலயே காசுக்குடுக்காம போட்டுட்டு வந்தவன்லன்னு ஊருமுழுக்க சொல்லிக்கிட்டு திரிஞ்சவனாலயே தான் ஏமாந்தத ஜீரணிக்க முடியல. இருந்தாலும் அவன் உள்ளமசு சொல்லியிருக்கு பேட்டையில நீ ஒருத்திய ஏமாத்துன பேட்டைலருக்க இன்னொருத்தி உன்னய ஏமாத்தியிருக்கா அவ்வளவுதான்னு. உடனே மனச தேத்திக்கிட்டு பக்கத்துலருந்த பெட்டிக்கடையில ஒரு சிகரெட் வாங்கிப் பத்த வச்சவன் லாட்டிக்கு போக திரும்பும்போது... ஒருத்தி கூப்பட்டு இருக்கா..

திரும்பிப்பாத்தா அவனேதான். "போலீஸ் ரவுண்ட் வருது சார்... நீங்க வாங்க ஓனர் வீட்டுக் குள்ள போய்டுவோம்" அங்க போலீஸ்வராதுன்னு சொல்லியிருந்தா சந்ரு... யோசிச்சிருக்கான்... அதுக்கு இல்ல சார்... பேட்டைலருக்கவங்க பணம் வாங்கிகிட்டு ஏமாத்திட்டாங்கன்னு நீங்க போய் உங்க ஊர்ல சொன்னா பேட்டை மானம் போய்டுமல. அதுக்குத்தான்னு சொல்ல அதுக்கப் புறமா இவனும் பேட்டைக்குப் போறத திறுத்திப் புட்டானாம்.

ஓவியம்: எம். சிவா

சிறுகதை

ரோத்தான்

பழனிசாமி சுப்ரமணியன்

“அம்மா!”

சின அதிகாரி லியோங் யூ கம் அடித்த ரோத்தான். அடியில் ஒட்டுமொத்த உயிரையும் யாரோ ஒரே மூச்சில் உறிஞ்சி விட்டதுபோல் இருந்தது சுந்தரமூர்த்திக்கு.

ஐ-ரோங்கில் வெளிநாட்டு ஊழியர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ஓரறை வீட்டில் பதினைந்து பேர்களுடன் மூச்சு முட்டப் படுத்துக்கொண்டு, கண்ணையா அண்ணன் ரோத்தான் அடியைப் பற்றிச் சொல்லும்போதெல்லாம், அந்த அடி இப்படி உயிரையே பறித்துவிடும் அளவிற்குப் பயங்கரமான வலியைத் தரும் என்று அப்போது சுந்தரமூர்த்திக்குத் தெரியவில்லை.

“ரோத்தான்னா என்னண்ணே?”

வெளிநாடுகளிலிருந்து சிங்கப்பூருக்கு வேலைக்காக வருபவர்களுக்கு இங்குப் பழுக்கத்திலிருக்கும் சில மலாய் வார்த்தைகள் ஆரம்பத்தில் புரிவதில்லை. ஆனால், காலப்போக்கில் அவர்களும் அதே வார்த்தைகளைத் தங்கள் தாய்மொழி போல் பாவித்துக்கொண்டுவிடுகிறார்கள்.

“ரோத்தான்னா பிரம்புன்று அர்த்தம். இந்த நாட்டுல சில மாதிரியான தப்புங்களுக்குத் தண்டனை குடுக்கும்போதே கூடவே இத்தனை ரோத்தான் அடி குடுக்கணும்னு நீதிபதி சொல்லிடுவாரு”, கண்ணையா தான் வாங்கிய அனுபவத்தை மூடி மறைத்துவிட்டு யாரோ சொல்லக் கேட்டவரைப் போலச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

“எங்க ஊரு நோனாங்குப்பம் பள்ளிக்கூடத்தான் கணக்கு வாத்தியாரு புறங்கையைக் காட்டச் சொல்லி பிரம்பால அடிச்சிருக்காரு. அதைவிடவா இங்க அடிக்கப் போறாங்க?” சுந்தர மூர்த்திக்கு தான் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்ட வரலாற்றை அவிழ்த்துவிட்டான்.

தமிழ் வாத்தியாரிடம் கண்ணையா வாங்காத அடியா என்ன? இருந்தாலும் இங்கு வாங்கும் அடியைத் திராணி இருப்பவனால் கூடத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

“தம்பி, சுந்தரம். நம்ம வாத்தியாருங்க அடிக்கிற அடிக்கும் இங்க சிறையில குடுக்கிற அடிக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கு. இங்க நீ போட்டிருக்கிற சுருவாரக் கழட்டிட்டு அம்மணக்கட்டையா குளியவச்ச பின்னால ரெண்டடி தூரம் தள்ளி நின்னுக்கிட்டு, பலம்கொண்ட மட்டும் ஒங்கி ஒரு அடி அடிச்சாங்கன்னா உங்க அம்மாகிட்ட குடிச்ச பாலு ஒரு செகண்ட்ல வெளிய வந்துடும். அது மட்டுமா? ஒம்போது மாசமானாலும் பின்பக்கமா உக்காரமுடியாத அளவுக்குச் சதை பிஞ்சுபோற மாதிரி அடிப்பாங்க. அந்த ஒரு அடியிலேயே உன் பூர்வ ஜென்மம், இனி எடுக்கப் போற ஜென்மம்னு எல்லாம் ஒரே சமயத்தில் ஞாபகத்துக்கு வரும்.” கண்ணையா சொன்னதைச் சுந்தர மூர்த்தியால் எளிதில் நம்பிவிட முடியவில்லை. சுவாரசியம் கருதி அதிகம் கருதி சேர்த்துச் சொல்வதாகச் சுந்தரம் நினைத்துக்கொண்டான். புதிதாக வந்த தன்னைப் பயமுறுத்துவதற்காகச் சொல்கிறாரோ என நினைத்தான்.

இங்குள்ள போலீஸ்காரர்களைப் பார்த்தால் முரட்டுத்தனமாகத் தெரியவில்லை. கடலூரில் மருத்துவ மனையில் உள்ள டாக்டர்களைப் போல் பால் வடியும் முகத்துடன் இருப்பதாகத் தோன்றியது.

சுந்தரமூர்த்தி ஒருமுறை மஞ்சக் குப்பத்தில் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தபோது, பின்னால் வந்து சட்டைக் காலரைப் பிடித்து இழுத்து மூச்சுத் திணறடிக்கச் செய்த போலீஸ்காரரின் முரட்டுத் தனத்தை இங்குள்ள போலீஸாரிடம் அவன் கண்டதில்லை.

“சந்தேகக் கேஸில் உள்ள புடிச்சுத் தள்ளி முட்டிக்கு முட்டி தட்டிப்படுவேன்,” என்று கடலூர் ரமேஷ் தியேட்டரில் இரண்டாவது ஆட்டம் படம் பார்த்துவிட்டு வந்த தன்னை மிரட்டிய போலீஸைப் போல் இங்கு வந்த ஆறு மாதங்களில் தனக்கு மட்டுமல்லாமல் தன்னுடன் தங்கியிருக்கும் யாருக்குமே அந்த அனுபவம் இல்லாதது கண்டு மலைத்துப்போன சுந்தரமூர்த்திக்குக் கண்ணையா கதைவிடுகிறாரோ என்று தோன்றியது.

“தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துக்காரங்களுக்கு எல்லாம் மத்த மாவட்டத்துக்காரங்களைக் கண்டா இளக்காரமாத்தான் இருக்கும்,” என்று நெய்வேலி

கண்ணன் சொல்லியது சுந்தரமூர்த்தியின் ஞாபகத்துக்குள் வந்து போனது.

இதெல்லாம் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன். கண்ணையா சொன்னது எவ்வளவு உண்மை என்று இப்போது ஒரே ரோத்தான் அடியில் உணர்ந்து கொண்டான் சுந்தரமூர்த்தி. இன்னும் ஒன்பது அடிகளை எப்படித் தாங்குவது என்று நினைக்கும் போதே சுளீர் என்று ரோத்தான் பின்பக்கம் பதம் பார்த்தது.

“அய்யோ அம்மா! தெய்வமே! என்னை விட்டுடுங்க... இனி எந்தத் தப்பும் செய்யமாட்டேன். ஓவர் ஸ்டே செஞ்சது தப்புதான். என்னை விட்டுடுங்க சாமி. ஊரோடு போயிடுறேன்,” அவன் கதறியது சீன அதிகாரிக்குப் புரியாவிட்டாலும் இனி எந்தத் தப்பும் செய்யமாட்டேன் என்பதைத் தான் எல்லாக் குற்றவாளிகளும் தத்தம் தாய்மொழியில் சொல்லி அழுவார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

ஐந்தாவது அடி விழும்போது சுருண்டு விழுந்தான் சுந்தரமூர்த்தி. மருத்துவர் பரிசோதித்தார். இனிமேல் இவனால் தாங்கமுடியாது என்று சான்றிதழ் கொடுத்ததும் அடிப்பது நிறுத்தப்பட்டது. இன்னும் இரண்டொரு நாட்களில் மீதமுள்ள ரோத்தான் அடிகளை அவன் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். சுந்தர மூர்த்திக்கு சுயநினைவு வந்த பிறகு தெரிந்த விஷயம் அவனை நிறையவே வாட்டி வதைத்தது. பழைய புண் மீது மறுபடியும் அடி வாங்க வேண்டும் என்பதை அவனுக்கு அடுத்த அறையில் இருக்கும் இந்தோனீஷிய ஆடவன் சொன்ன அரைகுறை ஆங்கிலத்தை அரைகுறையாய் புரிந்து கொள்ளும்போதே முழு உடம்பும் முனக முடியாமல் தவித்தது. அடித்த இடத்திலே அடிப்பார்களா? அடக் கடவுளே! இது முன்கூட்டியே தெரிந்

திருந்தால் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரே மூச்சில் பத்து அடியையும் வாங்கித் தொலைத்திருப்பேனே! அடியை நினைக்கும்போதே எதையாவது செய்து செத்துவிடலாமா என்று தோன்றியது. சாகும்வரை தன் மூக்கைத் தானே பிடித்துக் கொண்டு செத்துவிட்டால்... அது நடைமுறை சாத்தியப்படாது என்பதை அப்போதே செய்து பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டான். பழைய புண்ணில் தெரியாமல் கைகால் பட்டாலே உயிர் போகும் அளவிற்கு வலி இருக்கும். அதே இடத்தில் மறுபடியும் பலம் கொண்ட மட்டும் அடிப்பார்கள் என்றால்...

“யாரு சுந்தரமூர்த்தியா?.. நான்தாம்பா அம்மா பேசுறேன்,”

“எப்படிம்மா இருக்கே?”

“காதுல விழல... சத்தமா பேசுப்பா,”

“எப்படிம்மா இருக்கே?”

உரக்கக் கத்தினான். அருகிலிருந்த இரண்டு

தொலைபேசிகளில் பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு மலாய் ஆடவனும் ஒரு சீனா மாதும் ஒருமுறை இவனைப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். பொதுவாகவே சிங்கப்பூரர்கள் உரத்துப் பேச மாட்டார்கள். இந்தியா, பங்களாதேஷ், சீன போன்ற நாடுகளிலிருந்து வரும் கட்டுமானத் தொழிலாளர்கள்தான் நாட்டு நடப்பைப் புரிந்துகொள்ளாமல் தங்கள் சொந்த மண்ணில் இருப்பது போல சகிட்டு மேனிக்குக் கத்திப் பேசுவார்கள். பத்து வெள்ளி அட்டையைத் தொலைபேசி இயந்திரத்தில் செருகி விட்டு முப்பது நிமிடம்வரை இந்தியாவிலுள்ளவர்களுடன் பேசலாம். இங்கிருந்து பேசும் ஒவ்வொரு நொடியும் கரையும்போது பேசுபவர்களுக்கு இதயம் கனக்கும். பத்து வெள்ளி என்பது இந்திய நாணயத்திற்கு இருநூற்றைம்பது ரூபாய். ஒரு நாள் சம்பளமே பதினைந்து வெள்ளிதான். அதில்தான் சகலமும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பத்துக்காசு, பதினைந்து காசு வட்டிக்கு வாங்கி வந்த ஒன்றரை லட்ச ரூபாயை வட்டியும் முதலுமாக ஈராண்டுக்குள் அடைத்துவிட வேண்டும்.

எத்தனையோ கனவுகளைச் சுமந்துகொண்டு இங்கு வந்து இறங்கிய பிறகுதான் தெரிகிறது. எத்தனையோ சிரமங்களைச் சுமக்க வேண்டும் என்பது.

எதிர் வீட்டுக் கருணாகரன் இரண்டு வருடத்துக்கு முன்னால்துபாய்க்குப் போய் மூன்று மாடி கட்டியது. ஊருக்கு வரும்போது கமகமவென்று செண்ட் மணத்தோடு பந்தா வாகக் காரில் வந்து இறங்கியது. தினசு தினுசான கடிகாரங்கள், டேப் ரிகார்டர். கேமரா, துணி மணிகள் எல்லாமுமாய்ச் சேர்ந்து 'புதுப்பணக் காரன்' என்று பட்டம் கொடுத்து ஊரே பிரமித்துப் போன போது, தானும் ஏன் இப்படி ஆகக்கூடாது என்ற ஆசையில், கண்மண் தெரியாமல் கடன் வாங்கி எந்த வேலையும் தெரியாமல் கட்டுமர்னப் பணிக்கும் சாலை போடும் பணிக்கும் கடைநிலை ஊழியனாய் வேலைக்கு வந்து, மழையிலும் வெயிலிலும் இரவிலும் பகலிலுமாய்...

ஊரில் இருக்கும்போது வெளிநாட்டில் படப் போகும் சிரமங்கள் எதுவும் தெரியாமல் அடுத்த வீட்டுக்காரன் தடவிக்கொண்டு வந்த செண்டில் மனம் மயங்கி... வெளிநாட்டுக்கு வந்த பிறகுதான் தெரிகிறது இங்கு வந்தவர்கள் எல்லாம் எப்படிக்கஷ்டப்பட்டு உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று. ஒரு நாளாவது இந்தியாவில் இருக்கும்போது

இப்படிக்கட்டுமையாக உழைத்திருப்போமா என்று ஒவ்வொருவரும் தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொள்ளும் வினாக்கள் மௌனமாகவே கரைந்துவிடுகின்றன.

கட்டுமானப் பணிக்குக் காலையில் எட்டு மணிக்குச் சென்று மாலை ஆறு மணிக்குள் காப்பிக்கும் கழிப்பிடத்துக்கும் பீடி பற்றவைப்புக்குமாக நேரத்தை வீணடித்துவிட்டு, சிமெண்ட் கலவை எடுத்துவரும் சிற்றாளிடம் வயது வித்தியாசம் பார்க்காமல் வம்பிழுத்து, சமயங்களில் அவள் அனுமதியின்றி கையை இழுத்து, அவள் மறுத்துவிட்டால், "கலவையா இது! மண்ணாங்கட்டி. நாளையிலிருந்து நீ வேலைக்கு வரவேணாம். ஒன்னும் புடுங்கவும் வேணாம்," என்று சொந்த சபலத்துக்கும் வழி தேடிக்கொண்டு மாலை மணி ஐந்தரை ஆகும் முன்னே கால் கை கழுவி கூலியை வாங்குவதிலேயே குறியாய் இருந்து. கடன் வாங்கி வீடு கட்டும்

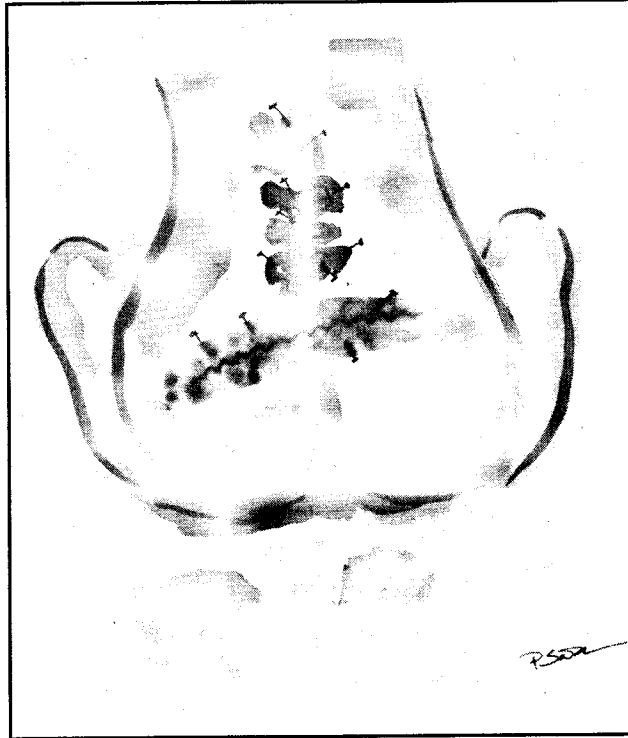
வீட்டுக்காரனுக்கு இரண்டு நாட்கள் வராமலேயே தண்ணீர் காட்டி... ஆகா! இந்தியாவில்தான் வேலை செய்வது எத்தனை சுகம்?

தம்பி... நீ அனுப்புன இருபதாயிரத்தில ஐயாயிரம்தான் கடன் கட்டினேன். அதுக்குள்ள உன் அக்காவந்து பத்தாயிரம் கைமத்தா குடும்மா.. தம்பி ஊருக்கு வந்ததுய் போட்டுருக்கிற சீட்ட எடுத்துக் குடுத்துறேன்னு சொல்லி வாங்கிட்டுப் போயிருச்சு. உன் தம்பிக்கு சைக்கிள் ஒன்னு வாங்கிக் குடுத்துட்டேன். மீதி இருக்கிற மூவாயிரத்த எம்புள்ள சம்பாத்தியத்தில நா குடிக்கக் கூடாதான்னு

சொல்லி, பிடுங்கிக்கிட்டுப் பாண்டிச்சேரிக்குப் போன உங்கப்பா, இன்னும் வீடு வந்து சேரல. அடுத்த மாசம் இருவதாயிரம் அனுப்பினா உன் சின்ன அக்காவுக்குப் பிரசவம் பாக்க வசதியா இருக்கும். ஏன்னா, இது தலைப் பிரசவம் பாரு. பெத்துக்கிறதுல எதுனா சிக்கல் இருந்தாக்கூட ஆப்புரேஷனுக்கு ரெடி பண்ணனும்ல...

"அம்மா! நா வந்து..." என்பதற்குள் பத்து வெள்ளி அட்டை முடிந்து தொலைபேசி துண்டிக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு முறையும் ஊருக்குத் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டு பேசும்போதெல்லாம், அதற்குப் பணம் அனுப்பு, இதற்குப் பணம் அனுப்பு, அவுங்க வந்தாங்க அவ்வளவு செலவாச்சு, இவுங்க வந்தாங்க இவ்வளவு செலவாச்சு என்ற புலம்பல்களைக் கேட்டுக்கேட்டுச் சுந்தரமூர்த்தியின் செவிகள் சீழ் பிடித்துவிட்டன.

அந்நிய மண்ணில் தன் பிள்ளை என்ன சிரமப் படுகிறானோ என்று எந்தப் பெற்றோரும் உணர்வதில்லையோ? எந்த உடன்பிறப்புகளும் அதுபற்றிச் சிந்திப்பதில்லையோ? எந்த நண்பர்களுக்கும் இங்குள்ள கஷ்டங்கள் புரிவதில்லையோ? வெளி நாட்டுக்குப் போய்விட்டாலே மரத்தில் காய்த்துக் கொண்டிருக்கும் பணத்தைப் பறித்து அனுப்பி வைக்கும் வேலைதான் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ?

பத்தா வகுப்புக்கூடப் படிக்க முடியாமல் ஊர் சுற்றிக்கொண்டிருந்தவனை, அவன் வெளி நாட்டுக்குப் போய்ச் சம்பாதிக்கிறான், இவன் வெளிநாட்டுக்குப் போய்ச் சம்பாதிக்கிறான் என்று கடன் வாங்கி அனுப்பிவிட்டு, அடுத்த மாதமே வாங்கிய கடனை அடைக்கப் பணம் கேட்பதும் புதிய புதிய செலவுகளைச் சொல்லி எழுதுவதும்... இங்கு வந்து வேலை செய்வவனுக்கு மட்டும்தான் அந்த வேதனை புரியும்.

இது உழைப்பை மட்டுமே மூல தனமாய்க் கொண்ட நாடு. இயற்கை வளம் இல்லாத நாடு. ஒருவர் ஒரு கணம் சோர்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டாலே நாட்டின் பொருளாதாரமே நலிந்துவிடும் என்ற பயத்தில் நாடே ஒட்டுமொத்தமாய் உழைப்பின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இங்குள்ள ஒவ்வொருவரும் மூன்று ஆள் வேலையைத் தாம் ஒருவராகவே செய்துவிடுகின்றனர். அதனால்தான் இத்தனை வளர்ச்சி.

இது தெரியாமல் ஊரில் உள்ளது போல் மெத்தனமாக வேலை செய்யலாம் என்று வருபவர்களுக்கு இங்குள்ள இயல்பான வேலைச் சூமையே மிகப் பெரிய சூமையாகத் தெரிகிறது.

சுந்தரமூர்த்திக்கும் முதலில் அப்படித்தான் தோன்றியது. நாளடைவில் இங்குள்ள வேலைச்சூமை பழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது. வீட்டிலிருந்து வரும் கடிதம் அவனை ஓவர் டைம் பார்க்கத் தூண்டியது. ஆறு மணிக்கு வேலை முடிந்து தங்கும் அறைக்கு வந்தால் ஷிப்டு முறையில் சமைத்துவைத்துவிட்டு இரவு படுப்பதற்கு எப்படியும் பன்னிரண்டாகும். அதுவரை ஏதாவது பகுதிநேரமாக வேலை செய்தால் ஒரு கடனைக் கட்டலாம் என்று அவன் மனம் அடித்துக்கொண்டது.

“ஏம்பா சுந்தரம். புரோனோக் 247-ல இருக்கிற கார் பேட்டையில் காடி கழுவிக்கிட்டிருந்த கோபாலு அடுத்த மாசம் ஊருக்குப் போறானாம். அங்க இருவத்தஞ்சு காடிவரைக்கும் கழுவலாம். நீ போறியா?” கண்ணையா கேட்டதும் சுந்தரமூர்த்திக்கு வயிற்றில் பால் தானாகவே சுரந்தது. யார் தருவார் இந்த வேலையை?

“போறேன் அண்ணே!”

“இதோ பாரு... காடிய ஏனோ தானோன்னு கழுவக் கூடாது. சுத்தமா கழுவணும், கும்பகோணம்

செப்புக்குடத்தைப் புளிப்போட்டு விளக்குனது மாதிரி. சீனனுக்கு சுத்தம்தான் முக்கியம். அப்பறம் காடியோட நாலு சக்கரத்தையும் நல்லா கழுவணும். அது சுத்தமா இல்லையினா நீ என்னதான் சுத்தமா கழுவுனென்னு சொன்னாலும் அவன் நம்ப மாட்டான். காசும் தரமாட்டான். ஒழுங்கா நடந்துக்கிட்டா சீனப் புத்தாண்டுக்கு டி சட்டை, பேண்ட்டு, அது இதுன்னு அவனுக்குப் புடிச்சா மாதிரிச் செய்வான். ஒரு காடிக்கு இருவத்தஞ்சு வெள்ளி தருவான். இருவத்தஞ்சு காடிக்கு எம்புட்டு வரும்னு நீயே கணக்குப் பண்ணிக்க.”

“அண்ணே உங்களுக்குக் கோடிப் புண்ணியம்ணே!” சுந்தரமூர்த்தி உடம்பைப் பாதியாக வளைத்துக்கொண்டு சொன்னான்.

“புண்ணியமெல்லாம் இருக்கட்டும். அந்தக் கார்ப் பேட்டையைக் கழுவறதுன்னா நீ மாசமாசம் எனக்கு இருநூறு வெள்ளி குடுத்துப்புடணும். மீதிய நீ வச்சுக்க. இதுல வேற யாரும் குறுக்கிட்டு காடிய கழுவாமப் பாத்துக்க வேண்டியது எம்பொறுப்பு. சம்மதம்னா சொல்லு. இல்லையினா எங்கிட்ட பயலுக நிறைய இருக்கானுங்க.” கண்ணையா அண்ணன் கறாராகப் பேசினார்.

சுந்தரமூர்த்திக்கு அழுகை பொத்துக்கொண்டு வந்தது. அடித்தபோது கூட அவன் அப்படி அழவில்லை. தமிழில் கேட்டதும் எங்கிருந்துதான் வந்ததோ அந்த அழுகை?

சுந்தரமூர்த்தி மனதுக்குள் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தான். மாதம் அறுநூற்று இருபத்தைந்து வெள்ளி கிடைக்கும். இருநூறு வெள்ளியை இந்த ஆளுக்கு மொய் எழுதினால் நானூற்று இருபத்தைந்து வெள்ளி சூளையாகக் கிடைக்கும். இது போதும். இதை வைத்துக் கொண்டு புதுநகர் சுந்தப்பனிடம் வாங்கிய ஒரு லட்சத்தையும் ஒரே வருஷத்தில் அடைத்துவிடலாம் என்று நினைக்கும்போதே மனம் ஆனந்தப்பட்டுப் போனது.

நல்ல வாயன் சம்பாதிக்க நாற வாயன் தின்னுட்டுப் போவான் என்பது போல் கண்ணையாவுக்கு மாதாமாதம் இருநூறு வெள்ளி அழவேண்டியிருக்கிறதே என்ற ஒவ்வொரு முறையும் தனக்குள்ளே சொல்லிப் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் கண்ணையாவைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அதே கூழைக் கும்பிடோடுதான் காட்சியளிப்பான்.

காடி கழுவிவிட்டுத் தன் அறைக்குத் திரும்பும் போது மணி பன்னிரண்டு அல்லது ஒன்று ஆகியிருக்கும். அதன் பிறகு படுத்து உறங்கி அதிகாலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்து ஐந்தரைக்குள் தயாராகி ஆள் ஏற்றுத் திறந்தவெளி வாகனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு சாலையில் போகும் கண்ணாடி மூடிய ஏர்கண்டிஷன் கார்களையும் பேருந்துகளையும் அதற்குள் தெரியும் பயணிகளையும் பார்க்கும் போது நாமும் ஏன் இந்த மண்ணில் பிறந்திருக்கக் கூடாது என்று ஒரு கணம் எண்ணத் தோன்றும்.

வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்து கடிதத்திற்கான பெட்டியில் சென்று பார்க்கவே முதலில் மனம் வராது. அப்படியே பார்த்தாலும் தன் பெயருக்கு கடிதம் வந்திருப்பதைக் கண்டால் பகீர் என்று

இருக்கும். படித்துப் பார்க்கவே மனம் ஓடாது. இந்த முறை என்னென்ன கேட்டு எழுதியிருக்கிறார்கள்? கடவுளே! இந்த முறை நலம் மட்டும் விசாரிக்கும் கடிதமாக இருக்க வேண்டும் என்று ஜூரோங் ஈஸ்ட் ஸ்திரீட் பதின்மூன்றிலிருக்கும் முருகன் கோவிலுக்கு எழுபது காசுக்கு அர்ச்சனை சீட்டு வாங்குவதாக வேண்டிக்கொள்வான். ஆனால், அந்தக் கடவுளுக்கு இவனிடமிருந்து எழுபது காசு அர்ச்சனை சீட்டை வாங்கும் சக்தி இல்லாமல் போனதுதான் உண்மை. ஒவ்வொரு முறையும் கடிதத்தின் எடை அதிகரித்த வண்ணம்தான் இருக்கும்.

புதிது புதிதான தேவைகள் இடம்பெற்றிருக்கும். சம்பந்தமே இல்லாதவர்களிடம் இருந்தெல்லாம் டேப் ரிக்கார்டர் கொடுத்தனுப்பு, சி.டி பிளேயர் கொடுத்தனுப்பு, செண்ட் பாட்டில் கொடுத்தனுப்பு, ஸ்டார்ச் லைட் கொடுத்தனுப்பு; அதையும் சார்ஜர் உள்ளதாகப் பார்த்துக் கொடுத்தனுப்பு என்ற கட்டளைகளுடன் வரும்.

யார் இவர்கள்? நான் வேலை வெட்டி இல்லாமல் ஊரில் நாயாய் பேயாய் அலைந்துகொண்டிருந்தபோது எங்கே போனார்கள் இவர்கள்? என்னிடம் அது வேண்டும் இது வேண்டும் என்று கேட்க இவர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? இவர்கள் என்ன சோறுதான் தின்றார்கள்? எங்கோ எப்போதோ ஏற்பட்ட தொடர்புகளை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு சிறிதுகூடத் தன்மானம், வெட்கம் எதுவும் இல்லாமல் எதிர்பார்க்கிறார்களே! இவர்கள் எல்லாம் ஒரு ஜென்மம். இங்கு ஒவ்வொரு முறையும் வேலைக்குப் போவது என்பது உயிரை அடமானம் வைத்துவிட்டு உடம்புக்கு எதுவும் ஆகவில்லை என்றால் மாலையில் வந்து மீட்டுக் கொண்டு வருவதுபோல் இருப்பது ஊரில் யாருக்குத் தெரியும்? இவர்களுக்கு எல்லாம் வாங்கி வாங்கி அனுப்பி வைப்பதற்குத்தான் சிங்கப்பூருக்கு வந்தேனா? ஊரில் இருக்கும் போது வேலை இருந்தால் செல்வதும் வேலை இல்லாமல் இருந்தால் ஏதாவது ஒரு திரையரங்கில் வியர்க்க விறுவிறுக்கப்படும் பார்த்துவிட்டு கணேஷ் பீடியை பற்றவைத்துக் கொண்டு வருவதும் ஆஹா! எத்தனை சுகம்? எல்லாம் பழம் கனவாகிவிட்டதே! நினைக்கும் போதெல்லாம் சோகம் அவனைத் துரத்திக் கொண்டே இருக்கும்.

சுந்தரமூர்த்தி ஒவ்வொரு நாளும் தன்னுடைய நிலைமைக்காக அழுவான். எவ்வளவு சிரமப்பட்டுப்

பணம் அனுப்பினாலும் அதன் அருமை தெரியாமல் செலவு செய்துவிட்டுப் பணம் அனுப்பு பணம் அனுப்பு என்று ஆளாளுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறார்கள்! அடுத்தவனிடம் இப்படி இரந்து நிற்கிறோமே என்ற அசிங்கமில்லாமல் இவர்களில் எப்படி இருக்க முடிகிறது?

பத்தாவது ரோத்தான் அடி பளீர் என விழுந்த போது, சுவாசக்காற்று ஒரேயடியாய் விடைபெற்றுக் கொண்டு போனதாக இருந்தது. அடி தாங்க முடியாமல் சுருண்டுபோனான் சங்குச் சக்கரம்போல.

யாரோ தமிழில் பேசுவது கேட்டது. விழிகளை மெல்லத் திறந்து பார்த்தான். காவலர் சீருடையில் வந்திருந்த அதிகாரியின் முகம் தமிழரைப்போல் இருந்தது.

“என்ன வலிக்குதா?”

சுந்தரமூர்த்திக்கு அழுகை பொத்துக்கொண்டு வந்தது. அடித்தபோது கூட அவன் அப்படி அழவில்லை. தமிழில் கேட்டதும் எங்கிருந்துதான் வந்ததோ அந்த அழுகை? பலமாக அழுதான். அழுதால் இரக்கப்பட்டு விட்டுவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை ஓர் ஓரமாக உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

“எம்பா. சுந்தரமூர்த்தி... இங்க விசா முடிஞ்சு பிறகும் ஓவர் ஸ்டே பன்றது சட்டப்படி தப்புன்னு உனக்குத் தெரியுமில்லே...”

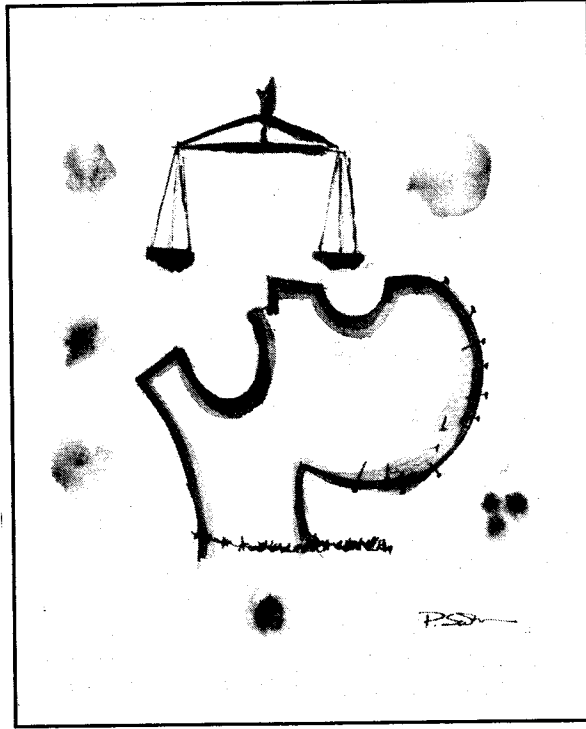
ஆமாம் என்பதுபோல் தலையசைத்தான்.

“ஆமாவா? அப்புறம் எதுக்குத் தங்குனே?”

எப்படிச் சொல்வான்? இந்தியாவில் ஒருத்தன் சம்பாத்தியத்தில் உட்கார்ந்து

தின்ன ஊரே தயார்நிலையில் இருக்கும் அவலத்தை? சொன்னால் நம்புவார்களா? இங்குள்ளவர்கள் என்பது வயதானாலும் தானே சம்பாதித்துத் தன் காலில் நிற்கவேண்டும் என்று வாழ்பவர்களாயிற்றே!

இவர்களிடம் போய் நம் ஊரின் சோம்பேறித் தனத்தைச் சொன்னால் நம்புவார்களா? சம்பாதிப்பவனை அட்டைபோல் உறிஞ்சிக் குடிப்பதை ஒவ்வொருவரும் தங்களின் தார்மீக உரிமையாக்கிக் கொண்ட அசிங்கத்தை எப்படிச் சொல்வான்? திரையரங்குகளில் பாதி நாள்களை அடமானம் வைத்துவிட்ட சினிமா அடிமைகளில் உழைக்கும் ஆர்வம் குன்றிப்போன ஊர்க்கதையை எப்படிச் சொல்வான்? எதற்கெடுத்தாலும் தான் படித்திருக்கும் படிப்பைக் காரணம் காட்டி நான் அந்த வேலைக்குப் படிச்சிருக்கேன். அதுனால் இந்த வேலையைச் செய்யமாட்டேன் என்று அப்பன் சொத்தைக் கரைக்கும் படித்த சோம்பேறிகளைப்

பற்றி இவர்களுக்குச் சொன்னால் நம்புவார்களோ மாட்டார்களோ?

வெளிநாட்டுக்கு ஒருவன் வேலைக்கு வந்து விட்டால், அவன் விரும்பாமலேயே அவனது பணத்தைக் குறி வைக்கும் நரிக் கும்பல்களைச் சொன்னால் இங்கு யார் நம்புவார்?

சுயசிந்தனை, சுயசம்பாத்தியம், சுயமரியாதை நிறைந்தவர்களிடம் உழைக்காமல் பிறர் காசில் சுகம் காண விரும்பும் சுகவாசிகளைப் பற்றிச் சொன்னால் புரியுமோ என்னவோ என்று சுந்தரமூர்த்தி குழம்பிப்போய் நின்றான்.

“இங்க பாருடி, உன் தம்பி என் மருமகனுக்குச் சிங்கப்பூர்ல வேலை வாங்கித் தரலையினா நீ இனிமே இங்க இருந்து எம்புள்ளைகூடக் குப்பை கொட்ட முடியாது,” என்று தன் இரண்டாவது அக்காவின் மாமியார் கூறியதை இந்த அதிகாரிகளிடம் சொல்லி, அதனால்தான் விசா முடிந்த பின்னும் தண்டனை கடுமையானது எனத் தெரிந்த பின்னும் ஓவர் ஸ்டே செய்தேன் என்று சொன்னால் இரக்கப்படுவார்களா? அல்லது சட்டம் தெரிந்த பின்னும் அதை மீற நினைத்தவன் என்று மேலும் ரோத்தான் அடியால் தன் உயிரை எடுத்துவிடுவார்களோ என்று பயந்தான். பட்டினியால் வாடும் நாய் தன் எஜமானை ஏக்கத்துடன் பார்ப்பதுபோல் சோகம் கெளவிய முகத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“தம்பி... இங்க சட்டத்துக்கு முன்னால எல்லாரும் சமம். தண்டனை முடிஞ்சு ஊருக்குப் போற வழியப்பாரு. வரட்டுமா!” அந்த அதிகாரி மிடுக்காக நடந்து போனார்.

‘சட்டத்துக்கு முன்னால் இங்கு எல்லாரும் சமம்’ இந்த வாசகம் சுந்தரமூர்த்தியின் காதுகளில் ஒலித் தவண்ணம் இருந்தது.

சட்டத்துக்கு முன் எல்லாரும் சமமா? ஆச்சரியமாக இருந்தது. சுந்தரமூர்த்திக்கு. பட்டப் பகலிலேயே தன்னுடைய சொந்தக்காரனை வெட்டிவிட்டுத் தலைமறைவாகி நான்கைந்து மாதங்களிலேயே செத்தவனின் மனைவி வாக்கு மூலத்தின்படி, தற்கொலை செய்துகொண்டதாக நீதிமன்றத்தைத் தீர்ப்பு வழங்கவைத்த தன் தொகுதியின் சட்டமன்ற உறுப்பினரை எந்தச் சட்டத்திற்கு முன் நிற்கவைப்பது?

பள்ளிக்குப் போகும் தன்னைக் கேலி செய்கிறான் என்று காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுத்த தன் கிராமத்துப்பெண் அமுதவல்லியை அதே காவல் நிலையத்தில் வைத்துக் கெடுத்ததோடு, ‘செய்தி வெளியே தெரிந்தால் குடும்பமே கஞ்சா விற்பதாகச் சொல்லி உள்ளே தள்ளிப்படுவேன்’ என்று மிரட்டிய காவல்துறை ஆய்வாளரை எந்தச் சட்டமும் தண்டித்ததாகச் சுந்தரமூர்த்திக்குத் தெரியவரவில்லை.

ஆடு வாங்குவதாய்ச் சொல்லி வங்கியில் கடன் வாங்கிய ஐம்பது ஏக்கர் நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரரான காத்தமுத்து, அத்தனை ஆடுகளும் கழிச்சல் கண்டு செத்துப்போனதாய் பொய் சொல்லிக் கடனைக் கட்டாமல் டிமிக்கி கொடுத்தது வங்கி அதிகாரிக்கும் தெரிந்தும் கால்நடை மருத்துவருக்கும் தெரிந்தும் ஊர்மக்கள் ஒட்டுமொத்தத்திற்கும் தெரிந்தும் சட்டம் புத்தகத்திற்குள் மட்டுமே இருந்ததே

தவிர, அப்படி ஒன்றும் வெளியே வந்து தன் வேலையைக் காண்பித்ததாகத் தெரியவில்லை.

இந்தியாவில் இன்னும் எவ்வளவோ விஷயங்கள் சட்டத்திற்குமுன் சறுக்கி விளையாடும் செய்தி சுந்தரமூர்த்திக்குத் தெரியாதுதான். எந்தத் தப்புச் செய்தாலும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களின் கையைக் காலைப் பிடித்துத் தண்டனையிலிருந்து தப்பித்துப் பழகிப்போன ஒரு சமுதாயத்திலிருந்து வந்த சுந்தரமூர்த்திக்குத் தான் செய்யும் தவறுக்கும் அழுது புரண்டால் தப்பித்தல் கிடைக்கும் என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டதை இனிமேல் சொல்லவா முடியும்?

எத்தனையோ தமிழ்த் திரைப்படங்களில் சட்டத்திற்கு முன் எல்லோரும் சமம் என்ற வசனத்தைக் கேட்டிருக்கிறான். வசனத்தோடு சரி. இந்தியா வில் இந்த வாசகம் நடைமுறையில் இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால், இங்கு அது நடைமுறையில் உள்ளது.

ஓ! சட்டம், ஒழுங்கு இங்கு ஒழுங்காக இருப்பதால்தான் மக்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்களோ? இந்தியாவில் தான் எப்போது சந்தோஷமாக இருப்பது? சுந்தரமூர்த்தி சந்தேகத்துடன் காணப் பட்டான்.

ஓவியம்: சரவணகுமார்

உயர்மை

மாத இதழ்

ஆசிரியர் : மனுஷ்ய புத்திரன்

கலை, இலக்கியம், கலாச்சாரம், சமூகவியல் துறைகளில் ஆழமான படைப்புகளையும் பார்வைகளையும் உள்ளடக்கி உயர்மை மாத இதழ் வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது. தமிழக சர்வதேச தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் தீவிரமான ஆக்கங்களை வெளிக்கொணரும் முதன்மையான சர்வதேச தமிழிதழ்களில் ஒன்றாக வெளிவரும் உயர்மை, பல்வேறு குரல்களின் மையமாக திகழ்கிறது.

வெளிநாடுகளுக்கு

	\$
ஆண்டுச் சந்தா	20
இரண்டாண்டுச் சந்தா	35
ஆயுள் சந்தா	100

இந்தியாவுக்கு

	₹.
தனி இதழ்	15
ஆண்டுச் சந்தா	180
இரண்டாண்டுச் சந்தா	300
ஆயுள் சந்தா	2000

Uyirmai

11/29 Subramaniam Street

Abiramapuram, Chennai - 600 018

Tele/fax: 91-44-24993448

Mobile: 9840271561

e-mail: uyirmai@yahoo.co.in

சிறுகதை

■மழலை■

தெளிவத்தை ஜோசப்

திடீரென்றுதான் அது நினைவு! எத்தனை பேர் இருக்கின்றோம். யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. மம்மி என்று அன்பு பொய்க அழைக்கப்படும் அம்மம்மா. பெரியம்மா. பெரியப்பா; குழந்தையைப் பார்த்துக்கொண்டும் சாந்தி... எத்தனை பேர்!

அந்த இரண்டு வயதுகுழந்தையை மம்மி இத்தனைபேர் இருந்தும் இது எப்படி நடந்தது! எப்படி நடந்தது... எப்படி நடந்தது என்று எத்தனைதடவை கேட்டாலும் பதில் ஒன்றும் கிடைக்கா போவதில்லை. எப்படி மன்கிற விவரணங்களை எல்லாம் மீறி நினைவுக் கொண்டு அது நடந்ததுதான் இருக்கிறது. அதுவும்திடீரென்று யாருமே எதிர்பார்த்திராதவிதத்தில்.

இரண்டு வயது... பெண் பிள்ளை பிஞ்சு விரல்களுக்கு எட்டும் உயரத்தில் குளியலறைக் கதவின் வெளி பக்காக்கி இருந்திருக்கிறது. நடுநிலாலை அந்த பக்காக்கி மேலே போய்வட கதவு திறந்து கொண்டுவிட்டது.

அம்மாவுடன், பப்பாவுடன். மிம்மியுடன், பெரியம்மாவுடன். பாத்தியுடன் குளியலறையின் உள்ளே போய்க்குளித்த. குழுவிய. நவீனத்த, பிஞ்சுக் கைகளில் சவாக்காரம் குழைத்துக் கூதாகலிந்த பழக்கத்தின் உள்ளே நுழைந்துவிட்டது குழந்தை.

நுழைந்தது மட்டுமல்லாமல் நுழைந்த இடங்களில் கதவையும் பாத்திக்கொண்டுவெட்டது.

உள்ளே இருப்பது வெளியில் இருப்பதுபோல் வெறும் கொக்கி அல்ல. பித்தளையிலான உயர் ரக சொய்பர் கொண்டி.

கதவை நிலையுடன் சரிசமமாக அழுத்திக் கொண்டு சொய்பரின் பிடியை நேராக வைத்துத் தள்ளினால் நிலைப்படியில் இருக்கும் மறுமுனைக் குள் சொய்பர் நீண்டு நுழைந்து மூடிக்கொள்ளும்.

'ப்பா எங்கே...' என்று யாரோ ஒருவர் எழுப்பிய குரல் எல்லோரையும் திடுக்கிட வைத்துவிட்டது. எங்கே எங்கே என்று தேடுகின்றார்கள். சின்னதைக் காணவில்லை.

முன் ஹாலை ஒட்டினாற்போல் ஒருபக்கம் படுக்கையறை மறுபக்கம் குழந்தையின் விளையாட்டறை. இரண்டுக்கும் இடையில் குளியலறை.

குளியலறையின் கதவைப் பூட்டிவிட்டால் உள்ளே நடப்பதொன்றும் வெளியே தெரியாது. இப்போதும் அதேதான் ...

குளியலறைக் கதவில் வெளியே கொண்டி தொங்கிக்கொண்டிருந்தால் உள்ளே யாரோ இருக்கின்றார்கள் என்று அர்த்தம்.

சின்னதின் ம்மாவுக்குத்தான் பளீரென அது தெரியவந்துள்ளது!

வெளியே கொண்டி தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. கதவைத் தள்ளிப் பார்த்தால் உள்ளே கொண்டிப் போடப்பட்டிருக்கிறது!

'ம்மா நான் உள்ளி...' என்னும் உற்சாகமான மழலை வெளியிலிருப்போரின் காதுகளில் நாராசமாய் நுழைகின்றது.

படபட வென்று தட்டிப் பார்க்கிறார்கள். தள்ளிப் பார்க்கிறார்கள். கதவு பூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படி! அதுதான் தெரியவில்லை!

சின்னதின் கடமைகளுக்காக மட்டுமன்றி, பெரியவர்கள் குறிப்பாக சின்னதின் ம்மா குளிக்க, மேல் கழுவ, அல்லது துணி கழுவ என்று குளியலறைக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டால் கதவடியில் நின்று சின்னது கதறிக்கதறி அழும். அழுகை சிறுமலில் போய் நிற்கும். அழுகையும் இருமலும் அப்பாவிடம் அடிவாங்குவதில் போய்நிற்கும். குழந்தை அடிவாங்கப் போவதைப் பொறுக்காத தாய் டக்கென்று கதவைத் திறக்க சின்னது ஊற்றாய் ஓடும் கண்களுடன் மெலிதாகச் சிரித்தபடி உள்ளே நுழைந்து கொள்ளும். நுழைந்த கையுடன் கதவை மூடி சொய்பரை எட்டிப் பிடித்து ஆட்டும். சொய்பர் ஆடும் அந்த ஒலி கதவு பூட்டப் பட்டுவிட்டதற்கான அறிகுறி என எண்ணி குழந்தையின் மனம் குதூகலிக்கும்.

வெய்யிலும் மழையும் ஒன்றாய்த் தோன்றும் வானம்போல அழுகையும் சிரிப்புமாய் அழ கொழுகும் முகத்தை ரசித்தபடி அந்தப் பிஞ்சு விரல்களை ஒதுக்கிவிட்டு அம்மாவின் கை சொய்பரைத் தள்ளிக் கதவைப் பூட்டிக்கொள்ளும்.

இதேபோலத்தான் ... உள்ளே நுழைந்ததும் சொய்பரைப் பிடித்து ஆட்டியிருக்கிறது குழந்தை. அது எப்படியோ நீண்டு பூட்டிக்கொண்டது.

இப்போது குழந்தை உள்ளே! குளியலறைக்குள்... தன்னந்தனியாக!

அம்மா, அம்மம்மா எல்லோரும் வெளியே! குளியலறைக்கதவருகே... கூட்டமாகப் பதறிக் கொண்டும், கைகளைப் பிசைந்து கொண்டும்... மெதுவாகக் கதவைத் தட்டிக்கொண்டும்...!

குழந்தையாகக் கதவைத் திறந்து கொள்ளா விட்டால் வெளியே இருப்பவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

கதவை உடைப்பதென்பது உடனடி சாத்தியமான காரியமில்லை.

லேசாக உடைப்பதற்கு ஏதுவாகவா கதவுகள் அமைக்கப்படுகின்றன.

'பேபி... கதவத் திறங்கம்மா ... பூட்டுன மாதிரியே மத்தப் பக்கம் கொண்டியைத் தள்ளுங்கம்மா ...'

'கதவு கிட்டவே நில்லுங்கம்மா ... உள்ளுக்குப் போகாதீங்க... வழக்கும்'

வெளியே இருந்து பலவிதமான குரல்கள் ... பலவிதமான கோரிக்கைகள்.

வெளியில் இருந்து கேட்கும் குரல்களுக்குப் பதில் குரலாகக் கேட்பது அடிக்கொரு தடவை சொய்பர் ஆட்டப்படும் ஒலியும் கூடவே மமி... மமி... என்னும் குழந்தையின் கம்மிய குரலும் மட்டுமே.

உள்ளே நுழைந்து கதவைப் பூட்டிக்கொண்ட போது இருந்த குதூகலம் குழந்தையிடம் இப்போது மறைந்துவிட்டது.

தனக்குப் பிரியமானவர்கள் எவருடைய முகமும் தெரியவில்லை. ஏதோ ஒரு பாதாள உலகத்திற்குள் தள்ளப்பட்டு, தனியாக மாட்டிக்கொண்டது போன்றதொரு பயம் தோன்றுகிறது! ஒருவருமே அருகில் இல்லை என்கின்ற தனிமை உணர்வு மேலெழுகின்றது.

அம்மாவின், பப்பாவின், அம்மம்மாவின், பெரியப்பா பெரியம்மாவின், சாந்தியின் முகங்கள் குழந்தையின் மனமுகத்தில் வந்து வந்து போகின்றன.

'தாத்தாக் கண்ணைக் காணவில்லையே' என்னும் ஏக்கமும் கூடவே வருகின்றது. காணவில்லை என்பது குரல் கேட்கவில்லையே என்னும் ஆதங்கம்.

தாத்தாவைக் குழந்தை 'தாத்தாக்கண்ணே' என்றுதான் அழைக்கும். தாத்தாவும் குழந்தையை எத்தனை எத்தனையோ செல்லப் பெயர் சூட்டி அழைத்தாலும் கூடவே ஒரு கண்ணையையும் சேர்த்துக்கொள்வார். குஞ்சுக்கண்ணே; பூக்கண்ணே; சில்வியாக்கண்ணே... இப்படி! அதன் எதிரொலி தான் இந்த தாத்தாக்கண்ணே!

மம்மியும் மிம்மியும் மற்றையோரும் எத்தனையோ தடவை கிறாண்பா (GRANDPA) என்று அழைக்கும்படி அழுதழுது பார்த்துவிட்டாலும் சின்னதன் மழலை வாய்க்குள் GRANDPA நுழைவதாயில்லை. தாத்தாவும் நுழைய விடுவதில்லை.

மனைவி, மக்கள், மக்களின் மக்கள், என்று தொடர்ந்து வரும் குடும்ப உறவின் பிணைப்பு...

வயதின் முதிர்ச்சியை நினைவுப்படுத்தும் அதன் பண்பு...

குடும்ப நண்பரான டொக்டர் ஒரு தடவை, தாத்தா கதிரையில் இருந்து எழுந்த வேகத்தைப் பார்த்துக் கூறியுள்ளார். ஒரு இளைஞனைப்போல நடந்து கொள்வதைத் தவிர்த்து 'யூ மஸ்ட் ரெஸ்பெக்ட் யுவர் ஏஜ்' என்று.

வயதைக் கணம் பண்ணும் பண்பு 'இந்த தாத்தா'வுக்கே இருக்கிறது.

பாடசாலை சுற்றுலா செல்லும் பேத்தியிடம் 'கருத்தடை வில்லை எடுத்துக்கொண்டாயா கண்ணே' என்று கேட்கும் மேலைநாட்டுக் கிறாண்பாவிடம் இருப்பதில்லை. நிறைய ஆங்கிலப்படங்கள் இப்படியான கிறாண்பாக்களையே காட்டுகின்றன.

தன்னுடைய முழு உலகுமேயான; தன்மீது அன்பையும் பாசத்தையும் பொழியும் இந்த அனைவரிலும் ஒருவர்கூடத் தன் அருகே இல்லை என்னும் தனிமை உணர்வு அப்பிஞ்சுக் குழந்தையின் முன் பூதாகரமாக எழுந்து நின்றது.

தாத்தா தன்னுடைய படிப்பறையில் பைபிள் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

'ஏசு பேசிக்கொண்டிருக்கின்றார். சீடர்கள்

அருகில் இருக்கின்றனர். மக்கள் தங்கள் சந்தேகங்களைக் கேட்க வந்தனர்.

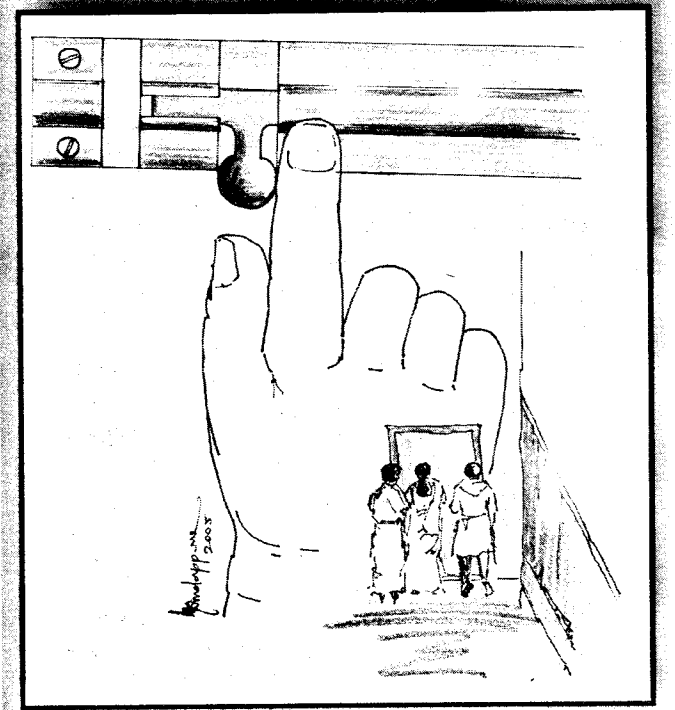
'நீங்கள் கூறும் மோட்ச ராஜ்யத்தில், பேரின்ப வீட்டில் யாருக்கு அதிக மகிமை' என்று அவர்கள் கேட்டனர்.

ஏசு ஒரு குழந்தையைத் தூக்கி மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டார்.

'உண்மையாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்... நீங்கள் குழந்தைகள் போல் இருக்க வேண்டும், இல்லை என்றால் மோட்ச ராஜ்யத்தில் உங்களுக்கு இடம் கிடையாது... குழந்தையைப் போற்றுகிறவன் என்னைப் போற்றுவனாகிறான்...'

வீட்டைச் சுற்றி குழந்தை, குழந்தை என்னும் குரல்கள் கேட்கின்றன. எழுந்து வெளியே வந்தவர் நிலைமைகளை உணர்ந்து கொண்டார்.

'குஞ்சுக் கண்ணே அப்படியே நில்லுங்கள். தாத்தா உங்களிடம் வருகின்றேன்...' என்று குரல் கொடுத்தார்.

குழந்தைக்குத் திடீரென ஒரு குதூகலம். யாரோ ஒருவர் தன்னிடம் வரப்போகின்றார். இந்தத் தனிமை ஓடிவிடும். அவர் என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் மம்மியிடம் கொடுத்துவிடுவார்...

வீட்டைச் சுற்றி ஓராள் உயரத்திற்கு ஒரு மதில் இருக்கிறது.

சுற்று மதிலுக்கும் வீட்டுச் சுவருக்கும் இடையில் உள்ள இடம் நாய் பூனைகள் ஓட மட்டுமே போதுமானது. மனிதர்கள் அதற்குள் நுழைந்து நடக்க வேண்டுமாயின் கின்னஸ் புத்தகத்தில் இடம் பிடிக்க டேவிட் பிளேயன் என்னும் அமேரிக்கன் லண்டனில் உண்ணாவிரதம் இருந்ததுபோல் 40 நாள் இருந்து உடல் மெலிய வேண்டும்.

இப்போது குழந்தை சிக்குண்டிருக்கும் குளியலறைக்கும் ஓராள் உயரத்துக்கு மேலாக ஒரு

ஜன்னல் இருக்கிறது. கைக்கூட நுழையமுடியாத அளவுக்கு இரும்பு க்றில் பூட்டப்பட்டுள்ள ஜன்னல் அது. எப்போதும் திறந்தேதான் இருக்கும். வீட்டின் சுற்றுமதிலின் உயரத்துக்கும் கம்மியான உயரத்திலேயே ஜன்னல் இருப்பதால் அதை மூடிவைக்கும் தேவை ஏற்படுவதில்லை.

சமையலறைக் கதவு வழியாக வெளியே வந்து, பூணைகள் மட்டுமே மகிழ்வுடன் உலாவும் அந்தச் சின்ன சந்துக்குள் நுழைந்து முதுகைச் சுவர்ப்பக்கம் வைத்து பக்கவாட்டில் நகர்ந்து வீட்டைச் சுற்றி மறுமுனைக்கு வந்தால் குளியலறை ஜன்னல்படியில் நிற்போம்.

வந்தாயிற்று! திறந்த ஜன்னலின் அடிப்பக்கம் உச்சந்தலையை உரசிக்கொண்டிருக்கிறது.

எதையாவது வைத்து ஏறினால்தான் ஜன்னலால் உள்ளே பார்க்க முடியும்.

ஆளே நுழைய முடியாத சந்துக்குள் எதைக் கொண்டு வந்து வைத்து ஏறுவது!

ஆளே நுழையமுடியாதென்றால் எதற்காக இந்தச் சந்து என்று யாரும் கேட்கலாம். அது வீட்டுக் காரரைக்கேட்க வேண்டிய கேள்வி. இவர்கள் வெறும் வாடகைக்காரர்கள் மட்டுமே!

பின் சுவரில் ஒருகாலும் வீட்டுச்சுவரில் ஒரு காலுமாக ஊன்றி உந்தி தலையை ஜன்னல் வரை உயர்த்தியாகிவிட்டது.

பூட்டப்பட்டுவிட்ட கதவில் முதுகைச் சாய்த்த படிச் சோர்ந்துபோய் நிற்கிறது சிசு.

கதவின் மணவர்ணப் பின்னணியில் ஒரு வில்லி மலர்போல.

மெதுமெதுவாக உயர்ந்த தாத்தாவின் முகம் ஜன்னலில் தெரிந்தவுடன் சோர்வுற்றுப் போயிருந்த அந்தச் சின்ன வதனத்தில் ஏற்பட்ட மகிழ்வைப் பார்க்க வேண்டுமே!

இதோ கைக்கெட்டும் தூரத்தில் எனக்கொரு துணை என்கின்ற துணிவு! அதனால் ஏற்பட்ட மகிழ்வு. அந்த மகிழ்வில் முகிழ்ந்த லாவண்யம்.

கதவின் சாய்விலிருந்து அசைந்து அசைந்து முன்னேறுகிறது குழந்தையின் முகம். திரைத் துணியில் அசைந்தாடும் ஓவியம் போல்!

இப்படியே தான் இரண்டுக்கு ஒன்றரை அடி படம் ஒன்று இருக்கிறது முன் ஹாலில். இதே பூஞ்சிரிப்புப் பார்வையுடன்.

இரண்டாவது பிறந்த தின நினைவுக்காகக் கோவிலுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்புகையில் மமாவும் பப்பாவும் ஸ்டூடியோவுக்குப் போய் ஒரு நெஞ்சளவு போஸ்கார்ட் சைஸ் படம் ஒன்று எடுத்துள்ளார்கள் - குழந்தையை மட்டும்.

படத்தை வாங்க சென்றபோது “டெறிப்லி போட்டோஜினிக் லிட்டில் ப்ளவர்” என்னும் கொமெண்டுடன் படத்தைக் கொடுத்துள்ளார் ஸ்டூடியோக்காரர்.

பிறகொரு நாள் எதற்காகவோ அந்த ஸ்டூடியோவுக்குப் போனபோது திகைத்துப்போய் விட்டனர் பெற்றோர். குழந்தையின் படம் பெரிய அளவில் ஸ்டூடியோ விளம்பரத்துடன் அழகாக கண்ணாடி பிரேமுக்குள்.

‘எங்கள் குழந்தையை எங்கள் அனுமதி இன்றி எப்படி விளம்பரத்துக்குப் பாவிக்கலாம்’ என்று ஸ்டூடியோக்காரருடன் சண்டை பிடித்துள்ளார்கள். ‘வழக்குப் போடுவோம்’ என்று கொதித்துள்ளார்கள். பிறகு ஒரு விதமாகச் சமாதானம் கொண்டு விளம்பரத்தை வெட்டி அப்புறப்படுத்திவிட்டு பெரிய அளவிலான படத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்து ஹாலில் மாட்டிக்கொண்டார்கள்.

கதவில் சாய்ந்தபடி சோகமும், சோகம் மறைந்த ஒரு ஓய்மையுமாக... இதோ நிற்கிறதே இதே போலத்தான்.

‘தாத்தாக் கண்ணே...’ என்று பலமாகக் கூவியபடி ஜன்னலை நோக்கி விரைய யத்தனித்தது குழந்தை.

‘வரவேண்டாம் கண்ணே அங்கேயே இருங்கள் கதவுப் பக்கம் திரும்பி கொண்டி யைக் காட்டுங்கள்...’ என்கிறார் தாத்தா.

சரியாகச் சொய்பரின் உருண்டைத் தலையைப் பிடித்துக் காட்டுகிறது குழந்தை.

சொய்பரின் கீழ் இடைவெளிக்குள் விழுந்து கிடக்கிறது அந்தக் குமிழ்.

அதைப் பிடித்துத்தான் குழந்தை ஆட்டுகிறது. ஒலி எழும்புகிறதே தவிர முன், பின்னாக அது ஓட மறுக்கிறது.

‘அதுதான் அதேதான்’ உற்சாகமாகக் கூறுகின்றார் தாத்தா. ‘அதை நோக்குங்கள் செல்வம்’ என்கின்றார்.

குழந்தை அதை நோக்குகிறது. மேல் இடை வெளிக்குள் அது விழுந்துவிட்டால் மறுபடியும் இப்பக்கம், அப்பக்கம் ஓடாது.

ஆகவே குழந்தையின் விரலசைவுகளையே உன்னிதமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த தாத்தா குமிழைக் குழந்தை நோக்க உயர்த்தியதும் இப்போது தள்ளுங்கள் என்றார்.

பூட்டுகிற பக்கம் தள்ளிப்பார்த்து ஏமாறுகிறது குழந்தை. அந்தப் பக்கம் இல்லை மற்றப் பக்கம் என்று தாத்தா கூறி முடிக்கு முன் சின்ன விரல்கள் இயங்கின.

கிளிக் என்னும் ஒலியுடன் கொண்டி விலகியது. கதவுதிறந்து கொண்டது.

தேவனைத் தொழ வான்நோக்கி உயரும், பக்தர்களின் கரங்கள் போல் எத்தனை கரங்கள் நீளுகின்றன.

வெளியே ஓடிவந்த குழந்தை அம்மாவின் கரங்களுக்குள் அடைக்கலமாகிறது.

‘இனியொரு தடவை இப்படிநோராமல் இருக்க என்ன செய்யலாம்... வெளியிலிருக்கும் கொக்கியை குழந்தைக்கு எட்டாத உயரத்தில் அடித்துக்கொள்ள லாமா’ என்பது போன்ற சிந்தனைகளில் மூளையைக் குழப்பிக்கொண்டனர். கூடி நின்ற பெரியவர்கள்.

‘இன்னொரு தடவை இப்படி நடந்துவிட்டால் இதேபோல் திறந்து கொள்வேன்’ என்ற தெளிவான சிந்தனையுடன் குழந்தையின் பிஞ்சுக் கைகள் அம்மாவின் குழந்தை இறுக்கிக்கொண்டன. கண்களின் ஓரம் தாத்தாவைத் தேடுகிறது.

ஓவியம்: இல. கந்தப்பன்

சிறுகதை

சுவர்

ஜீன் யோல் சார்த்தர்

அவர்கள் எங்களைப் பெரியதொரு வெள்ளை நிற அறைக்குள் தள்ளினார்கள். ஒளியில் கண்கள் வலித்ததால், நான் கண்களை மூடித் திறந்தேன். அதன் பிறகு, ஒரு மேசையையும் அதன் பின்னால் நாலு ஆண்களையும் கண்டேன். நால்வரும் சிவிலியன்கள். தாள்களில் எதையோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கைதிகள் குழுவொன்று கூட்டமாகப் பின்னால் நின்று. முழு அறையையும் கடந்து தான், நாங்களும் அவர்களுடன் இணைய வேண்டி இருந்தது. அவர்களில் பலரை எனக்குத் தெரியும். மற்றைய சிலர் வெளிநாட்டவராக இருக்க வேண்டும். எனக்கு முன்னால் நின்ற இருவர், பொன்முடியுள்ள வட்டத் தலை உள்ளவர்கள். ஒரே மாதிரியாகத்

தெரிந்தனர். அவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரராக இருக்கலாம் என எண்ணினேன். அதில் சிறியவன் தன் காற்சட்டையை மேலே இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். பிரச்சினை மனவறுதி.

அது மூன்று மணி நேரம் தொடர்ந்தது. எனக்குத் தலை சுற்றியது, தலை வெறுமையாக இருந்தது. அறையின் கதகதப்பு நன்றாகவே இருந்தது. அது இணக்கமான அளவாகவும் இருந்தது. கடந்த 24 மணி நேரமாக நாங்கள் நடுங்கிக்கொண்டே இருந்தோம். காவலாளிகள், கைதிகளை ஒவ்வொருவராக மேசைக்கருகே கூட்டி வந்தனர். ஒருவர் பின் ஒருவராக ஒவ்வொருவரின் பெயர், தொழில் ஆகியவற்றை நால்வரும் கேட்டனர். அதன்மேல் அவர்கள்

ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அல்லது இங்கொரு கேள்வியும் அங்கொரு கேள்வியுமாக சும்மா கேட்டார்கள். “வெடி மருந்து நாச வேலைகளில் உங்களுக்குத் தொடர்பிருக்கிறதா? 9ந் திகதி நீ எங்கே இருந்தாய்? என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?” என்ற கேள்விகள். பதிலை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. ஒரு கணம் அமைதியாக இருந்தனர். பிறகு நேரே பார்த்துவிட்டு எழுதினார்கள். சர்வதேசப் படையணியில் நீ இருந்தது உண்மையா என்று ரொம்மைக் கேட்டார்கள். அவனுடைய மேலங்கியில் பேப்பர்கள் இருந்து எடுத்ததால், ரொம்மால் வேறுமாதிரியாக ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. யுவானை அவர்கள் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ஆனால் அவன் தன் பெயரைச் சொன்ன பின்பு நீண்ட நேரம் ஏதோ எழுதினார்கள்.

“என்னுடைய சகோதரன் தான் ஹேலே. அவன் ஒரு அராஜகவாதி! அவன் இப்போது இங்கில்லை என்று உங்களுக்குத் தெரியும். நான் எந்தக் கட்சியையும் சாராதவன். அரசியலுடன் எனக்கு எந்த தொடர்புமில்லை” என்று யுவான் சொன்னான்.

அவர்கள் பதில் சொல்லவில்லை. யுவான் தொடர்ந்தான். “நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. மற்றவர்கள் செய்த தற்கு நான் பொறுப்பில்லை.”

அவன் இதழ்கள் நடுங்கின. ஒரு காலலாளி வாயை மூடச் சொல்லி அவனைக் கூட்டிச் சென்றான். அதன் பிறகு என் முறை வந்தது.

“உனது பெயர் பப்ளேர இயெற்றாவா?”

“ஆம்.”

அவன் தாள்களைப் பார்த்து விட்டு, “எங்கே ரேமன் கிறிஸ்?”

“எனக்குத் தெரியாது.”

“உன்னுடைய வீட்டில் அவனை 6ந் திகதியிலிருந்து 9ந் திகதிவரை ஒளித்து வைத்திருந்தாயா?”

“இல்லை.”

அவர்கள் ஒரு நிமிடம் எழுதிய பிறகு காவலாளிகள் என்னை வெளியே அழைத்துச் சென்றார்கள். நடைகூடத்தில் ரொம்மும் யுவானும் காத்திருந்தார்கள். நாங்கள் நடக்க வெளிக்கிட்டோம். ஒரு காவலாளியிடம் ரொம் கேட்டான். “அப்போ?”

“அப்போ என்ன?” காவலாளி சொன்னான்.

“அது குறுக்கு விசாரணையா? அல்லது நீதி வழங்கலா?”

“நீதி வழங்கல்” காவலாளி சொன்னான்.

“அவர்கள் எங்களை என்ன செய்ய யோசிக்கிறார்கள்?”

காவலாளி உணர்ச்சியற்று பதிலளித்தான்.

“தண்டனை உங்கள் சிறையறையில் வாசிக்கப்படும்.”

உண்மையில் எங்கள் சிறையறை ஆஸ்பத்திரி நிலவறை. குளிர் காற்று வந்து கொண்டிருந்ததால் அங்கே கடுங்குளிர். இரவு முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தோம். பகலிலும் மோசம்தான். துறவிகள் மடத்திலுள்ள காவலரண் ஒன்றில் அதற்கு முந்திய ஐந்து நாட்களும் இருந்தேன். அந்தக் காவலரண் சுவரிலிருந்த ஒருவகைத் துவாரமே. மத்திய காலத்தில் அது இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அங்கே பல சிறைக் கைதிகள் இருந்தனர். ஆனால் இடமில்லை. எல்லா இடமும் எங்களைப் பூட்டி வைத்தனர். எனது சிறையை நான் தவற விடவில்லை. நான் குளிரில் அதிகம் கஷ்டப்பட வில்லை. ஆனால் தனிமையில் இருந்தேன். நீண்ட நேரத்துக்குப் பின் அது தொந்தரவு தரும். பாதாள அறையில் என்னுடன் ஆட்கள் இருந்தார்கள். யுவான் அருமையாகவே பேசினான். அவனுக்குப் பயம். எதுவும் சொல்வதற்கு, அவன் வயதில் இளையவன். ஆனால், ரொம் நல்லாகப் பேசுவான். அவனுக்கு ஸ்பானிஷ் மொழியும் தெரியும்.

சிறையறையில் ஒரு வாங்கும் நாலு பாய்களும் இருந்தன. அவர்கள் எங்களைத் திரும்பவும் அங்கு கூட்டிச் சென்றபொழுது, நாங்கள் குந்தி மவுனமாகக் காத்திருந்தோம்.

நீண்ட கணத்தின் பின் ரொம் சொன்னான். “நாங்கள் முடிந்தோம்.”

“நானும் அப்படித் தான் நினைக்கிறேன். ஆனால் அந்தச் சிறுவனை ஒன்றும் செய்ய மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னேன்.

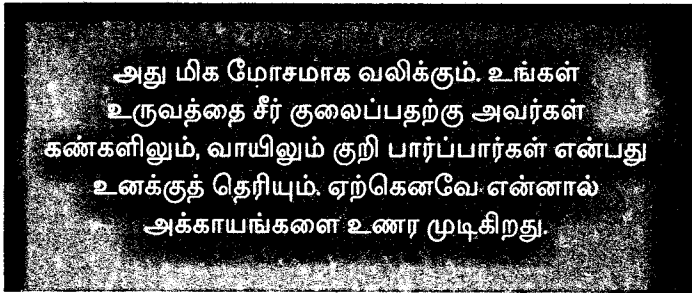
“அவனுக்கு எதிராக ஒன்றுமே இல்லை. அவன் குடிப்படையைச் சேர்ந்தவனின் தம்பி. அவ்வளவு தான்” ரொம் சொன்னான்.

யுவானை பார்த்தேன். அவனுக்கு நாம் பேசியது கேட்கவில்லைப் போலும். ரொம் தொடர்ந்தான். “சரகோசாவில் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் தெரியுமா? மனிதர்களை றோட்டில் கிடத்தி டற்க்கு களை அவர்களின் மேல் செலுத்துகிறார்கள். தப்பி வந்த ஒரு மொரோக்கன் சொன்னான். வெடி மருந்துகளை சேமிக்க அப்படிச் செய்கிறார்களாம்.”

“அதனால் பெற்றொலைச் சேமிக்க முடியாது” என்று நான் சொன்னேன்.

ரொம்மில் எரிச்சல் பட்டேன். அவன் அதை எனக்குச் சொல்லி இருக்கக் கூடாது.

அவன் தொடர்ந்தான். “பிறகு மேலாளர்கள் அதை மேற்பார்வை செய்து கொண்டு றோட்டில் நடந்தனர். சிகரெற் புகைத்துக்கொண்டு, பைக்குள் கைகளை விட்டுக்கொண்டு. அவர்களை முடித்து விட்டார்கள் என்று நீ நினைக்கிறாயா? இல்லவே இல்லை. அவர்களைக் குழற விடுகிறார்கள். சிலவேளை ஒரு மணி நேரம். முதல் முறையாக, தான் வாந்தி எடுத்தது போல உணர்ந்தான் என்று அந்த மொரோக்கன் சொன்னான்.”

அது மிக மோசமாக வலிக்கும். உங்கள் உருவத்தை சீர் குலைப்பதற்கு அவர்கள் கண்களிலும், வாயிலும் குறி பார்ப்பார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியும். ஏற்கெனவே என்னால் அக்காயங்களை உணர முடிகிறது.

“அப்படி இங்கே செய்ய மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். வெடி மருந்து அதிகம் இல்லாவிட்டால் ஒழிய.” என்று சொன்னேன்.

இடது பக்க சீலிங்கில் அவர்கள் போட்ட வட்டத் துவாரத்தாலும், காற்று வரும் நாலு துவாரங்களிலும் பகலொளி உள்ளே வந்தது. வட்டத்துக்கூடாக ஆகாயத்தைப் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. துவாரங்கள் பொதுவாகவே மூடிகளில் மூடப்பட்டுத்தான் இருக்கும். துவாரங்களுக்கூடாக நிலவறைக்குள் நிலக்கரியைக் கொட்டுவார்கள். துவாரத்துக்குக் கீழே நிலக்கரித் தூசு பெரிய கும்பியாகக் கிடந்தது. ஆஸ்பத்திரியைச் சூடாக்க நிலக்கரி பயன்பட்டது. போர் ஆரம்பித்த காலம் தொட்டு, நோயாளிகள் அங்கிருந்து அகற்றப்பட்டுவிட்டனர். ஆனால் நிலக்கரி அங்கு பாவிக்காமல் கிடந்தது. சிலவேளை மூடி மூடப்படாமல் மறந்து போய் விடப்பட்டதால் மழை கூட அதிகம் பெய்திருந்தது. ரொம் நடுங்க ஆரம்பித்தான். “யேசு கிறிஸ்துவே, எனக்குக் குளிருது. இந்தா திரும்பவும் நடுங்குது” என்று அவன் சொன்னான்.

அவன் எழும்பி, உடற்பயிற்சிகள் செய்ய ஆரம்பித்தான். ஒவ்வொரு அசைவுக்கும் அவனுடைய சட்டை திறந்தது. அவனுடைய வெள்ளையான, மயிர் அடர்ந்த நெஞ்சு தெரிந்தது. முதுகில் படுத்து, கால்களைக் காற்றில் உயர்த்தி, வலிக்க ஆரம்பித்தான். அப்போது, அவனுடைய பிட்டம் நடுங்குவதைப் பார்த்தேன். ரொம் உடல் உரமாக இருந்தது. அதிக கொழுப்புகள் அவன் துவக்குக் குண்டுகள் அல்லது கூரான துவக்குக் கத்திகள், அவனுடைய மென்மையான சதைப் பிண்டத்திற்குள், பட்டர் கட்டியில் கத்தி ஏறுவது போல ஏறும் என்று நினைத்தேன். அவன் மெலிந்த வனாக இருந்திருந்தால் அப்படி உணர என்னால் முடிந்திருக்காது.

எனக்கு அதிகம் குளிரவில்லை. இருந்தாலும், என் கைகளையும் தோள்களையும் இப்போது உணர முடியவில்லை. எதையோ இழந்து விட்டிருக்கிறேன் என்று மனத்தில் பதிந்திருந்தது. எனது மேலங்கியை தேடிச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். மேலங்கி எதுவும் எனக்கு அவர்கள் தரவில்லை என்று சடுதியாக நினைவு வந்தது. அது அசௌகரியமாகவே இருந்தது. எங்களுடைய உடுப்புக்களை எடுத்து அவர்களுடைய படையினருக்குக் கொடுத்திவிட்டனர். எங்களை சேர்ப்புக்கூடும், கோடை காலத்தில் நோயாளிகள் போடும் கன்வல் காற்சட்டைகளுடனும் விட்டு விட்டார்கள். சிறிது நேரத்துக்குப் பின் ரொம் எழும்பி எனக்குப் பக்கத்திலிருந்தான். பெரிதாக மூச்சு விட்டுக் கொண்டே.

“இப்போது சூடா இருக்கா?”

“என் யேசுவே! இல்லை. ஆனால் என்னால் மூச்சு விட முடியாமல் இருக்கிறது”

எட்டு மணியளவில் ஒரு மேஜர் வந்தான். இரண்டு ஃப்ளான்ஜிஸ்டுகளுடன். அவன் கையில் ஒரு தாள் இருந்தது. காவலாளியிடம் அவன் கேட்டான்: “அந்த மூன்று பேர்களின் பெயர்களும் என்ன?”

“ஸ்ரைன்பொக், இயெற்றா, மிர்பால்” காவலாளி சொன்னான்.

மேஜர் தன் மூக்குக் கண்ணாடியைப் போட்டுப் பட்டியலைப் பார்த்தான். “ஸ்ரைன்பொக்...ஓ.. ஆம். உனக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாளைக் காலையில் நீ சுட்டுக் கொல்லப்படுவாய்” அவன் மேலும் தொடர்ந்து பட்டியலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின், “மற்ற இரண்டு பேருக்கும் அப்படியே.”

“அப்படி இருக்க முடியாது” யுவான் சொன்னான். மேஜர் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தான். “உன்னுடைய பெயர் என்ன?”

“யுவான் மிர்பால்.” என்று அவன் சொன்னான்.

“சரி. உன் பெயரும் இங்கே இருக்கிறது. உனக்கும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லை.” என்று யுவான் சொன்னான்.

மேஜர் தோள்களைக் குலுக்கிவிட்டு ரொம்மையும் என்னையும் பார்த்தான்.

“நீ ப்பாஸ்க்காரனா?”

“ப்பாஸ்க் இங்கே ஒருவருமே இல்லை.”

அவன் எரிச்சல் அடைந்தது போலக் காணப்பட்டான். “மூன்று ப்பாஸ்க்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று எனக்குச் சொன்னார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால்

ஒடுவதற்கு எனக்கு நேரமில்லை. அப்படியானால் உனக்கு மதகுரு வேண்டாமா?”

நாங்கள் பதில் சொல்லவில்லை.

அவன் சொன்னான். “ஒரு பெல்லியன் டொக்ரர் கெதியில் வருவான். ஒரு இரவு உங்களுடன் தங்க அவனுக்கு அனுமதி இருக்கிறது.” இராணுவ சலாம் ஒன்றைப் போட்டுவிட்டு அவன் சென்றான்.

“நான் உனக்கு என்ன சொன்னேன். எங்களுக்குத் தண்டனை கிடைத்திருக்கிறது.” ரொம் சொன்னான்.

“ஆம். சிறுவனுக்கு மோசமான தண்டனை இது” என்று நான் சொன்னேன்.

பண்பிற்காகத்தான் அப்படிச் சொன்னேன். ஆனால் அந்தச் சிறுவனை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. மிக ஒடுங்கிய முகம். பயமும் துயரமும் முகத்தைச் சிதைத்து விட்டிருந்தன. எல்லா முகச் சிறப்புக்களும் கோணல் மாணலாகிவிட்டிருந்தன. மூன்று நாட்களுக்கு முன் அந்தச் சிறுவன் கெட்டிக்காரனாக இருந்தான். அது பரவாயில்லை. இப்போது அவன் கிழவனதெய்வம் போல இருந்தான். அவன் திரும்பவும் இளமையாக மாட்டான் என்று

நினைத்தேன். அவனை அவர்கள் போதச் சொல்லி விட்டால் கூட. அவனில் கொஞ்ச இரக்கம் எனக்கிருப்பதில் பிரச்சினையில்லை. ஆனால் இரக்கம் எனக்கு அருவருப்பு ஊட்டுகிறது. இன்னும் சொன்னால், அது என்னை அதிகம் பயப்படுத்துகிறது. அவன் வேறெதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவன் சாம்பல் நிறத்தவனாகி விட்டான். அவன் முகம், கைகள் இரண்டும் சாம்பல் நிறத்ததாகி விட்டன. அவன் திரும்பவும், தன் வட்டக் கண்களில் நிலத்தைப் பார்த்தான். ரொம் நல் மனத்தவன். சிறுவனின் கையைப் பற்ற விரும்பினான். சிறுவன் தன்னைப் பலமாக விடுவித்துக்கொண்டு முகத்தைச் சுளித்தான்.

“அவனைச் சும்மா விடு. அவன் அழப் போகிறான்.” அடங்கிய குரலில் சொன்னேன்.

ரொம் மனவருத்தத்துடன் கீழ்ப்பணிந்தான். அவன் சிறுவனை சாந்தப்படுத்த விரும்பினான். அது நேரத்தைப் போக்கி இருக்கும். அத்துடன் அது தன்னைப்பற்றிச் சிந்திப்பதையும் குறைத்திருக்கும். ஆனால், அது எனக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. நான் மரணத்தைப் பற்றி ஒருபோதுமே முன்பு சிந்திக்கவில்லை. ஏனெனில் அதற்கான காரணம் எனக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால், இப்போது இங்கே காரணம் இருக்கிறது. சிந்திப்பதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்வ தற்கில்லை.

ரொம் பேச ஆரம்பித்தான். “நீ ஆட்களை கொன்றுவிட்டாய் என்று நினைக்கிறாய் அல்லவா?” அவன் என்னைக் கேட்டான். நான் பதில் கூறவில்லை.

அவன் விளங்கப்படுத்த ஆரம்பித்தான். ஓகஸ்தர் மாதத்திலிருந்து ஆறு பேரைத் தான் கொன்று விட்டதாகச் சொன்னான். நிலைமையை அவன் உணரவில்லை. உணர விரும்பவில்லை என்பதைத் தான் என்னால் சொல்ல முடியும். நானும் உண்மையில் உணரவில்லை. துவக்குக் குண்டுகள் அதிகம் வலிக்குமா என்று வியந்தேன். துவக்குக் குண்டுகள் பற்றிச் சிந்தித்தேன். எனது உடம்பூடாக அவை எரிந்துகொண்டு போவதைக் கற்பனை செய்தேன். அவை எல்லாம் உண்மையான பிரச்சினைக்கு அப்பாற்பட்டவை. ஆனால், நான் அமைதியாக இருந்தேன். அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு முழு இரவு இருந்தது. கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு ரொம் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டான். அவனை என் கண்களில் ஓரத்தால் பார்த்தேன். அவனும் சாம்பல் நிறத்தவனாக வெளிவிட்டான். அவன் மிக மோசமாகக் காணப்பட்டான். “இந்தா தொடங்கியாயிற்று!” எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன். ஏறக்குறைய இருண்டி விட்டது. காற்றுத் துவாரங்களின் வழியாக மங்கிய ஒளி புகுந்திருந்தது. நிலக்கரிக் கும்பி, ஆகாயப் பொட்டுக்கு அருகில் ஒரு பெரிய கறையாகத் தெரிந்தது. சீலிங்கின் துவாரத்துக்கூடாக

நட்சத்திரம் ஒன்றை ஏற்கெனவே பார்க்க முடிந்தது. இரவும், தூய்மையாகவும், குளிர்ந்தும் இருக்கப் போகிறது.

கதவு திறந்தது. இரண்டு காவலாளிகள் உள்ளே வந்தனர். மங்கலான சீருடையில், ஒரு பொன்மயிர் மனிதனும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்தான். அவன் எங்களுக்கு சலாம் அடித்தான். “நான் தான் டொக்ரர்” என்று சொன்னான். “இந்தக் கஷ்டமான நேரத்தில் உங்களுக்கு உதவ எனக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது” என்றான்.

அவனிடம் தனித்துவமான, ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய குரல் இருந்தது. “உனக்கு இங்கே என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டேன்.

“உங்களுக்காக வந்திருக்கிறேன். உங்கள் கடைசித் தருணங்கள் குறைந்தளவு கஷ்டமாக இருக்கச் செய்ய நான் எல்லாவற்றையும் செய்வேன்.”

“எதற்காக இங்கு வந்தாய்? வேறிடத்திலும் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆஸ்பத்திரி முழுவதும் அவர்களே இருக்கிறார்கள்.”

“இங்கு நான் அனுப்பப்பட்டேன்.” ஒரு வெறித்த பார்வையுடன் பதில் சொன்னான். “ஆ! புகை பிடிக்க விருப்பமா? என்னிடம் சிகரெட்டுக்களும், சுருட்டுக்களும் இருக்கின்றன.” என்று அவசரமாக அதையும் சேர்த்துச் சொன்னான்.

சுருட்டையும், இங்கிலீஷ் சிகரெட்டுக்களையும் எங்களிடம் நீட்டினான். நாங்கள் எடுக்க மறுத்துவிட்டோம். அவனுடைய கண்களை நேராகப் பார்த்தோம். அவன்

எரிச்சல் அடைந்தது போலக் காணப்பட்டான். நான் அவனுக்குச் சொன்னேன், “இரக்கத்தைக் காட்டுவதற்காக இங்கே நீ வரவில்லை. அதைவிட, உன்னை எனக்குத் தெரியும். என்னை சிறைப்பிடித்த நாளன்று ஃபாஸிஸ்டுகளுடன், படையினர் விடுதியில் உன்னை நான் கண்டிருக்கிறேன்.”

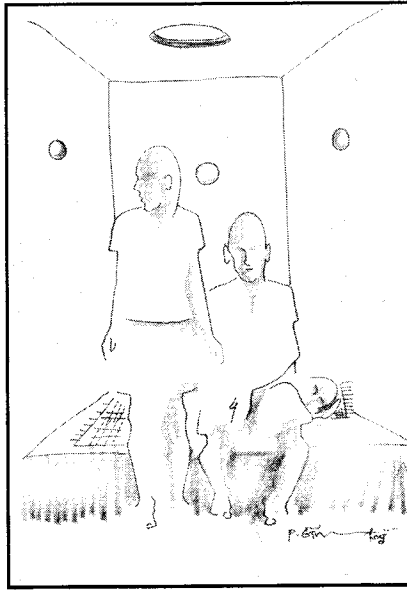
நான் தொடர முயற்சித்தேன். எதுவோ, ஆச்சரியமானதொன்று சடுதியாக எனக்கு நடந்தது. இந்த டொக்ரா பிரசன்னம் எனக்கு மேலும் ஆர்வத்தைத் தரவில்லை. பொதுவாக நான் எவருடனாவது பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அதை இடையில் விட்டு விடுவதில்லை. ஆனால், இப்போது பேசுவ திலுள்ள ஆர்வம் என்னை முற்றாகக் கைவிட்டு விட்டது. தோள்களைக் குலுக்கிவிட்டு என் கண்களை வேறெங்கோ திருப்பிக் கொண்டேன். கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு தலையை உயர்த்தினேன். என்னை புதினமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அவன். காவலாளிகள் பாயில் அமர்ந்திருந்தனர். மெலிந்த உயரமான பீட்ரோ தன் பெருவிரல்களை திருகிக்கொண்டிருந்தான். மற்றவன் நித்திரை கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக இடைக்கிடை தலையை அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

என்னில் குறி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் துவக்குக் குழாய்களைத் தான் பார்த்தேன் இருபது தரமாவது என்னைக் கொல்வதை அனுபவித்திருப்பேன். அது நல்லது என்றே ஒருமுறை நினைக்கவும் செய்தேன்.

“நெருப்புத் தேவையா?” டொக்ரரை பீட்ரோ சடுதியாகக் கேட்டான்.

“ஆம்.” மற்றவன் தலையாட்டினான். மரக் குத்தியைப் போல, அவன் கெட்டிக்காரன் என்று நான் நினைத்தேன். அவன் அவ்வளவு பரவாயில்லை. அவனுடைய நீலக் கண்களைப் பார்த்த போது அவனிடமிருந்த ஒரே ஒரு குற்றம் கற்பனை இல்லாதது என்றே நினைத்தேன். பீட்ரோ வெளியே போய் ஒரு எண்ணெய் விளக்குடன் உள்ளே வந்தான். அதை வாங்கின மூலையில் வைத்தான். அது குறைந்த ஒளியையே தந்தது. ஆனால், ஒன்றுமில்லாத இடத்தில் அதாவது கொஞ்சம் இருந்ததே. அதற்கு முந்திய நாள் எங்களை இருட்டில் விட்டிருந்தார்கள். சீலிங்கில் விளக்கு ஏற்படுத்திய வட்டமான வெளிச்சத்தை நீண்ட நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அதில் நான் ஈர்க்கப்பட்டேன். பிறகு சடுதியாக விழித்தேன். வட்டமான வெளிச்சம் மறைந்துவிட்டது. பெரும் பாரத்தால் நசுக்கப்பட்டது போல் உணர்ந்தேன். அது பயமோ சாவைப் பற்றிய நினைவோ அல்ல. அது பெயரற்றது. என் கன்னங்கள் எரிந்தன. தலை இடித்தது.

என்னை உலுக்கினேன். என் இரு நண்பர்களையும் பார்த்தேன். ரொம் தன் கைகளுள் தன் முகத்தை மறைத்திருந்தான். அவனுடைய கொழுத்த, வெள்ளையான பிடரியையே என்னால் பார்க்க முடிந்தது. சிறிய யுவான் தான் மோசம். அவனுடைய வாய் திறந்திருந்தது. மூக்குத் துவாரங்கள் நடுங்கின. டொக்ரர் அவனிடம் போய் அவனைத் தேற்றுவதற்காகத் தோளில் கை போட்டான். ஆனால், அவனுடைய கண்கள் விறைப்பாகவே இருந்தன. பிறகு பெல்ஜியனுடைய கை, யுவானின் கைநீளம் மணிக்கட்டுவரை இரகசியமாகச் சென்றது. யுவான் அதைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. பெல்ஜியன் யுவானுடைய மணிக்கட்டை தன் மூன்று விரல்களிடையே கவனமில்லாமல் தூக்கினான். எனக்கு முதுகைக் காட்டிக்கொண்டு, சிறிது பின் சென்றான். நான் பின் சரிந்து பார்த்தபோது அவனுடைய பைக்குள்ளிருந்து ஒரு கைக்கடிகாரத்தை எடுத்து ஒரு சில விநாடிகள் பார்த்தான், மணிக் கட்டை விடாமலே. ஒரு நிமிடத்தின் பின், கையை விழுவதற்கு விட்டுவிட்டான். பின் சுவரடிக்குச் சென்று அதில் சாய்ந்தான். பிறகு ஏதோவொரு முக்கியமான விஷயம் சடுதியாக ஞாபகம் வந்தது போல, அவ்விடத்திலேயே எழுதி வைக்க வேண்டும் என்று பைக்குள்ளிருந்து ஒரு குறிப்புப் கொப்பியை எடுத்து, ஒரு சில வரிகளை எழுதினான். “வேசை மகன் என் கைநாடியைப் பிடிச்சுப் பார்க்கட்டும் அவனுடைய ஊத்தை முகத்தில் குத்துகிறேன்.” என்று கோபமாக எண்ணினேன்.

அவன் என்னிடம் வரவில்லை. ஆனால், அவன் என்னை வெறுப்பதை உணர்ந்தேன். என் தலையை நிமிர்த்தி அவனுடைய பார்வைக்கு எதிர்ப்பார்வை பார்த்தேன். ஒருவருக்கு என்நில்லாமல், “இங்கே உனக்குக் குளிர் இல்லைப் போலும்” என்று சொன்னேன். அவனுக்கு குளிர் போலத் தெரிந்தது. அவன் நீலம் பாரித்து இருந்தான்.

“எனக்குக் குளிரில்லை.” அவனுக்குச் சொன்னேன்.

தன் கடுமையான பார்வையை அவன் என்னி லிருந்து எடுக்கவில்லை. சடுதியாக அதைப் நான் புரிந்துகொண்டேன். என் கைகள் என் முகத்திற்குச் சென்றன. அதாவது, நான் வியர்வையால் தோய்ந்திருந்தேன். இந்த நிலவறையில், குளிர் கால மத்தியில், இந்தக் குளிர் காற்றில், நான் வியர்த்திருக்கிறேன். என் தலைமுடிக்கூடாக என் கைகளை விட்டு அளைந்தேன். மயிரும் வியர்வையால் ஓட்டி நின்றது. அதேவேளை என் சட்டையும் நனைந்து என் சருமத்துடன் ஓட்டியது. ஒரு மணிநேரம் வியர்த்திருக்கிறேன். ஆனால், அதை உணரவில்லை. அந்த பெல்ஜிய ஊத்தையன் எல்லாவற்றையும் கவனிக்கத் தவறவில்லை. எனது கன்னங்களில்

வழிந்த வியர்வைத் துளிகளைப் பார்த்திருக்கிறான். பார்த்து, பயங்கரம் என்ற நோயின் வெளிப்பாடு இதுதான் என்றும் எண்ணி யுள்ளான். தான் குளிராக இருக்கிறபடியால், தான் இயல்பாகவும், உயிருடன் இருப்பதில் பெருமைப் படுவதாகவும் உணர்ந்திருக்கிறான். எழும்பி அவனுடைய முகத்தை உடைக்க வேண்டும் என்றும் விரும்பினேன். அந்த அறிகுறியை ஓரளவு காட்டியவுடனேயே எனது கடுங்கோபமும், அவமானமும் எனக்கு மறந்துவிட்டன. வாங்கில் திரும்பவும் விழுந்தேன், விருப்பு வெறுப்பற்று.

இப்போது தலையிரிலிருந்து வியர்வை என் கழுத்தில் விழுந்தது. அது வெறுப்பைத் தந்தது. அதனால் என் கைக்குட்டையால் என் கழுத்தைத் துடைத்து

திருப்திப்பட்டுக்கொண்டேன். அது பயன்றதால், விரைவில் துடைப்பதையும் நிறுத்திக்கொண்டேன். என் கைக்குட்டை ஏற்கெனவே ஈரமாகிவிட்டது. நான் இன்னும் வியர்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என் பிருட்டமும் வியர்த்துக்கொண்டிருந்தது. என் ஈரமான காற்சட்டை வாங்குடன் ஓட்டிக்கொண்டது.

திடீரென்று யுவான் பேசினான். “நீ ஒரு டொக்ரரா?”

“ஆம்” பெல்ஜியன் சொன்னான்.

“அது வலிக்கிறதா? கன நேரமா?”

“ஹூ. எப்போது?” பெல்ஜியன் தந்தையைப் போலச் சொன்னான். “ஓ, இல்லை. வலிக்கவே இல்லை. அது கெதியிலை முடிந்து போயிற்று.” பணம் கொடுத்து பொருள் வாங்குவனை அமைதிப்படுத்துபவனைப் போல அவன் நடந்தான்.

“ஆனால் நான் ... அவர்கள் சொன்னார்கள். சிலவேளை இரண்டு தரம் கூட வேண்டும் என்று.”

“சிலவேளை” பெல்லியன் தலையாட்டிக் கொண்டு சொன்னான். “சிலவேளை முதலாவது குண்டுகள் முக்கிய உறுப்புக்களைத் தாக்காமல் இருக்கலாம்.”

“அப்படி என்றால் திரும்பவும் துப்பாக்கிக் குள் குண்டு போட்டு, திரும்பவும் குறிபார்க்க வேண்டும்.” ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு, கரகரப்பான குரலில் சொன்னான், “அதுக்கு நேரம் எடுக்கும்.”

துன்பப்படுவதற்கு அவன் பயங்கரமாகப் பயப்பட்டான். அவன் நினைத்தது எல்லாம் தன் வயதைப்பற்றியே. அதைப்பற்றி நான் அதிகம் சிந்திக்கவில்லை. அத்துடன் துன்பப்படுவதினாலான பயம் தான் என் வியர்வைக்குக் காரணமும் அல்ல.

நான் எழுந்து நிலக்கரித் தூசிக் கும்பிக்கு நடந்து சென்றேன். ரொம் துள்ளி எழுந்து வெறுப்பானப் பார்வையை என்னில் வீசினான். என்னுடைய சப்பாத்துக்கள் கீச்சிட்டு அவனுக்கு எரிச்சலை ஊட்டிவிட்டன. அவனுடைய முகம் பயந்ததைப் போலவே, என்னுடைய முகமும் உள்ளதா என்று நினைத்தேன். ஏனெனில், அவனும் வியர்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆகாயம் நன்றாகவே இருந்தது.

இருட்டு மூலையில், வெளிச்சம் விழவில்லை. என் தலையை உயர்த்த வேண்டியதுதான். அங்கிருந்து வட விண்மீன் குழுவைப் பார்த்து விடலாம். முந்தி இருந்ததைப் போல அல்ல. இப்போது எனது துறவிமடச் சிறை

யிலிருந்து, பெரிய ஆகாயத் துண்டை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. ஒவ்வொரு மணித்தியாலமும் ஒரு வித்தியாசமான நினைவை எனக்குத் தந்தது. காலையில், ஆகாயம் கடுமையான நீல நிறமாக இருக்கையில், அத்தலாந்திக் சமுத்திரத்தின் கரைகளை நினைத்தேன். மதியத்தில், சூரியனைக் கண்டேன். அப்போது, செவில் நகரத்தில் ஒரு மதுவிடுதியையும், அங்கு மன்சனில்லா குடித்ததும், ஒலிவ்வையும் அங்கோவிக்களைச் சாப்பிட்டதும் நினைவில் வந்தன. பின் மதியங்களில் நிழலில் இருந்தபோது, காளை மாட்டை மடக்கிப் பிடிக்கும் மைதானத்தின் அரைப்பகுதியில், நிழல் பரந்து இருந்ததையும், மிச்ச அரைப்பகுதி, சூரிய வெளிச்சத்தில் மினுமினுத்துக்கொண்டிருந்ததையும் நினைத்தேன். உண்மையில் அப்படி உலகம் முழுவதும் ஆகாயத்தில் பிரதிபலிப்பதைப் பார்க்க முடியாது. ஆனால், இப்போது நான் விரும்பிய அளவு என்னால் பார்க்க முடிந்தது. ஆனால், அது என்னில் எந்தத் தாக்கத்தையும் எழுப்பவில்லை. அது எனக்குப் பிடித்திருந்தது. திரும்ப வந்து, ரொம்முக்குப் பக்கத்தில் இருந்தேன். நீண்ட நேரம் கடந்தது.

ரொம்மும் அடங்கிய குரலில் பேச ஆரம்பித்தான். அவன் பேச வேண்டும். அப்படிப்

பேசாவிட்டால், அவன் தன் மனதிலே தன்னை இனங்கண்டு கொள்ள மாட்டான். அவன் என்னுடன் கதைக்கிறான் என்று நான் எண்ணினேன். ஆனால், அவன் என்னைப் பார்க்கவில்லை. நாம் சாம்பல் நிறமாகி வெளிறியும், வியர்த்தும் கொண்டிருப்பதால் அவன் நிச்சயமாக என்னைப் பார்க்கக்கூட மாட்டான். நாங்கள் இருவரும் ஒரேமாதிரியாக இருந்தோம். அத்துடன், இருவரும் ஒருவர் மற்றவரின் கண்ணாடியாக இல்லாமல், மோசமாக இருந்தோம். வாழுகின்ற பெல்லியனைப் பார்த்தான்.

“உனக்குப் புரிகின்றதா? எனக்குப் புரியவில்லை.” என்று அவன் சொன்னான்.

நானும் அடங்கிய குரலில் பேச ஆரம்பித்தேன். நான் பெல்லியனைக் கவனித்தேன். “ஏன் என்ன விஷயம்?”

“ஏதோ எங்களுக்கு நடக்கப் போகின்றது. அது எனக்குப் புரியவில்லை.”

ரொம்மில் விசித்திரமான ஒரு மனம் இருந்தது. மற்றவர்களிலும் பார்க்க என்னிடம் மனம் பற்றிய புலனுணர்வு அதிகம். நான் முறுவலித்தேன். “கொஞ்ச நேரத்தில் அது உனக்குப் புரியும்.”

“அது தெளிவாக இல்லை.” அவன் விடாப்பிடியாகச் சொன்னான். “நான் துணிவாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், முதலில் எனக்குத் தெரிய வேணும்... கேள். முற்றத்துக்கு அவர்கள் எங்களைக் கூட்டிச் செல்லப் போகிறார்கள். நல்லது. எங்களுக்கு

முன்னால் அவர்கள் நிற்கப் போகிறார்கள். எத்தனை பேர்?”

“எனக்குத் தெரியாது. ஐந்தோ, எட்டோ. அதற்கு மேல் இல்லை.”

“சரி. சரி. எட்டுப்பேர். ஒருவன் குறிபார் என்று சத்தம் போடுவான். எட்டுத் துப்பாக்கிகள் பார்ப்பதைப் பார்ப்பேன். சுவருக்குள் நான் எப்படிப் போவது என்பதை யோசிப்பேன். அதை என் முதுகால் தள்ளுவேன்... என்னிடம் இருக்கும் ஒவ்வொரு அவுன்ஸ் பலத்துடனும். ஆனால், சுவர் அப்படியே இருக்கும். பயங்கரக் கனவில் போல. அவற்றை எல்லாம் கற்பனை பண்ணுவேன். அதை என்னால் எப்படி எல்லாம் கற்பனை பண்ண முடியும் என்று உனக்கு மட்டுத் தெரிந்திருந்தால்...”

“சரி, சரி. எனக்கும் கற்பனை பண்ண முடியும்” என்று சொன்னேன்.

“அது மிக மோசமாக வலிக்கும். உங்கள் உருவத்தை சீர் குலைப்பதற்கு அவர்கள் கண்களிலும், வாயிலும் குறி பார்ப்பார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியும். ஏற்கெனவே என்னால் அக்காயங்களை உணர முடிகிறது. கடந்த ஒரு மணி நேரமாக என் தலையிலும், கழுத்திலும் வலி ஏற்பட்டிருக்கிறது. உண்மையான வலியல்ல. அதைவிட மோசம்.

எத்தனை பைத்தியக்காரத்தனமாக மகிழ்ச்சியைத் தேடி, பெண்களைத் தேடி, சுதந்திரத்தைத் தேடி ஓடி இருக்கிறேன்.
அராஜக இயக்கத்தில் சேர்ந்தேன். பொதுக் கூட்டங்களில் பேசினேன். சாகாவரம் பெற்றவன் போல அனைத்தையும் தீவிரமாக எடுத்தேன்.

அதைத்தான் நாளைக் காலையில் நான் உணரப் போகின்றேன். அதன் பிறகு?"

அவன் சொன்னதின் அர்த்தத்தை நான் நன்றாகவே புரிந்துகொண்டேன் என்பதைக் காட்டுமாப்போல் நான் நடக்க விரும்பவில்லை. எனக்கும் வலிகள் இருந்தன. சிறுசிறு காயங்களின் கூட்டம் போல எனது உடம்பில் வலிகள் இருந்தன. அதற்குப் பழக்கப்பட என்னால் முடியவில்லை. ஆனால், நானும் அவனைப் போன்ற அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. "பிறகு நீ காட்டுப் பூக்களைத் தள்ளிக்கொண்டிருப்பாய்." என்றேன்.

அவன் தனக்குத்தானே பேச ஆரம்பித்தான். பெல்ஜியனைப் பார்ப்பதை அவன் நிறுத்தவே இல்லை. பெல்ஜியன் அவன் சொல்வதைக் கேட்பதைப் போலத் தெரியவில்லை. அவன் என்ன செய்ய வந்தான் என்பது எனக்குத் தெரியும். நாங்கள் நினைப்பதில் அவனுக்கு ஆர்வம் இல்லை. எங்கள் உடம்புகள், உயிருடன் இருக்கும்போதே எப்படி நொந்து இறக்கின்றன என்பதைக் கவனிக்கவே அவன் வந்திருந்தான்.

ரொம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான், "இது ஒரு பயங்கரக் கனவு போன்றது. நீ ஒன்றைப்பற்றி சிந்திக்க வேண்டும்.

அது சரியென்றே உன் மனதில் பதிந்திருக்கின்றது. அது உனக்குப் புரியும். ஆனால், அது நழுவி விடும். அது தப்பி விடும். அது மறைந்து விடும். அதன்பிறகு ஒன்றுமில்லை என்று எனக்கு நானே சொல்லிக்கொள்வேன்.

ஆனால், அதன் அர்த்தம் என்ன என்று எனக்குப் புரியவில்லை. சிலவேளை என்னால் அதை ஓரளவு செய்ய முடியும்... அதன் பிறகு அது மறைந்து விடும். மீண்டும் வலிகளைப்பற்றி நான் சிந்திக்க ஆரம்பிக்கிறேன். துப்பாக்கிக் குண்டுகள். வெடிகள். நான் ஒரு உலகாயுதவாதி. அதை உனக்குச் சத்தியம் செய்வேன். நான் பைத்தியமாகப் போகவில்லை. ஆனால், ஏதோ ஒரு விஷயம். நான் என் பிணத்தைப் பார்க்கிறேன். அது அத்தனை கஷ்டமில்லை. ஆனால் நான்தான் அதைப் பார்க்கிறேன். என் கண்களில். நான் சிந்திக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்கு உலகம் போய்க் கொண்டிருக்கும். பப்ளோ, அப்படிச் சிந்திப்பதற்கு நாங்கள் உண்டாக்கப்படவில்லை. என்னை நம்பு. எதுக்காகவோ காத்துக்கொண்டு, ஏற்கெனவே முழு இரவும் விழித்திருந்தேன். ஆனால் அது ஒரே மாதிரியானதல்ல, பப்ளோ. இது எங்களின் பின் புறத்தால் ஏறிவிடும். அதற்கு நாம் தயாராக இருக்க முடியாது."

"வாயை மூடு. குருவானவரைக் கூப்பிட்டா?" நான் சொன்னேன்.

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. ஒரு தீர்க்கதரிசி போல நடக்கும் தன்மையையும், என்னை பப்ளோ என்று அழைப்பதையும், தொனியற்ற குரலில்

பேசுவதையும், நான் அவனிடம் ஏற்கெனவே கவனித்திருக்கிறேன். அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் எல்லா ஜர்ஷ்காரரும் அப்படித் தான் போலும். அவனில் மூத்திர நாற்றம் இருந்தது போல், என் மனதில் ஒரு சாதுவான பதிவு இருந்தது. அடிப்படையில் ரொம்மில் எனக்கு அனுதாப மில்லை. அது ஏன் என்று எனக்குத் தெரியாது. இருவரும் ஒன்றாகவே சாகப் போகிறோம் என்றால் எனக்கு அவனில் அனுதாபம் இருந்திருக்க வேண்டும். மற்றவர்களுடன் வித்தியாசமாக இருந்திருக்கும். உதாரணமாக. நேமன் கிறிஸ் உடன். ரொம்முக்கும் யுவானுக்கும் இடையில் நான் தனியனாக உணர்ந்தேன். எப்படியும் அதை மற்றவைக்கு மேலாக விரும்பினேன். நேமன் என்றால் இன்னும் ஆழமாகச் சஞ்சலப்பட்டிருப்பான். ஆனால், அப்போது நான் இரக்கமற்று இருந்தேன். இரக்கமற்று இருக்கவே விரும்புகிறேன்.

அவன் தன் வார்த்தைகளை மென்றுகொண்டே இருந்தான். ஏதோ திசை திருப்புவது போல. சிந்திக்காமல் இருப்பதற்காக நிச்சயமாகத் தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவனில், மூத்திர நாற்றம் முற்றிய மூத்திரச் சுரப்பி உள்ளவனுடையதைப் போல மணத்தது. இயல்பாகவே அவன் பேசுவதுடன் நானும் சம்மதித்தேன். அவன் சொன்ன அனைத்தையுமே நானும் சொல்லியிருப்பேன். மரணம் இயல்பல்ல. நான் சாகப் போகிறேன் என்பதால் எதுவுமே எனக்கு இயல்பல்ல. இந்தக் நிலக்கிரித் தூள் கும்பி, வாங்கு, அல்லது பீட்ரோவின் அசிங்க

அவருடைய மென்மையான, அழகான கண்களை நினைத்தேன். அவள் என்னைப் பார்த்தால் அவளிடமிருந்து எனக்கு ஏதாவொன்று வந்து சேரும். இப்போது எல்லாம் முடிந்துவிட்டது என்று எனக்குத் தெரியும்.

மான முகம். ரொம் சிந்தித்தது போன்ற விஷயங்களை நானும் சிந்திப்பது என்னைச் சந்தோஷப்படுத்தவில்லை. அது எனக்குத் தெரியும். இரவு முழுவதும், ஒவ்வொரு ஐந்து நிமிஷமும், ஒரே நேரத்தில் பல விஷயங்களை நாங்கள் சிந்தித்துக் கொண்டே இருப்போம். ஒரு பக்கமாக அவனைப் பார்த்தேன். அப்போது, முதல் முறையாக விசித்திரமானவனைப் போல அவன் தெரிந்தான். அவன் முகத்தில் மரணத்தை வைத்திருந்தான். எனது தற்பெருமை காயப்பட்டது. கடந்த 24 மணித்தியாலங்கள் ரொம்முக்குப் பக்கத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறேன். அவன் சொன்னதைக்கேட்டிருக்கிறேன். அவனுடன் பேசி இருக்கிறேன். அவனுக்கும் எனக்கும் பொதுவானவை இல்லை என்பதும் எனக்கும் தெரியும். ஆனால், இப்போது இரட்டைச் சகோதரர்கள் மாதிரியாக இருக்கிறோம். அதற்கு ஒரே ஒரு காரணம், நாமிருவரும் ஒருமித்துச் சாகப் போகிறோம் என்பதே. என் முகத்தைப் பார்க்காமல் என் கையை ரொம் எடுத்தான்.

"பப்ளோ. எல்லாம் முடியப் போகின்றது என்பது உண்மையில் உண்மையா என்று யோசிக்கிறேன்."

"என் கையை அவளிடமிருந்து எடுத்துக் கொண்டு சொன்னேன், "உன் கால்களுக்கிடையே பார், பன்றியே" என்று.

அவனுடைய கால்களுக்கிடையே ஒரு பெரிய குளம் சிறுநீர் கிடந்தது. அத்துடன் அவனுடைய காற்சட்டையிலிருந்து இன்னும் துளிகள் விழுந்து கொண்டும் இருந்தன.

“என்ன அது?” பயத்துடன் கேட்டான்.

“உன்னுடைய காற்சட்டையில் மூத்திரம் பேய்கிறாய்” என்று சொன்னேன்.

“அது உண்மையில்லை. நான் பேயவில்லை. நான் எதையுமே உணரவில்லை” என்று கடுங்கோபத்துடன் சொன்னான்.

பெல்ஜியன் எங்கள் அருகே வந்து, பொய்யான கவலையுடன் கேட்டான், “உங்களுக்குச் சுகமில்லையா?”

ரொம் பதில் அளிக்கவில்லை. பெல்ஜியன் சிறுநீர்க் குளத்தைப் பார்த்தான். ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

“அது என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது.” ரொம் அச்சமூட்டும் வகையில் சொன்னான். எனக்குப் பயமில்லை. எனக்குப் பயமில்லை என்று நான் சத்தியம் செய்வேன்.”

பெல்ஜியன் பதில் சொல்லவில்லை. ரொம் எழும்பி, ஒரு மூலையில் மூத்திரம் பேயச் சென்றான்.

முன் காற்சட்டை பொத்தான்களைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்து, ஒரு சொல்லும் சொல்லாமல் குந்தினான். பெல்ஜியன் குறிப்புகள் எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் உயிரோடு இருந்ததால் அவனை நாம் மூவரும் கவனித்தோம்.

உயிருள்ள மனிதனின் அசைவுகளும் உயிருள்ள மனிதனின் கவனமும் அவனிடம் இருந்தன. உயிருள்ளவர்கள் குளிரில் நடுங்குவது போல அவனும் நிலவறையில் நடுங்கினான். கீழ்ப்படிவுள்ள, நன்றாகப் போஷாக்குப் பெற்ற உடம்பு அவனுக்கு இருந்தது. எங்களின் உடம்பு இருந்ததாக நான் உணரவில்லை. குறைந்தது அவனைப் போன்று. என் கால்களுக்கு இடையேயுள்ள, என் காற்சட்டையைத் தொட்டுப் பார்க்க விரும்பினேன். ஆனால், அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. பெல்ஜியனைக் கவனித்தேன். கால்களில் சமநிலையில் நின்றான். தசைகளுக்கு எசமானனாக இருந்தான். நாளைபயப் பற்றியும், அவனால் சிந்திக்க முடியும். நாங்கள் மூவரும் அங்கே மூன்று இரத்தமற்ற நிழல்கள். நாங்கள் அவனைக் கவனித்தோம். அவனுடைய உயிரை, குருதி உறிஞ்சிப் பிராணி போல உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தோம்.

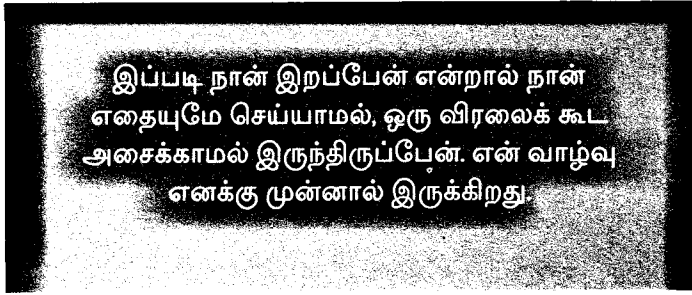
இறுதியில் அவன் சிறிய யுவானிடம் சென்றான். ஏதோ தொழில்சார் நோக்கத்துக்காக அவனுடைய தலையைத் தடவுவதற்காகச் சென்றானா? அல்லது பெருந்தன்மையின் தூண்டலுக்குக் கீழ்ப்படிந்தானா? அவன் பெருந்தன்மைக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தால் அந்த இரவு முழுவதிலுமே அதுதான் முதல் தடவை அப்படி நடந்திருக்கிறது.

யுவானின் தலையையும் கழுத்தையும் தடவிக் கொடுத்தான். கண்களை ஒரு பொழுதாவது எடுக்காமல், பையனும் அப்படிச் செய்வதற்கு விட்டுக்கொடுத்தான். பிறகு சடுதியாக, அவனுடைய கையைப் பிடித்து விசித்திரமாக அதைப் பார்த்தான். பெல்ஜியனுடைய கையைத் தன் இரண்டு கைகளுக்கும் இடையில் பிடித்துக்கொண்டான். அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் எதுவித விரசமும் இருக்கவில்லை. சாம்பல் நிற இரண்டு இடுக்கிகள், கொழுத்த, சிவத்த கையொன்றைப் பற்றி இருந்தன. என்ன நடக்கப் போகின்றது என்று ஐயுற்றேன். ரொம்மும் ஐயுற்றான். ஆனால், பெல்ஜியனுக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை. தந்தைபோல முறுவலித்தான். ஒரு கணத்தின் பின் சிறுவன் அவனுடைய கொழுத்த சிவத்த கையை, தன் வாய்க்குள் கொண்டு போய், கடிக்க முயன்றான். பெல்ஜியன் விரைவாக கையை இழுத்துக்கொண்டபோது, சுவரில் மோதித் தடுமாறினான். ஒரு விநாடி பயப்பிராந்தியத்துடன் எங்களைப் பார்த்தான். நாங்கள், அவனைப் போன்ற மனிதர்கள் இல்லை என்று சடுதியாக அவனுக்குப் புரிந்தது. நான் சிரிக்க ஆரம்பித்தேன். ஒரு காவலாளி துள்ளி எழுந்தான். மற்றவன் நித்திரை. அவனுடைய

அகலத் திறந்த கண்கள் வெறித்துப் பார்த்தன.

நான் சாந்தமாக இருந்தேன். அதே வேளை அதிக பரப்பாகவும் உணர்ந்தேன். நாளை வைகறையில், மரணத்தில் என்ன நடக்கும் என்று

சிந்திக்க நான் விரும்பவில்லை. அதில் எந்தப் பயனுமில்லை. வார்த்தைகளை அல்லது வெறுமையைத் தான் நான் கண்டேன். வேறெதையாவது நான் சிந்திக்க முயற்சித்தபோது, என்னில் குறி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் துவக்குக் குழாய்களைத் தான் பார்த்தேன். இருபது தரமாவது என்னைக் கொல்வதை அனுபவித்திருப்பேன். அது நல்லது என்றே ஒருமுறை நினைக்கவும் செய்தேன். ஒரு நிமிஷம் நித்திரையும் கொண்டிருப்பேன். என்னை அவர்கள் சுவரடிக்கு இழுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். அப்போது நான் அவர்களுடன் போராடுகிறேன். இரக்கம் காட்டுமபடி அவர்களிடம் மன்றாடுகிறேன். திடுக்கிட்டு எழுந்து பெல்ஜியனைப் பார்த்தேன். நித்திரையில் நான் குழறியிருக்கலாம் என்று பயப்பட்டேன். ஆனால், அவன் தன் மீசையைத் தடவிக் கொண்டிருந்தான். அவன் எதையுமே கவனிக்கவில்லை. நான் நினைத்திருந்தால் ஒரு கொஞ்ச நேரம் நித்திரை கொண்டிருக்கலாம் என்றும் நினைத்தேன். 48 மணிநேரம் விழித்திருக்கிறேன். நான் கடைசித் தறுவாயில் இருக்கிறேன். இரண்டு மணி நேர வாழ்வை நான் இழக்க விரும்பவில்லை. வைகறையில் என்னை எழுப்ப வருவார்கள். அவர்களைப் பின் தொடர்வேன். நித்திரைக் கலக்கத்தில் ஊவ்

T. Jegatheesan

Barrister, Solicitor & Notary Public (ont)

**2620 Eglinton Ave. E
Suite 201
Scarborough
ON M1K 2S3**

Tel. (416) 266-6154 / Fax: (416) 266-4677

என்று சத்தம் போடாமல் செத்திருப்பேன். இல்லை. எனக்கு அது விருப்பமில்லை. ஒரு மிருகம் மாதிரி இறக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. எனக்கு அது புரிய வேண்டும். பயங்கரக் கனவுகள் காணவும் எனக்குப் பயம். எழுந்தேன். முன்னும் பின்னும் நடந்தேன். என் எண்ணங்களை மாற்றுவதற்குப் பழைய வாழ்வைப்பற்றி சிந்திக்க ஆரம்பித்தேன். அப்படியும் இப்படியும் நினைவுகள் வந்தன. அதில் நல்லவையும் கெட்டவையும் இருந்தன. குறைந்தது முன்பு அப்படிச் சொன்னேன். முகங்களும் சம்பவங்களும் இருந்தன. ஒரு சிறிய நொவில்லேறோ என்ற காளை மாட்டுச் சண்டை வீரனின் முகத்தைக் கண்டேன். ஸ்பெறியா விழாக் காலத்தில் வலென்ஸியாவில் அவனை மாடு குத்திவிட்டது. எனது மாமன் ஒருவனின் முகத்தையும் கண்டேன். என் முழு வாழ்வும் நினைவு வந்தது. எப்படி 1926 இல் மூன்று மாதம் வேலை இல்லாமல் இருந்தேன். எப்படி கடும் பசியுடன் கிடந்தேன் என்பதும் ஞாபகம் வந்தது. கிறனடாவில் ஒரு வாங்கிலில் ஒரு இரவைக் கழித்தேன் என்பதும் ஞாபகம் வந்தது. அப்போது மூன்று நாட்கள் நான் சாப்பிடவில்லை. எனக்குக் கோபம். நான் சாக விரும்பவில்லை. அது எனக்கு புன்முறுவலைத் தந்தது. எத்தனை பைத்தியக்காரத்தனமாக மகிழ்ச்சியைத் தேடி, பெண்களைத் தேடி, சுதந்திரத்தைத் தேடி ஓடி இருக்கிறேன். ஏன்? ஸ்பெயினுக்கு விடுதலை கிடைக்க விரும்பினேன். பி மாசலை மெச்சினேன். அராஜக இயக்கத்தில் சேர்ந்தேன். பொதுக் கூட்டங்களில் பேசினேன். சாகாவரம் பெற்றவன் போல அனைத்தையும் தீவிரமாக எடுத்தேன்.

அந்த நேரத்தில் என் முழு வாழ்வு என்முன் இருப்பதுபோல உணர்ந்தேன். “அது மோசமான பொய்” என்றும் நினைத்தேன். அது முடிந்து விட்டது. அதனால் அது எதுவித பிரயோசனமும் அற்றது. பெண்களுடன் எப்படி என்னால் சிரிக்க முடிந்தது. நடக்க முடிந்தது என்று நினைத்தேன். இப்படி நான் இறப்பேன் என்றால் நான் எதையுமே செய்யாமல், ஒரு விரலைக் கூட அசைக்காமல் இருந்திருப்பேன். என் வாழ்வு எனக்கு முன்னால் இருக்கிறது. ஒரு பையைப் போல, மூடப்பட்டு அடைக்கப்பட்டு. அதேவேளை அதற்குள் இருப்பவை எல்லாம் முடிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. ஒரு நிமிஷம் அதைப் பற்றித் தீர்ப்புக் கொடுக்கப் பார்த்தேன். அது ஒரு அழகான வாழ்க்கை என்று எனக்கு நானே சொல்ல விரும்பினேன். ஆனால், அதைப்பற்றிய தீர்ப்பை என்னால் சொல்ல முடியாதிருந்தது. அது ஒரு திட்ட உருவரை மட்டுமே. நிலையாமையை போலி நகல் எடுப்பதற்கு என் காலத்தைச் செலவழித்திருக்கிறேன். ஆனால், எதையுமே நான் புரிந்து கொள்ளவில்லை. நான் எதையுமே தவற விட்டுவிடவும் இல்லை. பலவற்றை

தவற விட்டுவிட இடமும் இருந்தது. மான்ஸனில்லா வைனின் குசி, கடிவிற்கு அருகிலிருந்த சிறு ஓடையில் குளித்தவைகள். ஆனால், மரணம் அனைத்தையும் கவர்ச்சியற்றதாகிவிட்டது.

பெல்லியனுக்குத் திடீரென்று பிரகாசமானதொரு எண்ணம் வந்தது. “என் நண்பர்களே, இராணுவ நிர்வாகம் அனுமதித்தால் நீங்கள் நேசிப்பவர்களுக்கு ஒரு செய்தி, ஒரு நினைவுப் பொருள் அனுப்பும் செயலை எடுத்துக் கொள்வேன்...” என்று சொன்னான்.

ரொம் முணுமுணுத்தான். “எனக்கு அப்படி ஒருவருமே இல்லை.”

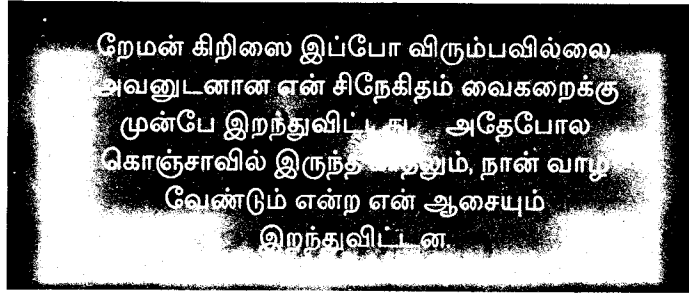
நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. ரொம் ஒரு கணம் தாமதித்துவிட்டு என்னை ஆர்வத்துடன் பார்த்தான். “கொஞ்சாவுக்குச் சொல்வதற்கு உனக்கு ஒன்றும் இல்லையா?”

“இல்லை”

இந்தக் கனிவான உடந்தையை நான் வெறுத்தேன். அது என்னுடைய பிழை. முதல் நாள் இரவு கொஞ்சாவைப்பற்றி நான் கதைத்தேன். என்னைக் கட்டுப்படுத்தி இருக்க வேண்டும். அவளுடன் ஒரு வருடம் இருந்திருக்கிறேன். திரும்பவும் அவளை ஐந்து நிமிஷம் பார்ப்பதற்காக நேற்றிரவு என் கை ஒன்றையே கொடுத்திருப்பேன். அதற்காகத்தான் அவளைப்பற்றிக் கதைத்தேன். அது என்னிலும் பார்க்க பலமானதாக இருந்தது. இப்போது அவளைப் பார்ப்பதற்கு அத்தனை

ஆசையில்லை. அவளுக்குச் சொல்லவும் ஒன்று மில்லை. அவளை என் கைகளில் அணைக்கவும் விரும்பவில்லை. சாம்பலாகவும் வியர்த்தும் என் உடம்பு இருப்பதால் அது பயங்கரத்தால் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது. அவள் உடம்பு என்னைப் பயங்கரத் தரல் நிரப்பியுள்ளதா என்பது எனக்கு நிச்சய மில்லை. நான் இறந்துவிட்டதை அவள் கேள்விப்பட்டால் அழுவாள். அதன் பிறகு மாதக் கணக்கில் அவளுக்கு வாழ்வில் பிடிப்பிருக்காது. ஆனால், நான் தான் சாகப்போகிறவன். அவளுடைய மென்மையான, அழகான கண்களை நினைத்தேன். அவள் என்னைப் பார்த்தால் அவளிடமிருந்து எனக்கு ஏதோவொன்று வந்து சேரும். இப்போது எல்லாம் முடிந்துவிட்டது என்று எனக்குத் தெரியும். இப்போது அவள் என்னைப் பார்த்தால், பார்வை அவளின் கண்களிலேயே நின்று விடும். என்னைத் தெரிவித்து. நான் தனியே இருந்தேன்.

ரொம்மும் தனியாகத்தான் இருந்தான். ஆனால், என்னைப் போல அல்ல. சம்மணம் கொட்டி இருந்துகொண்டு, ஒரு மாதிரி முறுவலித்துக் கொண்டு, வாங்கிலை விறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஆரம்பித்தான். அவன் திகைத்தது போன்றிருந்தான். எதையோ உடைக்கப் போகிறோமோ என்ற பயத்தில் கையை நீட்டிக் கவனமாக

வாங்கிலைத் தொட்டான். பிறகு, விரைவாக கையை இழுத்துக் கொண்டான். துணுக்குற்றான். நான் ரொம்மாக இருந்திருந்தால், வாங்கிலைத் தொட்டு, எனக்கு நானே வேடிக்கை காட்டி இருக்க மாட்டேன். இதுவும் ஐரிஷ்கார விழல்தனங்களில் ஒன்று. அந்த வாங்குகளிலும் பொருட்களிலும் நானும் ஒரு விநோதத்தன்மையைக் கண்டேன். அவை அதிகம் மறைக்கப்பட்டும், வழக்கத்தைவிட செறிவற்றதாகவும் இருந்தன. நான் சாகப் போகிறேன் என்பதை உணர்வதற்கு வாங்கிலை, விளக்கை, நிலக்கரிக்கும்பியைப் பார்ப்பது மட்டுமே எனக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. இயல்பாகவே, என் மரணத்தைப்பற்றி துல்லியமாக என்னால் சிந்திக்க முடியாமல் இருந்தது. ஆனால், அதை, எல்லாவிடமும், எல்லாப் பொருட்களிலும் பார்த்தேன். மரணப் படுக்கையில் கிடக்கும் ஒருவனுக்குப் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள், அமைதியாகப் பேசுவதுபோல, எல்லாப் பொருட்களுமே தங்கள் தங்கள் இடங்களில் அடக்கத்துடன் எட்டி இருந்தன. ரொம் அப்போது தொட்டது அவனுடைய மரணத்தையே.

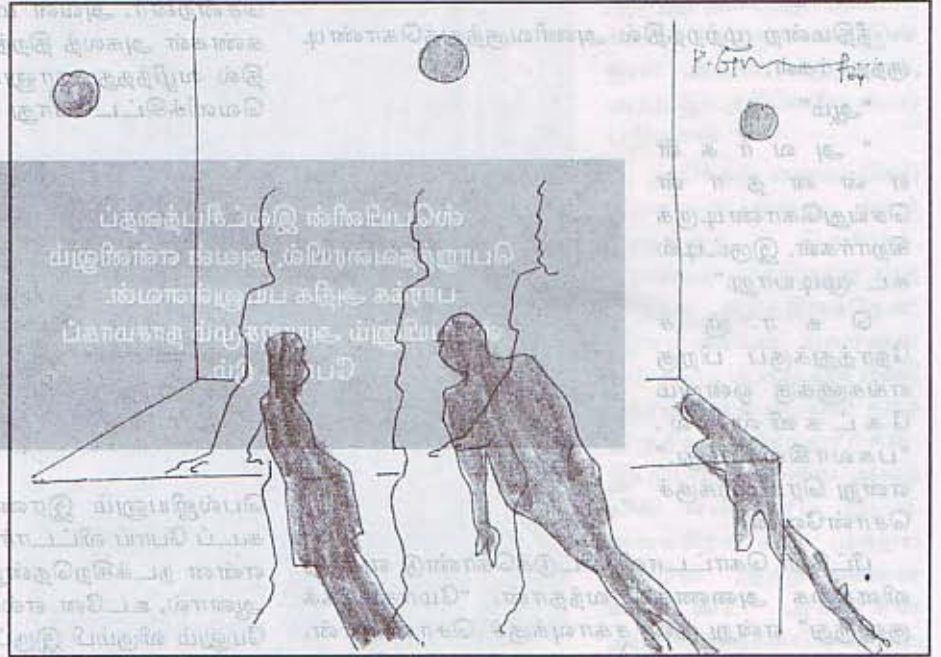
நானிருந்த அந்த நிலையில், என் முழுவாழ்வையும் அப்படியே விட்டு விடுவதாக என்னிடம் யாராவது சொல்லி இருந்தால், நான் விறைத்திருப்பேன். நாம் நிரந்தரம் இல்லை என்ற மாயை போனவுடன் பல மணித்தியாலங்கள் அல்லது பல வருடங்கள் காத்திருப்பதும் ஒன்றுதான். நான் எதையும் பற்றி இருக்கவில்லை. ஒருவகையில் நான் அமைதியாகத்தான் இருந்தேன். ஆனால், அதுவொரு பயங்கர அமைதி. காரணம், என் உடம்பு அதன் கண்களில் பார்த்திருக்கிறேன். அதன் காதுகளில் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அவை இப்போது என்னுடையவை அல்ல. அது தானே வியர்த்தது. நடுங்கியது. அதை என்னால் இப்போது இனங்கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. என்ன நடக்கிறது என்று கண்டுபிடித்துக் கொள்வதற்கு அதைத் தொட வேண்டும். அதைப் பார்க்க வேண்டும். வேறொரு வரின் உடம்பைப் பார்ப்பதைப் போல, சிலவேளைகளில் ஒரு ஆகாய விமானத்திலே பயணிப்பவன், விமானம் குத்தெனப் பறக்கும்போது ஏற்படும் அமுங்குனர்ச்சியையும் விழுவுனர்ச்சியையும் உணர்வது போல நானும் உணர்ந்தேன். என் இதயம் அடிப்பதை உணர்ந்தேன். அது எனக்கு நம்பிக்கை ஊட்டவில்லை. என் உடம்பிலிருந்து வந்ததெல்லாம் கோணலானதாகவே இருந்தன. அதிக நேரம் அமைதி நிலவியது. ஒருவகை பாரம்போல,

எனக்கெதிரே அசிங்கமானதொன்று இருப்பது போல. ஒரு மிகப் பெரும் கயவனுடன் கட்டுப் பட்டிருப்பதைப் போன்ற ஒரு மனப்பதிவையே உணர்ந்தேன். என்னுடைய காற்சட்டையை தொட்டவுடன், அது ஈரமாக இருப்பதாக உணர்ந்தேன். அது வியர்வையா? மூத்திரமா? என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. முன்னெச்சரிக்கையாக நிலக்கரிக்கும்பியில் மூத்திரம் பேயச் சென்றேன்.

பெல்ஜியன் தன் கைக்கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். மூன்று முப்பது என்றான்.

வேசைமகள் ! வேண்டுமென்றே செய்திருக்க வேண்டும். ரொம் துள்ளினான். நேரம் போய்க் கொண்டிருப்பதை நாம் கவனிக்கவில்லை. உருவமற்ற, இருளடர்ந்த திரட்சியைப் போல இரவு எங்களை மூடிக்கொண்டது. அது ஆரம்பித்து விட்டது என்பதை என்னால் ஞாபகப்படுத்தக் கூட முடியவில்லை.

சிறிய யுவான் அழ ஆரம்பித்தான். தன்

கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு மன்றாடினான்: "எனக்குச் சாக விருப்பமில்லை. எனக்குச் சாக விருப்பமில்லை."

நிலவறை முழுக்க, கைகளைக் காற்றில் ஆட்டிக் கொண்டு ஓடினான். பிறகு, ஒரு பாயில் விழுந்து வெம்பி அழுதான். சோகமான கண்களுடன் ரொம் அவனைப் பார்த்தான். அவனை ஆற்ற வேண்டுமென்ற சிறிய ஆசைகூட அவனுக்கு இருக்கவில்லை. அதில் பயனில்லை. எங்களிலும் பார்க்க சிறியவன் அவன். அதிகமாகச் சத்தங்கள் போட்டான். ஆனால், அவன் குறைவாகவே பாதிக்கப்பட்டிருந்தான். ஒரு நோயாளியைப் போல, காய்ச்சல், நோய்க்கு எதிரான தற்பாதுகாப்புப் போல, அல்லாவிட்டால் நோய் இன்னும் மோசமாகிவிடும்.

அவன் அழுதான். தன்னில் தானே இரக்கம் கொள்கிறான் என்பது எனக்குத் தெளிவாகத்

தெரிந்தது. மரணத்தைப்பற்றி அவன் சிந்திக்க வில்லை. ஒரு விநாடி, ஒரு விநாடி மட்டும், அழ வேண்டும் போல நானும் விரும்பினேன். எனக்காக சுய இரக்கப்பட்டு. ஆனால், அதற்கு எதிரானதே நடந்தது. சிறுவனைப் பார்த்தேன். குலுங்கிக் குலுங்கி அழும் அவனுடைய மெல்லிய தோள்களைப் பார்த்தேன். நான் மனிதனற்றவனாக உணர்ந்தேன். மற்றவர்களிலோ என்னிலோ இரக்கப்பட என்னால் முடியவில்லை. “மாசற்று மரணிக்கவே விரும்புகிறேன்” என்று எனக்கு நானே சொன்னேன்.

ரொம் எழுந்துவிட்டான். வட்டமான துவாரத் தடியில் நின்று, பகல் ஒளிக்காகக் காத்திருக்க ஆரம்பித்தான். நான் மாசற்று மரணிக்கத் தீர்மானித்திருந்தேன். அதைப்பற்றி மட்டுமே நான் சிந்தித்தேன். நேரத்தைப்பற்றி டொக்ரர் சொன்ன நேரத்திலிருந்து, நேரம் பறந்துகொண்டிருப்பதையும், அது ஒவ்வொரு துளியாக மிதந்துகொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தேன்.

ரொம்மின் குரல் கேட்டபோது இன்னும் இருட்டாகவே இருந்தது. “அவர்கள் சத்தம் போடுவது கேட்கிறதா?”

நீதிமன்ற முற்றத்தில் அணிவகுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஆம்”

“அவர்கள் என்னதான் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இருட்டில் கூட முடியாது.”

கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு எங்களுக்கு ஒன்றும் கேட்கவில்லை. “பகலாகிவிட்டது.” என்று ரொம்முக்குச் சொன்னேன்.

பீட்ரோ கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு எழுந்து விளக்கை அணைக்க வந்தான். “மோசமாகக் குளிருது” என்று தன் சகாவுக்குச் சொன்னான்.

நிலவறை முழுவதும் நரைத்துத் தெரிந்தது. தூரத்தில் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டன.

“ஆரம்பிக்குது” நான் ரொம்முக்குச் சொன்னேன். “பின் பக்கத்திலுள்ள முற்றத்தில் அவர்கள் அதைச் செய்ய வேணும்.”

ரொம் டொக்ரரிடம் ஒரு சிகறெற் கேட்டான். எனக்கு அது ஒன்றும் தேவையில்லை. சிகறெற்றோ மதுவோ எனக்குத் தேவையில்லை. அந்தக் கணத்திலிருந்து சுடுவதை அவர்கள் நிறுத்தவில்லை.

“என்ன நடக்கிறது என்று நீ நினைக்கிறாயா?” ரொம் கேட்டான்.

அவன் இன்னும் கேட்க விரும்பினான். கதவைக் கவனித்தபோது அமைதியானான். கதவு திறந்தது. லெப்டினென்ற், நாலு படையினருடன் உள்ளே வந்தான். ரொம் தன் சிகறெற்றைக் கீழே போட்டான்.

“ஸ்ரென்பொக்?”

ரொம் பதில் சொல்லவில்லை. பீட்ரோ அவனைக் காட்டினான்.

“யுவான் மிர்பல்?”

“பாயில் இருக்கிறான்.”

“எழும்பு” லெஃப்டினென்ற் சொன்னான்.

யுவான் அசையவில்லை. இரண்டு படையினர் அவனைத் தங்கள் கைகளுக்குள் பிடித்து, காலில் நிற்க வைத்தனர். அவனை விட்டவுடன் அவன் விழுந்தான்.

படையினர் தயங்கினார்கள்.

“அவன் நோயாளியல்ல. அவனை தூக்கிச் செல்லுங்கள். கீழே அவனைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள்” என லெஃப்டினென்ற் சொன்னான்.

அவன் ரொம்மிடம் திரும்பி, “சரி போவோம்” என்றான்.

இரண்டு படைவீரர்களின் நடுவில் ரொம் சென்றான். இன்னும் இரண்டு படைவீரர்கள் சிறுவனைக் கமக்கட்டில் பிடித்துக்கொண்டு பின் சென்றனர். அவன் மயங்கவில்லை. அவனுடைய கண்கள் அகலத் திறந்திருந்தன. கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தது. நானும் அவர்களுடன் வெளியே வெளிக்கிட்டபோது லெஃப்டினென்ற் என்னை மறித்தான்.

“நீ இபியெற்றாவா?”

“ஆம்”

“நீ இங்கே நில். அவர்கள் பிறகு உன்னிடம் வருவார்கள்.”

அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

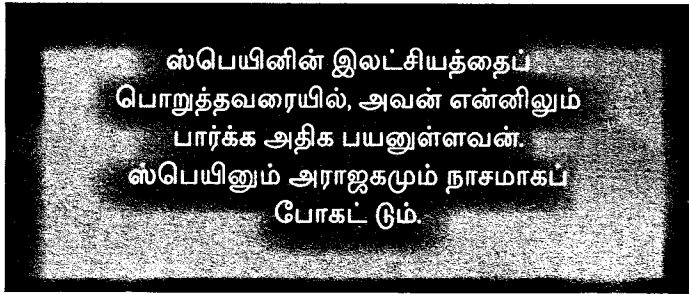
பெல்லியனும் இரண்டு சிறைக்காவலாளிகளும் கூடப் போய் விட்டார்கள். நான் தனியே இருந்தேன். என்ன நடக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், உடனே எல்லாம் முடிந்திருந்தால் அதை மேலும் விரும்பி இருப்பேன். ஏறக்குறைய சமமான இடைவெளியில் வெடிகள் கேட்டன. ஒவ்வொன்று வெடிக்கும்போதும் நான் ஆடிப்போய் விட்டேன். குழறிக்கொண்டு, தலை மயிரை பிய்க்க விரும்பினேன். ஆனால், பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு, கைகளை பைகளுக்குள் வைத்துக்கொண்டேன். ஏனெனில், நான் மாசற்று இருக்க விரும்பினேன்.

ஒரு மணித்தியாலத்துக்குப் பிறகு, என்னைக் கூட்டிப் போக வந்தார்கள். என்னை முதலாவது மாடியிலிருந்த ஒரு சிறிய அறைக்கு நடத்திச் சென்றார்கள். அங்கு சுருட்டுப் புகை மணத்தது. வெப்பம் மூச்சை அடைத்தது. அங்கே இரண்டு அலுவலர்கள் தங்கள் மடியில் இருக்க, சாய்மனைக் கதிரையில் இருந்துகொண்டு, புகை பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“நீ இபியெற்றாவா?”

“ஆம்”

“எங்கே ரேமன் கிறிஸ்?”

“எனக்குத் தெரியாது”

என்னைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்டவன் கட்டையன், தடித்தவன். மூக்குக் கண்ணாடியின் பின் அவன் கண்கள் கடுமையாக இருந்தன. “இங்கே வா” என்று எனக்குச் சொன்னான்.

அவனிடம் சென்றேன். எழும்பி என் கைகளைப் பிடித்தான். அவன் பார்த்த உறுத்தலான பார்வை என்னை நிலத்தில் தள்ளிவிட்டிருக்க வேண்டும். அதேவேளை தன் பலத்தை எல்லாம் கூட்டி என் தொடையில் நுள்ளினான். எனக்கு வலிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவன் செய்யவில்லை. அது அவனுக்கொரு விளையாட்டு. அது தனது மேலாதிக்கத்தை என்னில் காட்டுவதற்காகச் செய்தது. அப்படியே தன் நாற்றமெடுக்கும் மூச்சையும் சரியாக என் முகத்தில்விட வேண்டும் என்றும் நினைத்திருந்தான். அப்படி ஒரு கணம் நாமிருவரும் இருந்தோம். ஏறக்குறைய சிரித்துவிடுவென் போல நினைத்தேன். சாகப் போகிறவனைப் பயமுறுத்துவதற்கு அதிகம் கஷ்டப்பட வேண்டும். அது வேலை செய்ய வில்லை. என்னைப் பலமாகப் பின் தள்ளி விட்டு திரும்பவும் உட்கார்ந்தான். “உன் வாழ்வா அவனுடைய வாழ்வா? அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்று சொன்னால் உன் வாழ்வை நீ வைத்திருக்கலாம்.” என்று சொன்னான்.

சவுக்குகளையும் பூட்ஸ் சப்பாத்துக்களையும் அணிந்திருந்த இந்த மனிதர்களும் இறக்கத்தான் போகிறார்கள். என்னிலும் பார்க்கக் கொஞ்ச பிந்தி இறக்கலாம். ஆனால், ஆகவும் பிந்தி அல்ல. கசங்கின தங்கள் தாள்களில் எங்கள் பெயர்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆட்களைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைப்பதற்கு அல்லது அடக்குவதற்கு, அவர்கள் பின்னால் ஓடினார்கள். ஸ்பெயினின் எதிர்காலத்திலும், பிற விஷயங்களிலும் அவர்களுக்கு அபிப்பிராயங்கள் இருந்தன. அவர்களின் சின்னச் சின்ன செய்கைகள் அதிர்ச்சியும் நையாண்டித் தன்மை வாய்ந்ததாகவும் எனக்குத் தெரிந்தன. அவர்களின் இடத்தில் என்னை வைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்கள் பைத்தியம் என்று நினைத்தேன். சிறிய மனிதன் தன் பூட்லை சவுக்கால் அடித்துக்கொண்டு என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பார்வைகள் அனைத்தும், உயிருள்ள, அச்சமுட்டும் ஒரு யிருகத்தின் பார்வையை அவனுக்குக்

கொடுப்பதற்காகத் திட்டமிடப்பட்டவையாகவே என் பார்வைக்குத் தெரிந்தன.

“அப்போ, உனக்குப் புரியுதா?”

“கிறிஸ் எங்கே இருக்கிறான் என்று எனக்குத் தெரியாது. அவன் மட்டும்தான் இருக்கிறதாக நினைத்தேன்” என்று நான் பதிலளித்தேன்.

மற்ற அலுவலகர் தன் வெளிறிய கையைச் சோம்பலுடன் உயர்த்தினான். இந்தச் சோம்பலும் திட்டமிடப்பட்டதே. அவர்களின் சிறிய சிறிய திட்டங்களை எல்லாம் நான் கண்டுகொண்டேன். இப்படியாகத் தங்களுக்குத் தாங்களே மகிழ்ச்சியூட்டிக்கொண்டிருப்பவர்களைக் கண்டபோது நான் அதிர்ச்சியும் கலக்கமும் அடைந்தேன்.

“நினைத்துப் பார்ப்பதற்கு உனக்கு கால் மணிநேரம் அவகாசம் இருக்கிறது” அவன் மெதுவாகச் சொன்னான். “சலவை இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்று பதினைந்து நிமிடத்துக்குப்பின் கூட்டி வாருங்கள். இன்னும் அவன் மறுத்தால், அந்த இடத்திலேயே சுடப்படுவான்.”

அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். இரவைக் காத்திருந்து காத்திருந்து கழித்திருந்தேன். ரொம்மையும், யுவானையும் சுடும் போது ஒரு மணிநேரம் நிலவரையில் காத்திருக்க வைத்தார்கள். இப்போது சலவை அறையில் என்னைப் பூட்டி வைக்கிறார்கள். முந்திய இரவே அந்த விளையாட்டை அவர்கள் தயாரித்திருக்க வேண்டும். துணிவு காலகெதியில் கரைந்துவிடும் என்றும், அதன் பிறகு என்னிடம் தகவலைப் பெற்றுவிடலாம் என்றும் அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே சொல்லியிருப்பார்கள்.

அவர்கள் தப்புக்கணக்குப் போட்டுவிட்டார்கள். ஒரு முக்காலியில், சலவை அறையில் மிகவும் பலவீனமாக இருந்து, சிந்திக்க ஆரம்பித்தேன். அவர்கள் கேட்ட கோரிக்கையைப் பற்றியல்ல. கிறிஸ் எங்கே இருக்கிறான் என்பது எனக்கு உண்மையில் தெரியும். நசரத்திலிருந்து நாலு கிலோமீற்றர் தள்ளி, தன் மைத்துனர்கள் இடத்தில் ஒளிந்து இருக்கிறான். என்னைச் சித்திரவதை செய்தால் ஒழிய அவர்களின் இருப்பிடத்தை வெளியிட மாட்டேன் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். (அவர்கள் சித்திரவதை பற்றிச் சிந்திக்கவில்லைப் போலும்) அவை எல்லாம் சரியாகக் கணக்கிடப்பட்டவை. நிச்சயமானவை.

அவை எனக்கு எந்தவித ஆர்வத்தையும் தரவில்லை. என்னுடைய நடத்தைக்குரிய காரணங்களைப் புரிந்து கொள்ளவே நான் விரும்பினேன். கிறிஸ்தைக் காட்டிக் கொடுப்பதிலும் பார்க்க நான் சாகவே விரும்புவேன். ஏன்? நேமன் கிறிஸ்தை இப்போ விரும்பவில்லை. அவனுடனான என் சிநேகிதம் வைகறைக்கு முன்பே இறந்துவிட்டது. அதேபோல கொஞ்சாவில் இருந்த காதலும், நான் வாழ வேண்டும் என்ற என் ஆசையும் இறந்துவிட்டன. சந்தேகமில்லாமல் அவனைப் பற்றி நல்ல எண்ணமே வைத்திருந்தேன். அவன் உரம் வாய்ந்தவன். ஆனால், அதற்காகவல்ல அவனுடைய இடத்தில் நான் சாக ஒத்துக்கொண்டது. என்னுடைய வாழ்விலும் பார்க்க அவனுடைய வாழ்வு பெரிதும் பெறுமதியானதும் அல்ல. எந்த வாழ்வுமே பெறுமதியானதல்ல. சுவருக்கு பக்கத்தில் ஒருவனை நிறுத்திவிட்டு, அவன் சாகும்வரை அவனைச் சுடப் போகிறார்கள். அது நானாக அல்லது கிறிஸ்தாக அல்லது எவனாகவும் இருக்கலாம். அது எந்த வேறுபாட்டையும் தரப் போவதில்லை. ஸ்பெயினின் இலட்சியத்தைப் பொறுத்தவரையில், அவன் என்னிலும் பார்க்க அதிக பயனுள்ளவன். ஸ்பெயினும் அராஜகமும் நாசமாகப் போகட்டும். எதுவுமே முக்கிய மில்லை. இருந்தும், நான் அங்கே இருந்தேன். கிறிஸ்தைக் காட்டிக்கொடுத்து என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம். ஆனால், அதைச் செய்ய மாட்டேன். அது எனக்கொரு வேடிக்கை போலத் தெரிந்தது. அது மூர்க்கத்தனம். “நான் பிடிவாதக்காரன்!” என்று நினைத்தேன். ஒருவகைக் கிறுக்குத்தனமான கிளர்ச்சி என்னில் பரவியது.

அவர்கள் என்னிடம் வந்து பழைய இரண்டு அலுவலகர்களிடமே கொண்டு சென்றார்கள். ஒரு எலி என் கால்களின் அடியிலிருந்து ஓடியது. அது எனக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டியது. நான் ஒரு ஃப்ளான்ஜிஸ்டிடம் திரும்பி, “நீ அதைப் பார்த்தாயா?” என்றேன்.

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. அவன் மிக அமைதியாக இருந்தான். தன்னை தீவிரமானவனாகவே காட்டினான். எனக்குச் சிரிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. அடக்கிக்கொண்டேன். காரணம், ஒருக்கால் ஆரம்பித்தால் என்னால் அதை முடிப்படுத்த முடியாது. ஃப்ளான்ஜிஸ்டர்களுக்கு மீசை இருந்தது. “முட்டாளே! அந்த மீசையை மழித்துவிட வேண்டும்” என்று திரும்பவும் அவனுக்குச் சொன்னேன். உயிருள்ள அவனின் முகத்தை, மயிர்கள் ஊடுருவ அவன் விடுவது ஒரு வேடிக்கை என்று நான் எண்ணினேன். உதைக்க விருப்பற்ற மற்றவன் போல் என்னை அவன் உதைத்தான்.

நான் அமைதியானேன்.

“சார், நீ அதைப்பற்றி என்ன நினைத்தாய்?” என்று கொழுத்த அலுவலகர் கேட்டான்.

ஆர்வத்துடன் அவர்களைப் பார்த்தேன். மிக அரிதாகக் கிடைக்கும் பூச்சிகளைப் பார்ப்பதைப் போல. “அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்று எனக்குத் தெரியும். அவன் ஒரு இடுகாட்டில் ஒளித்திருக்கிறான். கல்லறைக்குள் அல்லது சுவக்குழி தோண்டுவனின் குடிசையுள்.”

அது ஒரு ஏமாற்று வேலை. அவர்கள் எழும்பி, பட்டிகளைப் பூட்டிக்கொண்டு சுறுசுறுப்பாக ஆணைகளைப் பிறப்பிப்பதைப் பார்க்க விரும்பினேன்.

துள்ளி எழுந்தார்கள். “நாங்கள் போவோம். மொலெ, போய் லெஃப்டினென்ட் லொபெசிடமிருந்து பதினைந்து ஆட்களைக் கூட்டி வா. நீ எங்களைக் குரங்குகள் ஆக்கினால் அது பெரும் பிரச்சினையைக் கொண்டு வரும். உண்மையைச் சொன்னால் விட்டுவிடுவேன்” என்றான் கொழுத்தவன்.

பெரும் சத்தத்துடன் அவர்கள் போய் விட்டார்கள். ஃப்ளான்ஜிஸ்ட்ரா காவலாளியுடன் நான் அமைதியாகக் காத்திருந்தேன். நடக்கப் போகும் காட்சியை நினைத்து அடிக்கடி முறுவலித்தேன். அதிர்ச்சியும் பழிவாங்கும் உணர்ச்சியும் எனக்கேற்பட்டது. கல்லறைக் கற்களைத் தூக்கிக்

கல்லறைகளைத் திறப்பதையும் கற்பனை செய்தேன். “இந்தக் கைதி கதா நாயகனாக நடக்கிறான். இந்தக் கண்டிப்பான ஃப்ளான்ஜிஸ்டுகள் தங்கள் மீசைகளுடனும், அவர்களின் ஆட்கள் சீருடையி

லும் இடுகாட்டில் ஆடித் திரிகிறார்கள். அது பெரும் பகிடி” என்று வேறொரு ஆள்போல எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன். அரை மணி நேரத்துக்குப் பின் அந்தச் சின்ன, கொழுத்த மனிதன் தனியாக வந்தான். என்னைச் சுட ஆணை இடுவ தற்காக வந்திருக்கிறான் என்று நான் நினைத்தேன். இடுகாட்டில் மற்றவர்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அலுவலகர் என்னைப் பார்த்தான். அவன் கோழைபோல காணப்படவில்லை. “மற்றவர்களுடன் இவனையும் பெரிய முற்றத்திற்குக்கொண்டு செல்லுங்கள். இராணுவ நடவடிக்கைகளின் பின் வழக்கமான நீதிமன்றம் இவனை என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கும்” என்று சொன்னான்.

“அப்போ என்னைச் சுடப் போவதில்லையா?”

“எப்படியோ.. இப்போதில்லை. பிறகு என்ன நடக்கும் என்பது என் வேலை அல்ல.”

எனக்கு இன்னும் விளங்கவில்லை. “ஏன்?” என்று கேட்டேன்.

பதிலளிக்காமல் தோள்களைக் குலுக்கினான். படைவீரர்கள் என்னைக் கூட்டிச் சென்றனர்.

அவனுடனான என் சிநேகிதம் வைகறைக்கு முன்பே இறந்துவிட்டது. அதேபோல கொஞ்சாவில் இருந்த காதலும், நான் வாழ வேண்டும் என்ற என் ஆசையும் இறந்துவிட்டன. சந்தேகமில்லாமல் அவனைப் பற்றி நல்ல எண்ணமே வைத்திருந்தேன்.

பெரிய முற்றத்தில் தூறு கைதிகள் மட்டில் நின்றனர். பெண்கள், குழந்தைகள். மத்தியிலுள்ள புல் பரப்பைச் சுற்றி நடந்தேன். சுலங்கி இருந்தேன். மதியத்தில் எங்களை உணவு மண்டபத்தில் சாப்பிட வைத்தார்கள். இரண்டோ மூன்றோ பேர் என்னைக் கேள்வி கேட்டார்கள். எனக்கு அவர்களைத் தெரியும். ஆனால், நான் பதிலளிக்கவில்லை. நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்று கூட எனக்குத் தெரியவில்லை.

மாலை அளவில் பத்துப் பேர் மட்டில் முற்றத்துக்குள் தள்ளப்பட்டார்கள். அதில் பேக்கரிக்காரன் காலியாவை நான் இனங்கண்டுகொண்டேன்.

"எவ்வளவு அதிஷ்டம் உனக்கு! உன்னை உயிருடன் பார்ப்பேன் என்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை" என்று அவன் சொன்னான்.

"எனக்கு மரண தண்டனை அளித்தார்கள். பிறகு தங்கள் மனதை மாற்றிக்கொண்டார்கள். ஏன் என்று தெரியவில்லை" என்று நான் சொன்னேன்.

"என்னை இரண்டு மணிக்கு கைது செய்தார்கள்" என்று காலியா சொன்னான்.

"ஏன்?" அரசியலுடன் அவன் தொடர்பே இல்லாதவன்.

"எனக்குத் தெரியாது. தங்களைப் போல சிந்திக்காதவர்கள் எல்லாரையும் அவர்கள் கைது செய்கிறார்கள்!" என்று அவன் சொன்னான். பிறகு, தன் குரலைத் தணித்து, "சிறிவைப் பிடித்து விட்டார்கள்" என்று சொன்னான்.

நான் நடுங்கத் தொடங்கினேன். "எப்போ?"

இன்று காலையில். அவன் பிழை செய்திற்றான். மச்சான்மாருடன் வாதாடிய படியால் அவன் அவர்களுடைய இடத்தை விட்டு, செவ்வாய்க் கிழமை வெளிக்கிட்டுவிட்டான். பலர் அவனை ஒளித்து வைக்க இருந்தனர். ஆனால், அவன் ஒருவருக்கும் கடமைப்பட விரும்பவில்லை. அவன் சொன்னான், "இயெற்றாவின் இடத்தில் நான் போய் ஒளித்திருப்பேன். அவனையும் பிடித்து விட்டார்கள். எனவே, நான் இடுகாட்டிற்குப் போய் ஒளிந்துகொள்ளப் போகிறேன்."

"இடுகாட்டிலா?"

"ஆம். பெரிய முட்டான். இன்று காலை அங்கு சென்றார்கள். அது நடக்கும் என்று தெரியும். அவனைச் சவக்குழி தோண்டுவனின் குடிசையில் கண்டார்கள். அவர்களை அவன் கட்டான். அவர்கள் அவனைப் பிடித்துவிட்டார்கள்."

"இடுகாட்டிலா?"

எல்லாம் கழல் ஆரம்பித்தது. பிறகு, நான் நிலத்தில் இருப்பதைக் கண்டேன். கடுமையாகச் சிரித்ததால், என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஓடியது.

தமிழில்: என். கே.மகாலிங்கம்

ஒவியம்: குணசேகரன்

உங்கள் மோடிகளில் நான்

அக்கறை கொள்கிறேன்

ஏஜென்ட் ஏஜென்ட் உடையங்களை நீங்கள்

அதிக அக்கறையுடன் கவனியுங்கள்

The MORTGAGE Centre
We bring Canada's leading lenders to you

N. Murugadas (Das)
Mortgage Specialist
416.543.6614
905.608.1218

பணிகாலத்தில் ஒரு நெருப்புப் பிரதியின் வெளியீடு

தேவகாந்தனின் கதாகாலம், காலம் வெளியீடாக தை மாதத்தில் கனடா ஸ்கார்பரோ சிவிக் சென்டரில் வெளியிடப்பட்டது.

மஹாபாரதத்தின் மறுவாசிப்பான இப்பிரதி பாரதம் சொல்லாதுவிட்டதும் உள்ளடக்கிச் சொன்னதுகளுமான சேதிகளை சூத மாகத கதைசொல்லிகளின் கதைகூறு பாங்கிலும், சித்தர் குணங்களோடான நவீன கதை சொல்லிகளின் முறைமையிலும் தன் புனைவின் கூர்மையோடு வெளிப்பாடு செய்திருக்கிறது. 5000 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய நிகழ்வாகக் கருதப்படும் பாரதப் போரும் அதன் முன்னைய பின்னைய சம்பவங்களும் எவ்வளவு, எவ்வாறு நடந்தன? மஹாபாரதம் என்ற பெயரில் பொய்யுரை ஏற்று வருவதன் முன் ஜெயக் கதை என்ற பெயரில் சூத மாகத குழுக்களின் கதாசாரமாவிருந்த அந் நிகழ்வுகளின் உண்மைத் தன்மையைக் கண்டடைய பிரதி செய்திருப்பது அசாத்திய முயற்சியாகும். மானுட வரலாற்றியல் நோக்கில் ஆய்வும் புனைவுமாய்ப் பிரதி செய்திருப்பது அற்புத வாசிப்பு.

பிரதிகளை கனடாவில் காலம் தமிழ் நூல் மய்யத்திலும், இலங்கையில் பூபாலசிங்கம் வெளியீட்டு நிலையத்திலும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

PUBLISHED BY:
KALAM
16,HAMPSTEAD COURT
MARKAM
ONT.L3R 3S7
CANADA

SALES BY:

POOBALASINGHAM PUBLISHERS
340,SEA STREET,
COLOMBO 12,
SRILANKA

..... take a look ..... new idea!

- Print Design • Web Design • Illustration • Photography
- Digital and Web Printing • Multi-Media Production

jaya
CREATIVE SOLUTIONS
Professional
Design & Print

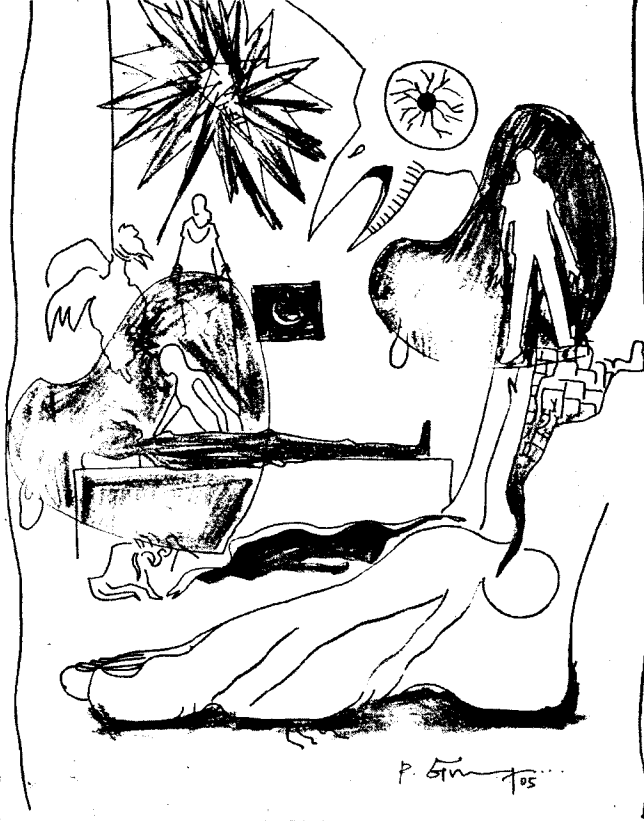
3 Mackinac Cresent, Toronto, Ontario T: 416 • 275 • 0070
jayacs@gmail.com

சிறுகதை

மரணம்

மு. பொன்னம்பலம்

P. Srinivasan

அந்தப் பறவையின் கூவல் இப்போதும் அவன் நெஞ்சுக்குள் ஒலித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறது. மரணத்தை அவன் அனுபவித்ததில்லை. ஆனால் அதை, அதன் நகர்வை, அதன் இயங்குதலை அது திடீர் என நிகழ்ந்ததும் தாக்குதலை கண்டிருக்கிறான். ஏறும்புபோல் நெஞ்சுக்குள் 'சுள்' என்ற சின்னக்கடி, மெல்லிய ஊர்தல் சில வேளைகளில் மின்னலாய்க் கீழிழங்கி ஓர் அள்ளலில் விழிபறித்துச் செல்லுதல் போன்ற வக்கிரம். பதுங்கி பதுங்கி மரங்களிடையே ஒளிந்தொளிந்து பூனைபோல் தலையை உயர்த்துவதும் தாழ்த்துவதுமான வேட்டைக்கால் எத்தனம். முகட்டில் தொங்கும் வெளவாலாய் நாட்கணக்கில், ஆண்டுக்கணக்கில் அதன் மௌனித்த அசைந்

தாடல். மரணம் என்பது இந்த ஒன்றின் இன்மையாதல்? அயலில் இருப்பவன் அங்கிருந்து கிளம்பி வேறொரு இடம் சென்று விட்டால் அவனோடு இருந்தவர்களுக்கு அது அவனின் மரணமா? இல்லை. மரணத்தின் ஒத்திகை. வேறொரு இடம் சென்றவன் வேறொரிலேயே இறந்து விட்டால், அது தரியாத அவனோடிருந்த அயலவர்களுக்கு அவன் இருப்பின் போலி, வாழ்க்கையாய் விரிகிறது. நோட்டில் வேகமாக வந்த வெற்றியால் மோதுண்டு சிதறிப்போன எட்டுவயதுப் பாடசாலைச் சிறுமியின் உடல் அப்புறப்படுத்தப்பட்ட பின், அங்கே கிடந்த அவள் தலையில் சூடிய நிபன் சுருள் காற்றில் அள்ளப்பட்டு மெல்ல மெல்லப் புரண்டது. அதில் அந்தச் சிறுமியின் உடல் துடித்துக்

கொண்டிருந்தது. பஸ் வண்டியினால் துவைத் தெறியப்பட்ட தெருநாய் ஒன்று குடலெல்லாம் வெளியே பிதுங்கி வழிய நோட்டின் நடுவே கிடந்து கால் மணத்தியாலமாக அனுங்கிவிட்டு அடங்கிப் போக அதன் வெறித்துநின்ற விழிகளிலே உலகின் வேதனையெல்லாம் குடியேறிற்று. அவ்வேளை அவ்விழிகளிலிருந்து வியாபித்தபேர் மௌனம் அங்கெழுந்த அத்தனை சந்தடிகளையும் விழுங்கி மேலெழுந்ததை யார் அனுபவித்தார்? அந்தப் பறவையின் கூவல் அப்போதும் அவன் நெஞ்சுள் ஒலித்துக்கொண்டுதான் இருந்தது. எம்மை அறியாமலே எம்காலின் கீழ் மிதிபட்டு இறந்து போகும் அற்ப எறும்பு அனுபவிக்கும் மரண வேதனைக்கும் பெரும் பூகம்பத்தில் சிக்குண்டு ஓராயிரக்கணக்கானோர் அழிந்துபோகும் போது ஏற்படும் மரணவேதனைக்குமிடையே என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது? பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை முடிந்து பயணமாவதற்கு மூட்டை முடிச்சுகள் எல்லாம் கட்டியாயிற்று. அடுத்த நாள் காலை புறப்படல். எஞ்சியிருக்கும் ஒரே ஒரு பின்னேரம். அந்தப் பின்னேரமே அவனோடு பழகித் திரிந்த அந்தப் பெண் புறப்படுகிறாள். ஓடோடிப் போய் அவளை அவன் சந்திக்கிறான். அவளைச் சந்திப்பதில் ஏன் அவ்வளவு வேகம்? காதலா? அவனுக்குத் தெரியாது. அவளும் அவளை எதிர்பார்த்தே அந்த மஞ்சள் நிறப்பூச்சொரியும் மரத்தின் கீழ் நின்றுகொண்டிருக்கிறாள். ஏன் நிற்கிறாள்? இவனை எதிர்பார்த்தவளாய் ஏன் நிற்கவேண்டும்? அவளுக்குத் தெரியாது. அவளை ஏற்றிக்கொண்டுபோக கார் வரும். அந்தக் கார் வரும் வரைக்கும் அவள் மூட்டை முடிச்சுகளோடு அந்த மரத்தின் கீழ் நிற்கிறாள், பிரிந்துபோகும் தோழியருக்கு கை காட்டியவாறே. இவனைக் கண்டதும் அவள் கண்கள் அகல விரிகின்றன. விரிந்து கரு விழிகள் உருளும் அந்தக் கண்களுக்குள் குமுறும் உள்ளத்தின் பேரிரைச்சல் அவன் செவிகளில் விழுகிறது.

கதைப்பதற்கு எதுவும் இருப்பதாய் இல்லை. அவர்கள் இதயங்கள் மட்டுமே கதைத்தன. அதற்குள் அவளை ஏற்றிச் செல்ல கார் வந்துவிட்டது. அவள் இவனுக்கு கை காட்டிவிட்டு காரை நோக்கி நடக்கிறாள். அவள் பெயர்க்கும் ஒவ்வொரு அடியிலும் மரணம் மணக்கிறது. இப்படி எத்தனை ஊமை உணர்வுகள் காலங்காலமாய் மரணித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவோ! அன்று காரில் ஏறிப் போனவள்தான் அதன் பின் அவளை அவன் சந்தித்ததே இல்லை. ஆனால் அவள் நினைவு, சாவில் தோய்ந்து வரும் ஒரு வகைத் துயராய் மணக்கிறது. எத்தனையோ ஒளியாண்டுகளுக்கு முன்னர் வெடித்துச் சிதறி மரணித்துவிட்ட ஓர் நட்சத்திரத்தின் ஒளி, இன்னும் பூமியை நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பதுபோல், அவள் நினைவு இவனை நோக்கி இன்னும் வந்துகொண்டு தான் இருந்தது. சிறுவயதில் மரக்கிளையொன்றில் ஜோடியாய் அமர்ந்திருந்த பறவைகளில் ஒன்றை கவண்கல்லால் அடித்தபோது அவன் இலக்கு தவறவில்லை. பறவை கீழே விழுந்தது. அதன் சிறகடிப்பில் மரணத்தின் சிதறல்கள் தெரிந்தன. எவ்வளவு முயன்றும் அதைச் சுகப்படுத்தி பறக்க

விட முடியவில்லை. அது இறந்து போகின்றது. தன் துணையை இழந்த அதன் ஜோடி அவனைத் தொடர்ந்தது. தாழ்ப்பறந்து அவனைத் தாக்க வந்தது. அது அவன் எதிர்பார்த்ததே. ஆனால் அவனால் தாங்க முடியாமல் போனது, அன்றிரவு அவன் வீட்டுக் கோடியில் எங்கோ ஒரு மரக்கிளையில் அந்த துணையிழந்த பறவையிருந்து விட்டு விட்டு குரலெடுத்துக் கூவியதையே. அது அப்பறவையின் அழகையா அல்லது மரணத்தினால் தொடர்புந்து அமிழ்ந்துபோகும் அத்தனை உயிர்களின் உணர்வுகளையெல்லாம் பிழிந்தெடுத்துக்கொண்டு வரும் மரணகீதமா? இன்றுவரை அந்த மரண இசை அவன் நரம்பின் ஏதோ ஒரு ஒற்றை இழையில் மீட்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது அவனுக்கே தெரியும். அன்றிரவு ஏனோ அவனால் தூங்க முடியவில்லை. அவனோடு கிடந்த அம்மாவை அவன் அரிபுளுவாக அரித்துக்கொண்டே இருந்தான். “ஏன்மா அந்தக் குருவி கத்திக் கொண்டே இருக்கு?” என்று இவன் கேட்க “கத்தாமல் என்னடா செய்யும், அதினர சோடியை நீ சாக்கொண்டுபோட்டா சும்மா இருக்குமா?”

எத்தனையோ ஒளியாண்டுகளுக்கு முன்னர் வெடித்துச் சிதறி மரணித்துவிட்ட ஓர் நட்சத்திரத்தின் ஒளி, இன்னும் பூமியை நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பதுபோல், அவள் நினைவு இவனை நோக்கி இன்னும் வந்துகொண்டு தான் இருந்தது.

என்று அம்மா பதில் சொன்னாள். அவன் நெஞ்சு கனத்தது. திடீரென சாவின் ஒரு துளியை அவன் நாவில் யாரவோ தடவிவிட்டது போல் இருந்தது. அவன் தான் செய்த தவறுக்கு சோடி சேர்த்துக் கொள்வதுபோல், “நீ அண்டைக்கு இறைச்சி கறிகாய்ச்ச எங்கட கோழியைத்தானே சாக் கொண்டனீ? அதுக்கு சோடி இல்லையாம்மா?” என்று அவன் கேட்டதற்கு “சும்மா அலட்டாமல் கிடவடா” என்று கூறிவிட்டு வேறொன்றும் கூறாமல் அவள் திரும்பிப்படுத்தாள். அன்று அம்மா கொலை செய்த கோழி அவன் கண்முன்னே வந்தது. கழுத்தில் சுருக்கிடப்பட்டு கோடி வேலிக் கதியாலில் தொங்கியபோது அது துடித்துத் துடித்து மார்பிலே சிறகுகளை அடித்தடித்து அதுபட்ட வேதனை... அக்காட்சி அவன் கண்முன் திரும்பத்திரும்ப வந்தது. அப்போது மீண்டும் அந்த துணையிழந்த பறவையின் கூவல் உள்ளொலித்தது. அவன் நெஞ்சுக்குள் ஏதோ புல்லரித்தோடியது.கட்டுநாயக்கா விமானத் தாக்குதல் முடிந்தபோது, அதன் சமிக்ஞைக் கோபுரத்தருகே நீட்டி நிமிர்ந்து வானத்தைப் பார்த்தவனாய் கைகளை விசிறி எறிந்து கிடந்த புலிப்போராளியின் நினைவு அவனுள் ஓடிற்று. வீரத்தின் சிகரத் தொடுகையென அவன் அங்கே கிடந்தான். அவன் தான் இறுதி மூச்சை விட்டபோது, அந்த மூச்சு, மரணத்தில் எதைப் பொறித்து விட்டுச்சென்றதோ! அவன் தாய்

எங்கிருந்தானோ அப்போது! புறநானூற்றுக் காலமாயின் அவன் அங்கே ஓடோடி வந்து அவனைப் புல்லியனைத்து சாலை வாழ்வினால் குளிப்பாட்டியிருப்பான். அவன் கிடந்தான். கைகளை வீசி எறிந்து கிடந்தான். அப்போது அங்கே பாதுகாப்பமைச்சர் ரத்வத்தை வருகிறார். அவரைப் பத்திரிகையாளர் தொடர்கின்றனர். "இது ஒரு கோழைத்தனமான தாககதல்" - அவர் பேட்டியளிக்கிறார். காசங்கள் அவர் தலையில் எச்சமிடாக்குறையாகப் பறக்கின்றன. எங்கு ஒரு உன்னதமான ஆற்றல் மேலெழுந்து சிகரம் அமைக்கிறதோ, அப்போதெல்லாம் அதை சந்தித்து, எதிர்கொள்ள முடியாத சம ஆற்றல் அற்ற கோழைகளும் அற்பர்களும் இப்படித்தான் தம் மறுபக்கத்தைக் காட்டிக் கொள்கின்றனர். இவர்களைச் சந்திக்க மரணம் வெட்கப்பட்டுப் பின்வாங்குகிறது. தொடர்பறுதலே மரணம்? ஒருவன் மரணிப்பதன் மூலம் அவனோடு எமக்கிருந்த தொடர்பு அறுந்து போகிறது. எம்மோடு அவனுக்கிருந்த தொடர்பும் அறுந்து போகிறது. எம் உணர்வையெல்லாம் அவனுக்குள் கொட்டி, அவனை அன்பால் விரிய வைத்து அதைப்பார்த்து நாமும் விரிய முடியாமல் போய்விடுகிறது. அல்லாஹே மரணித்தவனுக்கும் அவனிடம் சேகரம்: கட்டியிருந்த உணர்வுகளெல்லாம் செல்லழியற்று ஸ்தம்பிக்க. திடீரென மின்னொழுக்கு நேர்ந்த மின்கம்பியாய் பின்னோக்கி எரிந்துபோக அவனும் உயிர்அவிந்து கிடக்கிறான். ஒருநாள் அதுதான் அவனுக்கு நடந்தது. அவன்

நெஞ்சுக்கினிய நண்பன் நோய்வாய்ப்பட்டு வைத்தியசாலையில் கிடக்கிறான் என்பதைக் கேட்டு அவன் பிற ஊரிலிருந்து ஓடோடி வருகிறான். அதிகாலை ஐந்தரை மணியிருக்கும் நண்பன் படுத்திருந்த கட்டிலை நோக்கி உயிரைக் கையில் பிடித்தவன் போல ஓடுகிறான். அவன் தன் நண்பனருகே செல்வதற்கு சற்று நேரத்திற்கு முன்னர்தான் அவன் உயிர் பிரிந்து போயிற்று. ஓடோடிப்போய் விமானத்தில் ஏறுவதற்கு சற்று முன்னர்தான் அது take off ஆகிவிட்டது போல உயிர் பிரிந்து போன நண்பனின் முகத்தில் வேதனையோடான இன்புறுவல், நண்பன் கிடந்த கட்டிலின் அருகிலிருந்த ஜன்னலூடாக, கீழ் வானில் தேய நிலா விழுந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. என்னென்ன உணர்வுகளெல்லாம் அவனுள் புதைந்து போயினவோ! நண்பனின் கைகளை எடுத்து வருடி வருடி கொட்டுதற்காய் அவனுக்குள் குமுறி எழுந்த ஆயிரம் உணர்வுப்பாறிகள் போக வழியறியாது அவனுக்குள்ளேயே கவீழ்ந்து, அவன் மூச்சோடு வெளியேறின. இந்த உலகின் எல்லா னைந்த கோடி ஜீவராசிகளின் மூச்சோடு சதா உளளும் வெளியும் இழுபட்டுக்கொண்டுவரும் உணர்வுகளுக்கும் தன்னளவுகளுக்கும் என்ன நடக்கிறது? அவை எங்கே போய்ச் செருகின்றன? அது ஊற்றெடுக்கும் மையம் எது? ஏது? அந்தப் பறவையின் கூவல் அப்போதும் அவன் நெஞ்சில் ஒலித்துக்கொண்டுதான் இருந்தது.

ஓவியம்: குணசேகரன்

A & A Direct Services

Let us take the first step towards your logistic needs!

ஆவணங்கள், சீரிய பொதிகள், Trade Samples, கடிதங்கள், பிரகாரங்கள் போன்றவற்றை துராத கதியில் தாயகத்திற்கும் ஏனைய நாடுகளுக்கும் அனுப்ப நாடுங்கள்

தமிழர் நிர்வாகத்தில்

Very Competitive Rates to over 220 Countries

What we have to offer you is

- Courteous, professional and responsive service with integrity
- Cost effective Channel of Distribution from your door step to your point of destination
- Commitment towards your success.

for your exclusive rates & to schedule a pick up

Please contact

905.482.9330

1.866.7100.281

sales@anadirect.ca

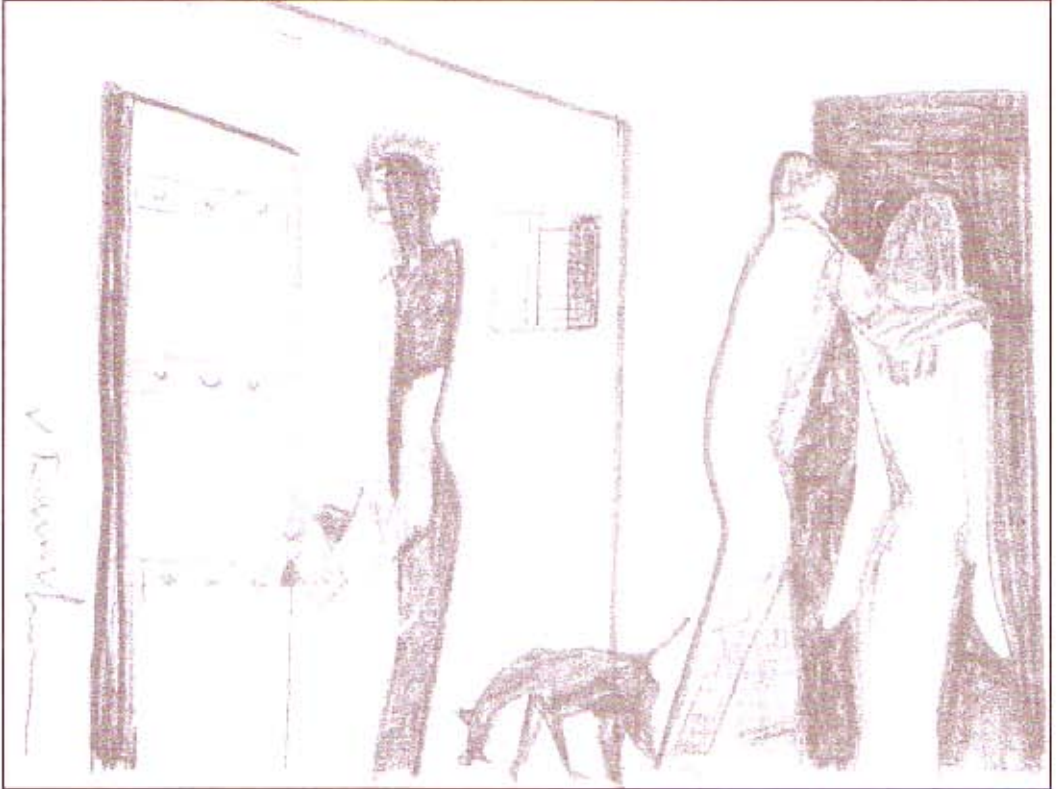
SPECIAL RATES TO SOUTH ASIAN COUNTRIES

சிறுகதை

■ 20 ஈரோ ■

க. கலாமோகன்

என்னிடம் இப்போது 20 ரூப்பிகளோ, டாலர்களோ இல்லை. ஈரோக்கள் மட்டும். இது எனது உழைப்பால் கிடைத்ததல்ல. நான் வேலையில்லாதவன். பல வருடங்களாக நான் தாங்களைப் பார்த்துள்ளேன். ஆனால் அவைகளை எனது கைகளில் அல்ல. இன்றோ எனது கைகளில் 20 ஈரோ. நான் பார்பஸ் வீதியின் ஜனநெருக்கடிக்குள் ஓர் நெருக்கடியாக நடந்து கொண்டிருந்தபோது நிலத்தில் ஓர் தாள் என்னைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தது. 20 ஈரோ.

என்னால் முன் நடந்துசென்ற கிழவி என்னை உறுத்திப்பார்த்ததால் 'உங்களது தாள் கீழே

விழுந்துவிட்டது!' என்றேன்.

தனது பொக்கை வாயால் சிரித்து விட்டு 'எனது தாள் இல்லை' என்றபடி திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

பயந்து பயந்து 20 ஈரோவை எனது பொக்கெட்டுக்குள் வைத்தேன். என்னை இனம்புரியாத பயம் பிடித்து ஆட்டியது. என்னை பல விழிகள் கள்வனைப் பார்ப்பதுபோல உணர்ந்தேன்.

அவர்களில் ஒருவரது ஈரோவோ எனது கையில் இருப்பது?

ஜனநடமாட்டம் குறைந்த ஒரு வீதிக்குள் நுழைந்து

பொக்கெட்டிற்குள் கையைவிட்டால் அது வெறுமையாகிக் கிடந்தது. சுற்றத்தொடங்கியது எனது இதயம். எனக்கு அருகிலிருந்த ரெலிபோன் பொக்கலைக் கட்டிப்பிடித்தேன். மீண்டும் பொக்கெட்டுக்குள் கையை வைத்தபோது அது ஓர் ஓட்டைப் பொக்கெட் என்பது தெரிய வந்தது. சேட் பட்டன்களைத் திறந்தேன். அது கீழே விழுந்தது. 20 ஈரோ. அதனை எனது மணி பேர்ஸிற்குள் பவுத்திரமாகப் பூட்டினேன். ஆனால் எனக்குள் நான் கள்வனாகப் பார்க்கப்படுவேன் எனும் ஓர் பயம் இருந்தது.

10 வருடங்கள். என்னிடம் விசாவும் இல்லை நூமும் இல்லை. எங்காவது அபூர்வமாகக் கள்ள வேலை கிடைத்தால் கிடைக்கும் சொற்ப சம்பளம் கூட சமறிக் கடனிற்குள் ஒழிந்துவிடும். நான் எவரின தயவில் வாழுகின்றேனோ அவரே எனக்குக் கள்ள வேலை எடுத்துத் தருவதால், எனது சம்பளத்தை வாங்குவது நான் அல்ல. அவரே. இது காரணமாகவே எனது கைகளிற்குத் தாள்கள் அந்நியமாகிப் போயின. என்னை ஓர் அடிமை என யாராவது அழைத்தால் அவரை நான் திட்ட மாட்டேன்.

20 ஈரோ எனக்குள் பல கனவு வித்துகளை நாட்டியன. அம்மா! அவளைப் பார்த்து எத்தனை வருடங்கள்! முகம் மங்கலாக எனது நினைவில். அவளுக்குத் தீர்க்க முடியாத ஓர் நோயாம். 20ஐ வைத்து

10 வருடங்கள். என்னிடம் விசாவும் இல்லை நூமும் இல்லை. எங்காவது அபூர்வமாகக் கள்ள வேலை கிடைத்தால் கிடைக்கும் சொற்ப சம்பளம் கூட சமறிக் கடனிற்குள் ஒழிந்துவிடும்.

அவளை நோயிலிருந்து தப்பிக்கலாமா? சோர்வு என்னை உதைத்தது. 20 ஈரோவுக்கு அதிஸ்ட்சீட்டுகளை வாங்கிச் சுரண்டி லட்சாதிபதியானால் என்ன? சுரண்டினால் 3 நட்சத்திரம் எனது விழிகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கும் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதமாம். எனது கையில் 20 ஈரோ இருப்பது தெரிந்தால் நான் இப்போது தூங்குவதற்கு உதவி செய்யும் குடும்பத் தலைவர் பறித்துவிடுவார்.

“அரியண்டம் தந்துகொண்டிருக்காம ரெண்டு மூண்டு நாளிலை இறங்கு, இல்லாட்டி இறக்கிப் போடுவன்” என்று காலையும் இரவும் திட்டல். நான் சுரணையற்றவனாகிப்போனதால் திட்டல்கள் எனக்குள் எந்த நியாக்சனையும் செய்வதில்லை. தலைவர் திட்டுவதில் தப்பில்லை. எனது நிலையில் இருப்போர் தூசிக்குக் கிடைக்கும் மரியாதையைக் கூட யாசிப்பது சரியா? நான் ஒருபோதுமே நெஸ்ற்றோரண்டில் சாப்பிடுவதற்காகச் சென்றதில்லை. சரி, போய் ஒரு வெட்டு வெட்டினால் என்ன! சீ! வேண்டாம். இப்படி பல கனவுகளும் ஆசைகளும் என்னைச் சுற்றி வளைத்தன.

நான் நூம் வந்து பெல் அடித்தேன். கதவு திற்படவில்லை. மீண்டும் அடித்தேன். சத்தங்கள் உள்ளிருந்து கேட்டன. இது எனக்கு முதல் அனுபவம் அல்ல. எனக்கு இடம் தந்தவர்கள் பலரது வீட்டுக் கதவுகளின் முன் காத்திருந்த அனுபவம் எனக்கு உண்டு. ஆனால் நேரம் சற்றே அதிகமாக இழுபட்டதால் பெல்லைத் தொடுவதை நிறுத்தி கதவைத் தட்டினேன். திறபட்டது.

“தம்பி! உமக்கு ரோசமில்லையே! இறங்கும்!” அங்கே இருந்த ஆச்சி சொன்னதும் நான் நடுங்கவில்லை. இறங்கிவிட்டேன். ஆச்சிக்கு எனது கதையை நான் ‘அ’ விலிருந்து “ஃ” வரை சொன்ன வேளைகளில் “தம்பி! எங்கடை கையிலை என்ன இருக்குது. எல்லாம் அவன்ரை கையிலைதான்!” என பதில் வரும். ஆச்சி சொன்னதில் தப்பில்லை. எனது விதியை என்னைத் தவிர வேறு யாரால் விளங்கமுடியுமாம்? படிகளால் இறங்கியபோது அது உள்ளதா எனப் பொக்கெட்டைச் சோதித்தேன். இருந்தது.

அந்த வீதிக்குள் நுழையுமுன்னர் எனக்குள் ஓர் பசி ஏற்படுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. என்னை நோக்கிப் பல அழைப்புகள். அழகிய இளம் பெண்கள். இந்தப் பெண்களை நான் பல தடவைகள் கண்டதுண்டு. ஆனால் ஒருபோதுமே நெருங்கியதில்லை. இந்தப் பெண்களை வெறும் பொக்கெட்டோடு எப்படி நெருங்குவதாம்! பாரிஸிற்கு வந்ததிலிருந்து ஒரேயொரு தடவை மட்டும்தான். ஓர் வெள்ளைக்காரியோடு. சுடுகுது மடியைப்பிடி. எனும் போக்கில் நடந்த செக்ஸ். அதன்பின் எனக்குள் வந்த ஆசைகளைக் கைகளால் தீர்த்துக் கொண்டேன். ஆம்! எனக்கு வேலை ராசி இல்லை. விசாவும் இல்லை. என்னிடம் இப்போது 20 ஈரோ உள்ளது. அந்த இளம் பெண்கள் எல்லோர்மீதும் எனக்குள் வந்த மோகத்தை நான் கிள்ளியெறிய விரும்பவில்லை.

அவள் என்னைப் பார்த்துத் தனது விழிகளால் அழைத்தாள். நான் சென்றேன்.

“வியான்!”

“எவ்வளவு?”

“எனக்கு 20 ஹோட்டலுக்கு 20”

“என்னிடம் 20 தான் உள்ளது. வா!”

“முடியாது.”

மீண்டும் அழைத்தபோது அவள் சினத்துடன் “போ” எனக் கத்தினாள். பயத்தில் அவளை விட்டுப் பிரிந்து தூரத்தில் நின்று அவளையே பார்த்தேன். வேறு பெண்கள் என்னை அழைத்தபோதும் எனது விழிகளோ அவளது உடலை மட்டுமே மொய்த்தபடி. அவள் இன்னொருத்திக்கு என்னைக் காட்டிக் கதைப்பது போலபட்டது. ஆனால் அவள் கதைப்பதோ எனக்குக் கேட்கவில்லை.

கேட்டிருந்தாலும் அவள் பேசும் பாஷை எனக்கு விளங்கியிருக்காது. அவளை ஒருவன் கூட்டிக்கொண்டு சென்றபோது எனக்குள் ஆத்திரம் வந்தது. ஏன் நான் ஆத்திரப்படவேண்டும் என்பது எனக்கு விளங்கவேயில்லை. நான் அவளுக்காகக் காத்திருந்தேன். அவளின் தலையோ அரை மணித்தியாலம் வரை தென்படவே இல்லை. பொறுமை அதிகரித்ததால் எனக்கு அவள்மீது ஓர் வெறுப்பு வந்தது. இன்று நான் ஒருத்தியுடன் இன்பம் துயக்கவேண்டும் எனும் வெறி எனக்குள்.

“எவ்வளவு?” இன்னொருத்தியிடம் கேட்டேன்.

“40, எனக்கு 20 ஹோட்டலுக்கு 20” என்றபின் தனது உதடுகள் செய்யும் கலைபற்றி இரண்டு வரிகளில் ஓர் வெறியை எரிமலையாக்கும் விதத்தில் சொன்னாள்.

“என்னிடம் 20 தான் உள்ளது.”

எனது தாகம்!
அது இந்த
இரவில்
அவளுடன்
சாத்தியமாகாது.
அவளின்
இரக்கம் எனது
தாகத்தைக்
காட்டிலும்
மேலானது என
நினைத்துக்
கொண்டேன்.

“நான் எல்லாம் தருவேன். ஆனால் எனக்கு 20 ஹோட்டலுக்கு 20. எங்காவது சென்று 20ஜக் கடன் வாங்கித் திரும்பி வா!”

“எனக்குக் கடன் தர எவருமே இல்லை.”

“20 க்கு என்னால் உன்னைக் ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் செல்ல முடியாது. மன்னிக்கவும்.”

எனக்குத் தாகம் வந்ததால் அந்த வீதியில் ஏதாவது கடைகள் உள்ளதா எனத் தேடினேன். ஓர் கடை. உள்ளே நுழைந்ததும் எனது கனவு உடையும் போலபட்டது. 20 ஈரோவைத் துண்டாக்கினால் என்னால் இன்று செக்ஸ் வைக்க முடியாது. முறைப்படி 40. என்னிடம் உள்ளதோ 20. மீண்டும் முயற்சி செய்வோம் என்றபடி கடைக்கு வெளியில் வந்தேன்.

நான் முதலில் கண்டவள் மூலையில் நின்றாள். ஓர் இரக்கமான மொழியால் அவள் என்னை அழைத்தாள். நான் அவள் முன்.

“உன்னிடம் இப்போது 40 உள்ளதா?”

“இல்லை. 20 தான் உள்ளது.”

“சரி நீ என்னுடன் ஹோட்டலுக்கு வரவேண்டாம். எனக்கு 20 தா. என்னை உனது வீட்டிற்கு அழை!”

வீடு! இது ஓர் பெரிய சொல். எனக்கு வீடு இல்லை என்பதையும், ஓர் நூம்கூட இல்லை என்பதையும், நான் தயவுகளில் வாழும் மனிதன் என்பதையும் அவளிற்கு எப்படிச் சொல்வதாம்!

“என்னை உனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்!”

“முடியாது!”

அவள் தனது அழைப்பிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள். அவளை என்னால் விளங்க முடிந்தது. எனது தாகம்! அது இந்த இரவில் அவளுடன் சாத்தியமாகாது. அவளின் இரக்கம் எனது தாகத்தைக் காட்டிலும் மேலானது என நினைத்துக்கொண்டேன். எனது நினைவுகளில் எவ்வளவு தாகங்கள்! 20 ஈரோ எனது தாகங்களை ஒரு கணம் வாழ்வதற்கும் வழியைத் தேடித்தராமல். அவளை இன்னொருவன் கூட்டிச் சென்றான். அவனிடம் நிச்சயமாக 20 ஈரோவிற்குமேல் இருக்கும் என நினைத்துக்கொண்டேன்.

எனக்குத் திடீரென ஓர் சந்தேகம் வந்தது. பொக்கெட்டுள் கையை நுழைத்தேன். 20 அசையாமல் இருந்தது. ஆனால் ஹோட்டலுக்கோ அல்லது என்னைத் தனது தயவில் வைத்திருப்பவர் வீட்டிற்கோ ஒருத்தியைக்கூட அழைத்துச் செல்லமுடியாத நிலையில் நான் இருந்தேன். சரி! 20 ஐயும் குடித்து முடிப்பதா? ஆம்! குடித்து முடிப்பதுதான். இதனைவிட வேறு ஓர் வழியும் எனக்குப் படவில்லை. நான் ஓர் கடையைத் தேடி நடக்க வெளிக்கிட்டேன்.

அந்த இரவில் நான் அதிகநேரம் நடந்ததால் திறந்திருந்த கடைகளுக்கூட மூடப்பட்டுக்கிடந்தன. எனது கால்கள் களைக்கத் தொடங்கின. வீதிகள் எனது விழிகள்முன் மங்கின. எனது கனவுகள் உடைவதற்காகப் பிறந்தனபோலும்! எனது கனவுகள் உடையட்டும். உலகப் பந்தில் எனது உடல் ஓர் எச்சமாக. நட! நான் நடந்தேன் நான் நடக்கின்றேன் என்பதையும் மறந்து.

“நில்! நில்!”

ஓர் பெண்ணின் குரல் என் பின்னால் கேட்டது. நான் திரும்பினேன். என் பின் ஓர் வயோதிகக் கறுப்புப்பெண். அவனிடம் ஓர் விழி மட்டும்.

“பிடி!”

அவள் என்முன் தனது மூடிக்கிடந்த கைகளை நீட்டினாள். நான் அவள் முன். கைளை அவள் திறந்தாள். அதற்குள் 20 ஈரோ.

“என்னிடம் 20 ஈரோ உள்ளது.”

“இல்லை!”

நான் அதிர்ச்சியுடன் எனது பொக்கெட்டுள் கையை வைத்தேன். வெறுமை.

“எனது கையில் இருக்கும் 20 ஈரோ உனது பொக்கெட்டில் இருந்து விழுந்தது. இது உன்னுடையது. பிடி!”

நான் அவளது குருடாகிப்போன மறுவிழியைப் பார்த்தேன். எனது இரண்டு விழிகளும் அதன்முன் குருடாகின.

மண்ணின் மைந்தன்

மணி வேலுப்பிள்ளை

காலை பத்தரை மணி, வெப்பம் சய 3 பாகை, வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்தது. நான் இரண்டாவது கமை யுடன் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தேன். 48ஆம் இலக்க உள்நூர்த் தெருவில் ஊர்ந்துகொண்டு அந்த நாற்சந்தியை நெருங்கினேன். அதனைக் கடந்துதான் 101ஆம் இலக்கக் கடுகதி வீதியை நோக்கிப் போகவேண்டும். அந்த இடத்தில் வாகன நடமாட்டம் அவ்வளவாக இல்லை. எனினும் நாலு திசைகளிலும் இருந்து வரும் வாகனங்கள் அந்தச் சந்தியை அணுகியவுடன் நிற்க வேண்டும். அதற்காக நாலு பக்கங்களிலும் "நிறுத்து" என்ற சைகைப் பலகைகளை

நாட்டியிருக்கிறார்கள். நான் இடது பக்கம் திரும்ப வேண்டும். அப்பொழுது எதிர்த் திசையிலிருந்து மண் ஏற்றுவதற்கு வந்துகொண்டிருந்த வேறொரு ட்ரக் எதிர்ப்பட்டது. அது வலது பக்கம் திரும்ப வேண்டும்.

அந்த நாற்சந்தியில் திரும்பும் எந்த ட்ரக்கும் நடுக்கோட்டுக்கு அப்பால், அதாவது எதிர்த் திசையில் வரும் வாகனங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தடத்துக்குள் ஓரளவு ஊடுருவித்தான் திரும்ப வேண்டும். முதலில் சந்தியை நெருங்கி நின்றது நான் தான். முதலில் நகரும் உரிமை எனக்குத்தான். ஆதலால் மற்ற ட்ரக் எனக்கு வழிவிட்டு நின்றது. ஆனால்

சுமையுடன் கூடிய எனது ட்றக்கை முதலில் வெட்டித் திருப்புவதைவிட அந்த வெறும் ட்றக்கை முதலில் வெட்டித் திரும்ப விடுவதே நல்லது என்று எனக்குப் பட்டது. அதற்குப் பிறகு எனது ட்றக்கை வள்ளிசாக வெட்டித் திருப்பலாம். ஆகவே அந்த வெறும் ட்றக்கை முதலில் நகரும்படி சைகை காட்டிவிட்டு, அது தாராளமாக வெட்டித் திரும்புவதற்கு வசதியாக எனது ட்றக்கைப் பின்னுக்கு நகர்த்தினேன். அது நான் மனமுவந்து செய்த மரியாதை!

அந்த ட்றக் முன்னுக்கு நகர்ந்து எனது தடத்துக்குள் சற்று ஊடுருவி வளைந்து திரும்பிய பிறகு இரண்டு தரம் ஹார்ன் அடித்து நான் செய்த மரியாதைக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டுப் புறப்பட்டது. ட்றக் சாரதிகளிடையே இப்படி ஒரு புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை அமுலில் இருக்கிறது. அதை எண்ணிப் பெருமிதமடைந்த மனத்துடன் நான் புறப்படத் தயாரானேன். அப்பொழுது எனது ட்றக்கின் பின்னுக்கு ஒரு வாகனத்தின் கதவு திறந்து நீட்டியதை எனது இடது பக்கக் கண்ணாடியில் கண்டேன் இருக்கையில் இருந்தபடி

வெளியே எட்டிப் பின்னுக்குப் பார்த்தேன். அங்கே வெளிப்பட்ட ஒரு வெள்ளையர் என்னிடம்

ஓடிவந்து, நான் அவருடைய காரை இடித்து நொறுக்கிவிட்டேன் என்று கத்தினார்!

நான் “வல்லிபுர ஆழ்வாரே!” என்று அலறியபடி ட்றக்கை விட்டுக் கீழே இறங்கிப் பின்னுக்கு ஓடிப்போய்க் காரைப் பார்த்தேன். அது ஓர் அமெரிக்கன் மக்சிமா. 98ஆம் ஆண்டுக் கார். பத்தாயிரம் டாலர் பெறும். அதன் முகப்பு ட்றக்கின் கீழே ஊடுருவியிருந்தது. போன்ற மடங்கிச் சப்பளிந்து முகப்புக் கண்ணாடியை மறைத்தது. வயிறு கிழிந்து குடல் தெரிவது போல அதன் யந்திரம் வெளியே தெரிந்தது. நான் குந்தியிருந்து காருக்கு ஏற்பட்ட சேதத்தை மதிப்பிட்டுப் பார்த்தேன். அப்பொழுது அவர் என்னை அதட்டி, நான் என்ன மண்ணாங்கட்டிக்குப் பின்னுக்கு எடுத்தேன் என்று கேட்டார். நான் அவரை நிமிர்ந்து பார்க்காமலேயே தலையைச் சொறிந்தேன். எனது மண்டைக்குள் இருப்பது களிமண்ணோ என்று அவர் அடுத்த கேள்வியைத் தொடுத்தார். அடுத்தது கேள்வியே அல்ல... படு தூஷணம்!

இப்படி முன்பின் தெரியாத ஒருவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்ட வரலாற்றை எண்ணிப் பார்த்தேன்.

நான் ஈழநாட்டில் ஒரு லொறிச் சாரதியாகக் காலம் தள்ளியது என்னவோ உண்மைதான். அங்கே நான் பாவித்தது ஆறு சில்லு லொறி. மண்ணும் மணலும் எனது லொறிச் சரக்கு. மண்டானிலிருந்து செம்பாட்டு மண்ணை ஏற்றிக்கொண்டு போய் வல்லிபுரத்தில் பறிப்பதும், வல்லிபுர ஆழ்வாருக்கு ஒரு கும்பிடு போடுவதும், அங்கிருந்து மணலை ஏற்றிக்கொண்டு போய் மண்டானில் பறிப்பதுமாக எனது வாழ்வின் பெரும்பகுதி கழிந்திருக்கிறது. அதனால் எனது இயற்பெயர்கூட மண்ணோடு மண்ணாகிவிட்டது. இன்று மண்ணின் மைந்தன் என்ற பட்டம் மட்டுமே எனக்கு நிலைத்திருக்கிறது.

அந்த வரலாற்றுடன் இந்தப் பனியில் காலடி எடுத்து வைத்த எனக்கு ட்றக் சாரதி வேலை கிடைத்ததில் ஒரு நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் ஒரு மாபெரும் ட்றக்கை வைத்து இயக்கும் தண்டனைக்கு உள்ளாகும் அளவுக்கு நான் ஒரு பாரதூரமான குற்றமும் செய்யவில்லை. ஒரு ட்றக் சாரதி ஒரு தடவை போய் மண்

ஏற்றிவந்து பறிப்பதற்கு ஐம்பது டாலர் சம்பளம் என்றபடியால், மறுபேச்சில்லாமல் வேலைக்குச் சம்மதித்தேன். ஒவ்வொரு நாளும்

வல்லிபுர ஆழ்வாருக்கு ஒரு கும்பிடு போடுவதும், அங்கிருந்து மணலை ஏற்றிக்கொண்டு போய் மண்டானில் பறிப்பதுமாக எனது வாழ்வின் பெரும்பகுதி கழிந்திருக்கிறது. அதனால் எனது இயற்பெயர்கூட மண்ணோடு மண்ணாகிவிட்டது.

ஐந்து தடவைகள் மண் ஏற்றிப் பறித்து இருநூற்றி ஐம்பது டாலர் சம்பாதிக்கலாம். இந்தச் சம்பாத்தியமே அந்த வேலைக்கு என்னைச் சுண்டி இழுத்தது.

எனக்குத் தரப்பட்ட ட்றக்கின் பெயர் பீற்றர்பெல்ற். அது கிட்டத்தட்ட அறுபது அடி நீளம், பத்து அடி அகலம், பதினைந்து அடி உயரம், இருபது தொன் எடை, மொத்தம் இருபத்தாறு சில்லுகள்! அறுநூறு லிட்டர் கொள்ளத்தக்க டீசல் டாங். நாற்பது தொன் மண் கொள்ளத்தக்க ட்றெயிலர் வேறு. அதன் விலை ஒரு இலட்சத்து நாற்பதினாயிரம் டாலர்! அப்படிப்பட்ட ட்றக்கை நான் செலுத்தும்பொழுது எனக்குப் பின்னுக்கு வருவது இன்னொரு ட்றக் என்றால், அது எனது இரண்டு பக்கக் கண்ணாடிகளிலும் வடிவாகத் தெரியும். தூரத்தில் பின்தொடரும் சின்னஞ்சிறு வாகனங்களும் எனக்குத் தாராளமாகத் தெரியும். ஆனால் ஏதாவது கிளை வீதியிலிருந்து வந்து பின்னுக்கு நெருங்கும் காரோ வானோ எனக்குத் தெரியவே தெரியாது.

நான் மண் ஏற்றும் ஊருக்கு பீற்றர்பறோ என்று பெயர். பறோ என்றால் புரம் என்று போதகர் பொன்கலம் கருத்துச் சொல்லுவார். வல்லிபுரம் என்று சொல்வதுபோல் பீற்றர்புரம்

என்றும் சொல்லலாம்! அந்த ஊர் ரொறன்ரோவிலிருந்து கிழக்குப் புறமாகக் கிட்டத்தட்ட நூற்றி ஐம்பது கிலோமீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது. அந்த ஊருக்கு ட்றக்கில் போவதற்கு ஒன்றரை மணித்தியாலங்களாவது பிடிக்கும். நான் மண் ஏற்றிவந்து பறிக்கும் மடுவம் 401ஆம் இலக்கக் கடுகதி வீதியும் கீல் வீதியும் மேலும் கீழுமாக ஒன்றை ஒன்று கடக்கும் இடத்தை அண்டி இருக்கிறது. நான் இரண்டாவது சுமையுடன் அங்கு போய்க்கொண்டிருந்த பொழுது இந்த விபத்து நடந்திருக்கிறது.

வெள்ளையரின் கேள்விகளுக்கு நான் என்ன பதில் சொன்னாலும் அவருடைய சிற்றம் கூடும். சிற்றம் தணியும்வரை பொறுத்திருப்பதே புத்தி. எனக்கும் சில அனுபவசாலிகளின் புத்திமதிகளைக் கேட்பதற்கு அவகாசம் தேவை. ஆதலால் நான் ஒரு மறுமொழியும் சொல்லாமல் கைத்தொலைபேசியை எடுத்து சொக்கலிங்கத்தைக் கூப்பிட்டேன். அவன் சேதி அறிந்து சிரித்த சிரிப்பு எனது செவிப்பறையில் கோடை இடிபோல் வந்து மோதியது. தனக்கு விளங்காத மொழியில் நான் அவனுடன் பேசிச் சிரித்ததைச் செவிமடுத்த வெள்ளையர் பொலிசைக் கூப்பிடப்போவதாக

மிரட்டினார். நான் அதைச் சட்டை செய்யாத மாதிரிக் காட்டிக்கொண்டு சொக்கலிங்கத்தின் புத்திமதியைக் கேட்டேன். அவன் எனக்குச் சொன்ன புத்திமதி இதுதான்: “மைந்தா, பொலிஸ் வராமல் பார்ப்பதே புத்தி. கொஞ்சக் காசைக் கொடுத்துச் சமாளி. ஐநூறு டாலரில் துவங்கி ஆயிரம் டாலர் வரை பேரம் பேசிப்பார். அந்த ஆள் ஆயிரம் டாலருக்குள் ஒரு தொகைக்கு உடன்பட்டால் ஒரு காசோலையை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு உடனடியாக இடத்தைக் காலிபண்ணு. நின்று இழுபட்டியோ நீ மண் கவ்வுவது நிச்சயம்...”

அவனுடைய புத்திமதி எனக்குச் சரி என்றே பட்டது. ஆனால் அந்த வெள்ளையர் அதனை ஆட்சேபித்தார். தனக்குக் காசு வேண்டாம் என்றும், அது தனது கம்பனிக்குச் சொந்தமான கார் என்றும், காரைக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போய்க் கம்பனியில் சேர்ப்பார் என்றும், கம்பனி கேட்கும் காசு எவ்வளவோ அவ்வளவையும் நான் கட்ட வேண்டும் என்றும் அவர் அடித்துச் சொன்னார். அவருடைய நிலைப்பாட்டில் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்தது. எனது மூளைக்கு எட்டியவரை அவருடைய காரைக் கட்டியிழுக்கும் கூலி, பழுதுபார்க்கும் செலவு, அதுவரை அவர் இழக்கும் சம்பளம் உட்பட

அதற்குக் கிட்டத்தட்ட மூவாயிரம் டாலர் முடியும். அது எனது ஆற்றலுக்கு அப்பால்பட்ட தொகை.

ட்றக்கும் காரும் பாதையை மறித்து நின்றன. அதனால் மற்ற வாகனங்களுக்கு இடையூறு ஏற்படும். அப்படி ஓர் இடையூறும் ஏற்படாமல் பார்ப்பதற்காக, எதிர்ப்படும் வாகனங்களை நானே தடுத்து நிறுத்தி சைகை காட்டி ஒன்று மாறி ஒன்று ஓரமாக நகர்ந்து போகச் செய்தேன். ஒருசில வாகனங்களே எங்களைக் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தன. ஆதலால் அப்படிச் செய்வதில் எனக்கு அதிக சிரமம் ஏற்படவில்லை.

உசேனின் அபிப்பிராயமும் உலக அபிப்பிராயமும் எப்பொழுதும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கும். அதனை அறிவதற்கு நான் தெண்டித்தபொழுது அவன் நாலைந்து பேருடன் ஆடறுத்துப் பங்கு போடுவதற்காக மார்க்கத்துக்குப் போய்விட்டான் என்றும், கைத்தொலைபேசியைக் கொண்டுபோக மறந்துவிட்டான் என்றும் பதில் கிடைத்தது. என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது எனது

கொஞ்சக் காசைக் கொடுத்துச் சமாளி. ஐநூறு டாலரில் துவங்கி ஆயிரம் டாலர் வரை பேரம் பேசிப்பார். அந்த ஆள் ஆயிரம் டாலருக்குள் ஒரு தொகைக்கு உடன்பட்டால் ஒரு காசோலையை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு உடனடியாக இடத்தைக் காலிபண்ணு.

கைத்தொலைபேசி இசைக்கத் துவங்கியது. அதன் முகப்பைப் பார்த்தவுடன் முத்தண்ணா கூப்பிடுவது புரிந்தது. சொக்கலிங்கம்

சொல்லியிருப்பான்!

நான் அச்சத்துடன் “முத்தண்ணா...” என்று இழுத்தேன்.

“யானை தன்னுடைய தலையில் தானே மண்ணை அள்ளிக் கொட்டின கதை உனக்குத் தெரியுமாடா?” என்று கேட்டார் முத்தண்ணா.

“?”

“வாயைத் திறந்து மறுமொழி சொல்லடா, மடையா!”

“முத்...”

“அவன் எல்லோடா உனக்கு வழிவிட்டுத் தரவேண்டும்?”

“ஓம், முத் ...”

“அவன் உனக்கு வழிவிட்டுத் தந்தவன் தானே?”

“அது சரி, முத்...”

“நீ ஏனடா அவனுக்கு வழிவிட்டாய்?”

“நான்...”

“உனக்கு அந்த அடிமைப் புத்தியடா, அடிமைப் புத்தி! அது உன்னை விட்டுத் தொலையவே தொலையாது. உன்னைவிடச் சொக்கன் பரவாயில்லையடா!”

“முத்...”

தாராளமாகப் பின்னுக்கு எடுத்திருக்கிறாய். அதனால்தான் அந்தக் காருக்கு நீ இடித்திருக்கிறாய். ஆகவே நீ அபராதம் கட்டி ஆறு புள்ளி இழக்கத்தானே வேண்டும்? உனது பிழை. ஆகவே உனது காப்புறுதிக் கட்டுக்காகம் ஏறும். அதேவேளை அந்தக் குற்றச்சாட்டை எதிர்த்தும் வழக்காடலாம். அந்தக் கார்காரன் வழக்கில் வந்து சாட்சியமளித்தால் நீ வெல்ல முடியாது. அவன் வராவிட்டால் உனக்கு வெற்றி... மத்தியானம் வர முடியாவிட்டால் இரவுக்கு வந்து சாப்பிடு. மற்றதை எல்லாம் நேரில் கதைப்போம்..." ஒட்டிநின்று பார்த்த ஒருவனைப் போல் உசேன் சொல்லிக்கொண்டு போனான். நான் செய்த காரியத்தை அவன் படம் போட்டுக் காண்பித்த விதம் என்னை வியக்க வைத்தது.

பொலிசுக்காரர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. வெள்ளையர் போய்த் தனது காருக்குள் ஏறிக்கொண்டார். நான் அந்த நாற்சந்தியின் நட்டநடுவில் நிற்கொண்டு, அவ்வப்பொழுது எதிர்ப்படும் வாகனங்களை நெறிப்படுத்தினேன். அதேசமயம் அதுவரை என்னிடம்

சொல்லப்பட்ட புத்திமதிகளை எண்ணிப் பார்த்தேன். அவை எல்லாம் ட்றக் சாரதிகளின் புத்திமதிகள். ட்றக் சாரதி அல்லாத ஒருவரின் புத்திமதி எப்படி இருக்கும்? அப்படிப்பட்ட ஒருவரின் புத்திமதியை ட்றக் சாரதிகளின் புத்திமதியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் ஆவல் உள்ளத்தில் ஓங்கியது. போதகர் பொன்கலம்தான் அதற்குத் தோதானவர். ஆகவே அவரைக் கூப்பிட்டு எனது இக்கட்டைத் தெரிவித்தேன். அது ட்றக் செலுத்துவது பற்றி நான் அவருக்குப் பாடம் நடத்துவதில் போய் முடிந்தது. அப்புறம் வீதிப் போக்குவரத்து விதிகளை நான் அவருக்கு விலாவாரியாக விளங்கப்படுத்த நேர்ந்தது. அடுத்து அங்கு இடம்பெற்ற விபத்தை அணுஅணுவாக விபரிக்கும்படி அவர் கேட்டுக்கொண்டார். இது எல்லாம் வரப்போகும் ஒரு போதனைக்கான பீடிகை என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது. ஈற்றில் இடம்பெற்ற போதனையின் பொழிப்புரை இதுவே:

"கிறிஸ்துவுக்குப் பிரியமானவனே! நீ பத்திரமாக இருப்பது குறித்து முதலில் ஆண்டவருக்கு நன்றி செலுத்து. வாய்மையே வெல்லும். வாய்மையை வெல்ல வைப்பவர் ஆண்டவரே. பொய்மையே மடியும். பொய்மையை மடியச் செய்பவர் ஆண்டவரே. இது ஆண்டவர் உனக்கு வைக்கும் சோதனை. நீ உண்மை பேசுவாயானால், அந்தச் சோதனையில் நீ சித்தி எய்துவது திண்ணம். நீ

அந்தச் சோதனையில் சித்தி எய்தினால் ஆண்டவர் உன்னை ஏற்று அருள் பாலிப்பார். அதற்குப் பிறகு உனது வாழ்வு சிறக்கும். துன்பமோ துயரமோ உன்னை அணுகாது. நோய் நொடி நெருங்காது. உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நீ ஓர் ஒளிவிளக்காய்த் திகழ்வாய். ஆண்டவர் ஈயும் அருள்வெளிச்சத்தில் நீயும் உனது குடும்பமும் சுற்றமும் அயலும் இன்புற்றிருக்கும். மைந்தா, உண்மையைச் சொல். உண்மையைச் சொல்வதே உன் கடன். உண்மை சொல்பவர்களே ஆண்டவர் முன்னிலையில் நெஞ்சு நிமிர்த்தி நின்று கணக்குக் காட்ட வல்லவர்கள் ..."

போதனையைச் செவிமடுப்பதில் எனக்கொரு முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டது. எனது கைத்தொலைபேசியின் பற்றெரி தீரும் அறிகுறி தெரிந்தது! அது நான் எதிர்பார்த்தது தான். அதை நான் சாடைமாதையாகப் போதகரிடம் தெரிவித்தேன். உடனே அவர் தனது போதனையைத் துரிதப்படுத்தினார்:

"மைந்தா, இதோ நான் இதே இடத்தில் முழங்கால் படியிட்டு உனக்காக

ஆண்டவரைப் பிரார்த்திக்கிறேன். நீயும் உதே இடத்தில் முழங்கால் படியிட்டு உனக்காக ஆண்டவரைப் பிரார்த்தி. எங்கள் பிரார்த்தனைக்கு

உடனடியாகவே பலன் கிடைக்கும். நீ ஆண்டவரை நம்பு. தன்னை நம்பிய எவரையும் அவர் கைவிட்டதில்லை. உன்னையும் அவர் கைவிடப் போவதில்லை. உனக்கு ஒரு பிரச்சினையும் ஏற்படாது. நீ உந்த இடத்திலிருந்து வெற்றியோடும் மகிழ்ச்சியோடும் புறப்..." பற்றெரி தீர்ந்தது!

நான் மெய்மறந்து முட்டுக்காலில் இருந்து வானத்தை நோக்கிக் கைகளை ஏந்தி "பரமண்டலங்களுக்குள் இருக்கும் எங்கள் பிதாவே..." என்று அடியெடுத்து பிரார்த்தித்துவிட்டு எழுந்து நின்றபொழுது நாலு திசைகளிலிருந்தும் நாற்பது ஜம்பது வாகனங்கள் வந்து காத்திருப்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். உடனடியாக என்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு சுறுசுறுப்பாக அந்த வாகனங்களை நெறிப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டேன். அப்பொழுது ஒரு பொலிஸ் கார்கூவிக் கொண்டு வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஒரு பொலிசுக்காரர் இறங்கினார். நான் வாகனங்களை நெறிப்படுத்துவதைப் பார்த்து அவர் முறுவலித்தார்.

"முதலில் அந்தக் காருக்கு ஏற்பட்ட சேதத்தையும் அடுத்து எனது ட்றக்கையும் பார்வையிட்ட பொலிசுக்காரரிடம் அந்த வெள்ளையர் இடைவிடாது முறைப்பாடு

சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அந்த நாற்சந்தியின் நட்புநடுவில் நான் முட்டுக்காவில் இருந்து பிரார்த்தித்த சங்கதியையும் அவர் தனது முறைப்பாடுகளுள் ஒன்றாகச் சேர்க்கத் தவறவில்லை. எனது ட்றக் தனது காரை இடித்துப் பின்னுக்குத் தள்ளியதாக அவர் திரும்பத் திரும்ப முறையிட்டபொழுது எரிச்சலடைந்த பொலிசுக்காரர், அப்படி நேர்ந்திருந்தால் அவருடைய கார் தவிடுபொடியாகியிருக்கும் என்றும், ஆகவே இல்லாத பொல்லாத கதை பேச வேண்டாம் என்றும் அவரை உறுக்கினார். பின்னுக்கு எடுப்பதற்கு முன்னர் ஹாரன் அடிக்கப்பட்டதா என்று பொலிசுக்காரர் கேட்டார். அதற்குப் நான் பதில் சொல்ல வாயெடுத்தபொழுது அந்த வெள்ளையர் என்னை முந்திக்கொண்டு ஹாரன் அடிக்கப்பட்டது என்று தெரிவித்தார்.

வெள்ளையரை அவருடைய காரடியில் போய் நிற்கச் சொல்லிய பொலிசுக்காரர் திரும்பவும் என்னைப் பார்த்து முறுவலித்துக்கொண்டே நான் ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறேனா என்று கேட்டார். நான் பின்னுக்கு எடுப்பதற்கு முன்னதாக ஹாரன் அடிக்கத் தவறியதையும், நான் வழிவிட்டதற்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்காக மற்ற ட்றக் ஹாரன் அடித்த சங்கதியையும், நானே ஹாரன் அடித்ததாக அந்த வெள்ளையர் குழம்பியதையும் சொல்லி நடந்த சம்பவத்துக்கு வருத்தம் தெரிவித்து மன்னிப்புக் கோரினேன்.

அவற்றை எல்லாம் அவர் காதில் வாங்கியதாகத் தெரியவில்லை. அவர் எனது பெயர், விலாசம், தொலைபேசி விபரங்களைக் கேட்டுக் குறித்துக்கொண்ட பிறகு அந்தக் கார்காரரின் விபரங்களை என்னிடம் குறித்துத் தந்து எனக்கு ஏதாவது உதவி தேவைப்படுகிறதா என்று கேட்டார். நான் இல்லை என்று சொன்னேன். அவர் என்னைப் புறப்படச் சொன்னார். தான் வேறொரு விசாரணையில் ஈடுபட்டிருந்ததாகவும், அந்த வேளையில் இந்த நாற்சந்தியில் ஒருவர் செபம் செய்து கொண்டிருப்பதாக இங்கு வந்த சாரதிகள் அவசர பொலிஸ் பிரிவுக்கு அறிவித்ததாகவும், அந்தப் பிரிவின் அறிவுறுத்தலின்படி அந்த விசாரணையை இடைநிறுத்திவிட்டுப் பறந்து வந்ததாகவும், அல்லாவிட்டால் அந்த விசாரணையை முடித்துக்கொண்டே வர இருந்ததாகவும் அவர் அப்பொழுது தெரிவித்தார்.

நான் முதலில் ஜான்சனிடமும் பிறகு பொலிசுக்காரரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு, எனது கைத்தொலைபேசிக்குப்

புத்துயிருட்டுவதற்காக அதனை அதற்குரிய இடத்தில் பொருத்திக்கொண்டு புறப்பட்டபொழுது மத்தியானம் ஆகியிருந்தது.

பொழுது சாய்ந்தபிறகு உசேனுடைய மாடிக்கூடத்தில் நானும் அவனும் சொக்கலிங்கமும் ஆட்டுப் பிரியாணி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபொழுது எனது கைத்தொலைபேசி இசை எழுப்பியது. அந்தலையில் ஜான்சன்! அவர் என்னை மிகுந்த சிரமப்பட்டு "பலா சூப்பிற மணியம்" என்று விளித்துப் பேசினார். எனது ட்றக்கை அடியொற்றித் தனது காரைச் செலுத்திய குற்றத்துக்கு அந்தப் பொலிசுக்காரர் தனக்கு நூற்றி இருபத்தைத்து டாலர் அபராதம் விதித்திருப்பதாகவும், அதனால் தனது காப்புறுதிக் கட்டணம் கூடப்போவதாகவும், தான் அந்தக் குற்றச்சாட்டை எதிர்த்து வழக்காடப் போவதாகவும் அவர் தெரிவித்தார். நான் எனது செயலுக்கு அவரிடம் வருத்தம் தெரிவித்து மன்னிப்புக் கோரினேன். அப்படியானால் விசாரணைக்கு வந்து சாட்சியமளிக்க முடியுமா என்று கேட்டார். நிச்சயமாக வந்து

சாட்சியமளிப்பேன் என்று வாக்குறுதி கொடுத்தேன். ஜான்சன் எனக்கு நன்றி சொல்லி விடைபெற்றார்.

அப்பொழுது பார்த்து முத்தண்ணா வந்து

சேர்ந்தார். அவர் எனது முதுகில் ஒரு குத்துப் போடுவதற்கு முன்னரே நான் வல்லிபுர ஆழ்வாரை நேர்ந்து கொண்டேன். முத்தண்ணா உசேனுடைய கோப்பையை இறாஞ்சி எடுத்து வைத்துக்கொண்டு நின்றபடியே சாப்பிடத் தொடங்கினார். அப்பொழுது சொக்கலிங்கம் சிரித்த சிரிப்பில் அந்த மாடிக்கூடமே அதிர்ந்தது. உசேன் புறுபுறுத்துக்கொண்டு எழுந்து போய் ஒரு கோப்பை பிரியாணியைக் கொண்டுவந்து முத்தண்ணாவிடம் கொடுத்துவிட்டு அவரிடமிருந்து தனது கோப்பையை அபகரித்து மேற்கொண்டு சாப்பிட்டான்.

விருந்தாளிகள் மூவரும் உசேனிடம் விடைபெற்றபொழுது இரவு எட்டு மணி தாண்டிவிட்டது. முத்தண்ணாவும் சொக்கலிங்கமும் அவரவர் மாடிக்கூடங்களுக்குப் புறப்பட்டார்கள். போதகர் பொன்கலத்துக்குத் தொலைபேசியில் விபரம் தெரிவிப்பதைவிட நேரில் தெரிவிப்பது சுகம் என்றபடியால் அவரைச் சந்திப்பதற்காக நான் மிசிசாகாவுக்குக் கிளம்பினேன். நான் எனது மாடிக்கூடத்துக்குத் திரும்பிப் படுக்கையில் விழுந்தபொழுது இரவு பத்தரை மணி ஆகியிருந்தது.

புனைவு

முடுபெட்டி

இராகவன்

அபி! கூர்ந்தமதி, செயலறிவு, மதிநுட்பம் இம்முன்றும் அமையப்பெற்றவன் என நம்பி நீ தெரிவு செய்திருந்த கதைச்சொல்லி சின்னறைக்குள் நுழைந்து கதை சொல்வதற்கு முன்பிருந்த கால அவகாசத்தில் உள்ளிருந்த பொருட்களின் அட்டவணையெனத் தயாரித்திருந்தது கீழ்வருகின்றது.

பொருள்	அமைவிடம்-திசை	உள்ளடக்கம்
(அ) புத்தக அலுமாரி	தெற்குப்பக்கச் சுவரை நெருங்கியிருந்தது	நடைமுறைப் பாவனையிலிருந்து விலக்கப்பட்ட புத்தகங்கள் ; நாளிதழ்கள் ; வார இதழ்கள் ; சிற்றிதழ்கள்
(ஆ) நாற்காலி	கிழக்குப் பக்கச் சுவரை நெருங்கியிருந்தது.	கட்டமிடப்பட்ட கடவுளர் படங்கள் ; குத்துவிளக்கு ; ஊதுவத்தி சொருகுவான்
(இ) அலுமினிய, பிளாஸ்டிக் பாத்திரங்கள்	வடக்குப்பக்கச் சுவர் தொடங்கி கிழக்குப் பக்கச் சுவர் வரைக்கும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன	பொட்டுச்சிலந்திகள் ; பலவிகள், தத்து வெட்டியான்கள் ; தூசிப் படிவுகள்
(ஈ) தகரக் கொள்கலன்	கதவுச் சிறகுகளுக்கு முன்தள்ளி மேற்குப் பக்கம்	ஓடியல் ; புழுக்கொடியல்
(உ) இருவர் அல்லது மூவர் உறங்கக்கூடிய கட்டிலொன்றின் வேறாக்கப்பட்ட பகுதிகள்	தென்மேற்கு முலையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன	எதிர்பார்க்க முடியாதது.
(ஊ) அணியப்பெட்டி	தென்மேற்கு முலையில் இருவர் அல்லது மூவர் உறங்கக்கூடிய கட்டிலொன்றின் வேறாக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கிடையில்.	சத்தகம்; கட்டிதழ்; குத்துசி உழவார அலகு; மொட்டை அரிவாள்; பக்கச்சாவிக்கள்; வடிவத்துளைகளுள்ள சாவிக்கள்; துருவேறிய கம்'ிச்சுருள்; குறடு; புரியாணிகள்.

இந்த அட்டவணையில் சின்னறைக்குள்ளிருந்த முடுபெட்டி தொடர்பாக எந்தக் குறிப்பும் இல்லை என்பதைக் கவனி. முடுபெட்டி பொதுவாகப் பின்வரும் தேவைகளுக்காகப் பெண்களால் பாவிக்கப்பட்டு வந்திருப்பதாக கதைச்சொல்லி உனக்கு மழுப்புக்கிறான்.

- (அ) பட்டுத்துகில்களைப் பேணுதல்.
- (ஆ) ஆபரணங்களைப் பேணுதல்.
- (இ) உணவு வகைகளைப் பேணுதல்.

சின்னறைக்குள் ஒரு முடுபெட்டியிருந்தது. வழமையாக உனது அம்மாவானவள் பிட்டு, இடியாப்பம் முதலான உணவுப் பொருட்களை அதற்குள் கொட்டி முடிவைப்பது வழமை. முடுபெட்டியுடன் சின்னறைக்குள் ஒரு சட்டி நிறைய மீன் குழம்புமிருந்தது. கதைச்சொல்லி முடுபெட்டியை நெருங்க நெருங்க மரைக் கருவாட்டு வாசனை கமழ்கிறது. முடுபெட்டியைத் திறக்கிறான். பிரமிளின் சாயலைத்தரும் பதப்படுத்தப்பட்ட சடலம் உள்ளே மழுங்கடிக்கப்பட்டுள்ளது. சின்னறைக்கு வெளியே எவரோ நடமாடிக் கொண்டிருப்பது கதைச்சொல்லிக்குத் தெரிகிறது. நீ அல்லது புனைவுகளைச் செய்வதில் ஆர்வங்காட்டிவரும் யாரும் அறைக்குள் நுழைந்தால் வில்லங்கள்

வரும் என்றுணர்ந்த கதைச்சொல்லி அதை முடி புத்தக அலுமாரியைத் திறந்து அதனுள் முடுபெட்டியை நுழைத்து நடைமுறைப் பாவனையிலிருந்து விலக்கப்பட்ட புத்தகங்களாலும், நாளிதழ்கள் ; வார இதழ்கள் ; சிற்றிதழ்களாலும் பரப்பி மறைத்துவிட்டு ஊது பத்தியொன்றைக் கொழுத்தி சொருகிவிட்டு சின்னறையை விட்டு வெளியேறுகிறான்.

கதைச்சொல்லி நிதிக்கணக்கியல் தொடர்பான பதிவுகளை மேற்கொள்வதில் நினைத்துவம் பெற்றவன் என்பது உனக்குத் தெரியும். அவன் சின்னறையை விட்டு வெளியேறிய கையுடன் வாசலில் உன் சிநேகிதி வினோ நின்று கொண்டிருக்கிறான். அவள் 133 வது நாளாக கதைச்சொல்லியிடம் நிதிக்கணக்கியல் தொடர்பான பதிவுகளைப் படிக்க வந்திருந்தாள். கதை சொல்லி அவளைப் பக்க அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். நாற்காலிகளை இழுத்துக்கொண்டு இருவரும் எதிர்எதிர் உட்கார்ந்துகொள்கின்றனர். வினோ பதிவுப் புத்தகத்தை சொரசொரப்பான மேசையில் வைக்கிறாள். தூசி பறந்தலைகிறது. கதைச்சொல்லி மூன்று நிரல் காசேட்டில் பதிவுகளை மேற்கொள்வது எப்படி? என வினோவுக்கு விளங்கப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான். வினோ தலையை மேலுங்கீழுமாக அசைத்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். இடையே இதுவரை அவளுக்கு விளங்கப்படுத்திய பகுதியிலிருந்து 24 பதிவுகள் வரக்கூடிய 12 நடவடிக்கைகளை உள்ளடக்கிய பயிற்சி யொன்றை வழங்கி இரட்டைப் பதிவுகளை எழுதிக்காட்டிச் சொல்லிவிட்டு மேசையில் கைகளை வைத்து அமர்ந்திருக்கிறான். அவனிடம் இன்னும் பரபரப்பு இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

வினோ இரட்டைப் பதிவுகளை எழுதத் தொடங்காமல் இருப்பதுகண்டு கதைச்சொல்லி அதற்கான காரணத்தை அவளிடம் கேட்ட போது அவள் இவ்வளவு நாட்களாகத் தனது மாப்பகங்களை அடிப்படையாக வைத்தே இரட்டைப் பதிவுகளை மேற்கொண்டு வந்ததாகவும், இன்றைக்கு தனது மாப்பகங்கள் எங்கோ தவறிவிட்டதாகவும், தான் ஆடைகளை முடுபெட்டியொன்றினுள் பேணிவருவது வழமை என்பதால் மாப்புக்கச்சை கழற்றி வைக்கும் போது மாப்பகங்கள் தவறியிருக்கலாம் என நம்புவதாகவும், கதைச்சொல்லிக்கு இரகசியமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க அவன் எழுந்து பக்க அறையைவிட்டு வேகமாக வெளியேறி சின்னறைக்குள் நுழைந்து புத்தக அலுமாரியைத் திறந்து முடுபெட்டியைத் தேடினான். அது காணாமல் போயிருந்தது. இச்சம்பவம் நிகழ்ந்த பிறகு கதைச்சொல்லி 'தனிச்சுற்றுக்கு மட்டும்' வெளியிட்டிருந்த இரகசிய அறிக்கையில் முடுபெட்டி காணாமல் போயிருப்பதுடன் உனக்கு நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதாகவும், அதற்கு பின்வரும் மூன்று காரணங்களையும் அவன் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

* நான் முடுபெட்டியைத் திறந்து பார்த்த போது அதற்குள் வினோவின் மாப்புக் கச்சை காணப்படவில்லை.

* சமீபத்தில் 'அபி' கால சுப்ரமணியம் தொகுத்து 'அடையாளம்' வெளியீடாக வந்திருக்கும் 'பிரமிள் படைப்புகள்' எனும் புத்தகத்தை வாங்கியிருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்துள்ளது.

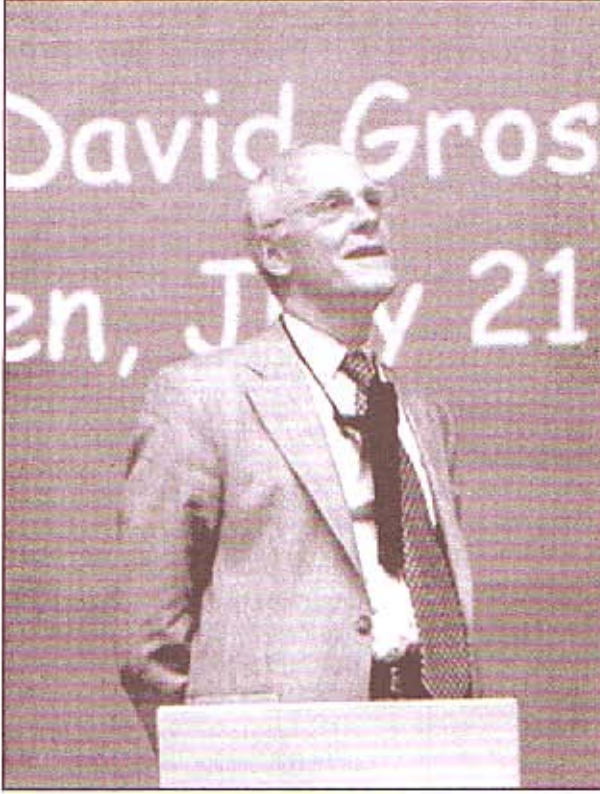
* பசுக்களின் மீது அபிக்கு அபாரமான ஈர்ப்புள்ளது எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும்.

அபி! கதைச்சொல்லியின் கூர்ந்தமதி, செயலறிவு, மதிநுட்பம் ஆகிய முன்றினைப் பற்றியும் நீ என்ன நினைக்கிறாய்? கதைச்சொல்லி 'தனிச் சுற்றுக்கு மட்டும்' என வெளியிட்டிருக்கும் இரகசிய அறிக்கை உனக்கு கிடைத்ததா?

நோபெல் பரிசுகள் 2004

வெங்கட் ரமணன்

டேவிட் க்ரோஸ்

இயற்பியல்

இந்த வகுடத்திற்கான நோபல் பரிசு கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகம் - சான்டா பார்பராவைச் சேர்ந்த டேவிட் க்ரோஸ் (David Gross, University of California, Santa Barbara), கால்டெக்கைச் சேர்ந்த டேவிட் பொலிட்செர் (David Politzer, California Institute of Technology), மற்றும் மாஸாசூசெட்ஸ் தொழில்நுட்பக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஃப்ரான்சு வில்செக் (Frank Wilczek, Massachusetts Institute of Technology) ஆகிய மூவருக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. இவர்களுக்கான விருது வழங்கும் அறிவிப்பில் "வல் இடைவினைகளிலிருக்கும் அருகும் சுதந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்ததற்காக" இந்த நோபெல் பரிசு வழங்கப்படுவதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது ("for the discovery of asymptotic freedom in the theory of the strong interaction").

இது என்ன கலாட்டா? என்ன வல் இடைவினை, அது என்ன அருகும் சுதந்திரம்; கொஞ்சம் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கலாம்.

நாலுவகை குணமிருக்கும்

அண்டம் (பிரண்டம் உட்பட) தான் முழுவதும் இருக்கும் பொருண்மைகளின் இடையேயான ஊடு விசைகளை நால்வகை அடிப்படை இடைவினைகளாக இயற்பியலாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளார்கள்.

1. சர்ப்பு இடைவினை (Gravitational Interaction)
2. மின்காந்த இடைவினை (Electromagnetic Interaction)
3. வல் இடைவினை (Strong Interaction)
4. மென் இடைவினை (Weak Interaction)

சர்ப்பு இடைவினை

சர்ப்பு விசையைப் பற்றி சராசரி வாசகர்களுக்கு ஓரளவிற்கு நன்றாகவே தெரியும். முருகப் பெருமான் மரத்தின் மேலிருந்து பறித்துப் போட்ட பழம் ஓளவைப் பாட்டியின் கைகளில் விழ புவியீர்ப்பு விசைதான் காரணம். மேலே வீசியெறியப்பட்ட கல் பூமியை நோக்கித் திரும்ப வர (புவி) சர்ப்பு விசையே காரணம். உண்மை என்னவென்றால், எப்படி மேலெறியப்பட்ட கல்லைத் தன்னை நோக்கி பூமி ஈர்க்கிறதோ அதே போல் கல்லும் பூமியை ஈர்க்கிறது. ஆனால், அளவில் பெரிதான பூமியின் பொருண்மை (mass) காரணமாக அதன் அசைவு உணரமுடியாத அளவிற்குச் சிறியதாக இருக்கிறது. எனவே இதை சர்ப்பு விசை என்று ஒருமுகமாகச் சொல்வதற்குப் பதிலாக இடைவினை (இரண்டுக்கும் இடையேயான வினை) என்று பெயரிட்டு அழைப்பதுதான் இயற்பியல் ரீதியாகச் சரியானது.

மின்காந்த இடைவினை

சர்ப்பு இடைவினையைப் போலவே மின்காந்த இடைவினையும் ஓரளவுக்குப் பரிச்சயமானதுதான். அணுவின் மையத்திலிருக்கும் புரோட்டான்களும் அணுக்கருவைச் சுற்றிவரும் எலக்ட்ரான்களும் ஒன்றையொன்று ஈர்த்துக் கொள்கின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். இந்த மின்காந்த விசையே நாம் உய்த்துணரும் காந்த விசை, உராய்வு விசை போன்றவற்றுக்கு அடிப்படையானது. எலக்ட்ரான் - புரோட்டான் இடையேயான மின்காந்த இடைவினை அவற்றுக்கு இடையேயான சர்ப்பு விசையைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகம் (எவ்வளவு அதிகம் என்று கேட்கிறீர்களா? 10^{41} மடங்கு போதுமா).

அதிசயிக்கத்தக்க வகையில் இந்த முதலிரண்டு இடைவினைகளும் இருவேறு அளவுள்ள உலகு களில் ஆட்சி செலுத்துகின்றன. உதாரணமாக சர்ப்பு இடைவினை கோள்களின் இயக்கம், பிரபஞ்சத்தில் விண்மீன்களின் இருப்பிடம், அண்டங்களின் இயக்கம் இவற்றை விவரிக்க இயற்பியலாளர்களால் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைனின் பொதுமைச் சார்நிலைக் கோட்பாடு (General Theory of Relativity) சர்ப்பு விசையைப் பற்றிய கணிதரீதியானச் சட்டகத்தை நமக்குத் தருகிறது. இதன் அடிப்படையாலானக் கணக்கீடுகளே பிரபஞ்சம் பற்றிய நமது இன்றைய புரிதல்களுக்குக் காரணம்.

மறுபுறத்தில் அணுக்களின் உலகில் (இதனை அறிஞர்கள் நுண்பிரபஞ்சம் (Microcosmos) என்று அழைக்கிறார்கள்) மின்காந்த இடைவினையின் தாக்கம் பெரிதும் உணரப்படுகிறது. (இப்படிச் சொல்வதால் நுண்பிரபஞ்சத்தில் ஈர்ப்பு விசை கிடையாது என்று கிடையாது, ஈர்ப்பு விசையை விட மின்காந்த விசையின் தாக்கம் அதிகம்). இந்த விசையைப் பற்றிய கணிதச் சட்டகம், ரிச்சர்ட் ஃபெய்ன்மான், ஜீலியன் ஷ்விங்கர், சின் - இத்திரோ டொமொநகா இவர்கள் உருவாக்கிய குவாண்டம் மின்காந்த இயக்கவியல் (Quantum Electrodynamics, QED) மூலம் நமக்குக் கிடைக்கிறது. இன்றைக்கு நாம் பயன்படுத்தும் கணினி, லேசர், இணையம் இவை எல்லாவற்றுக்கான அடிப்படை கண்டுபிடிப்பு களுக்கும் குவாண்டம் இயக்கவியல் பற்றிய நமது அறிவுதான் காரணம்.

ஈர்ப்பு மற்றும் மின்காந்த விசைகளுக்கு இடையில் பல ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. இரண்டு இடைவினைகளுமே தொலைவின் தலைகீழ் இருமடி வீதத்தில் மாறுகின்றன. இரண்டும் மிகத்தொலை விலும் செயல்படக் கூடியவை. இரண்டு வினைகளுமே இடைத் தரக்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ஒளியன் (Photon) மின்காந்த விசைக் கும், ஈர்ப்பன் (Graviton) ஈர்ப்பு விசைக்கும் தரக்களாக இருந்து தொடர்புள்ள இரு பொருண்மை களிடையே செயல்படுகின்றன. ஈர்ப்பன் என்ற துகளை இன்னும் சோதனைகள் மூலம் கண்டறிய முடியவில்லை. ஆனால் ஐன்ஸ்டை னின் கோட்பாடுகளின் அடிப் படையில் அதன் பண்புகள் பெரிதும் ஒளியனை ஒத்ததாக இருக்கும் என்று அறியப்படுகிறது. இரண்டுக்குமே மின்னேற்றம் கிடையாது.

மெல் இடைவினை

நம் கதாநாயகனான வல் இடைவினையைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் நான்காவதான மெல் இடைவினையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அணுக்கருவில் மாத்திரமே செயல்படும் இந்த இடைவினைதான் கதிரியக்கத் திறகுக் (Radioactivity) காரணம். அணுக்கருவினுள்ளே நேர் மின்னேற்றமுள்ள புரோட்டான்களும் மின்னேற்றமற்ற நியூட்ரான்களும் இருப்பதை நாம் அறிவோம். புரோட்டான்களையும் நியூட்ரான்களையும் அடிப்படைத் துகள்களாக நாம் அறிந்திருந்தாலும் இவை குவார்க் (Quark) என்னும் துகளால் கட்டப்பட்டவை என்பது 1960களில் தெரிய வந்தது. இந்தக் குவார்க்கள் மிக விசேடமானவை, இவற்றைத் தனியாகப் பார்க்க முடியாது, இரண்டு அல்லது மூன்று குவார்க்களின் தொகுப்பைத்தான் நாம் புரோட்டானாகக் காணமுடிகிறது.

இப்படி அணுக்கருவின் அடிப்படைத் துகள்களான குவார்க்கள், கருவைச் சுழலும் எலெக்ட்ரான்கள் இவற்றுக்கு இடையேயானதே

மெல் இடைவினை. இது மிகக் குறுகிய தூரமே செயல்படும். எப்படி ஈர்ப்பன், ஒளியன் இரண்டும் முதலிரண்டு இடைவினையின் தரக்களாக இருக்கின்றனவோ அதேபோல் மெல் இடைவினைக் கும் தரக்கள் உண்டு (W+, W-, Z0 துகள்கள்). இவை மிகவும் கனமானவை (அணுக்கரு உலகில் என்பதை மனதில் கொள்ளவும்), புரோட்டான்களைப் போல நூறு மடங்கு பொருண்மையுள்ளவை. எனவேதான் இவைகளால் இடைவினையை அதிகதூரம் கொண்டு செல்ல முடிவதில்லை. மாறாக ஒளியனும் ஈர்ப்பனும் எடையற்றவை. எனவே இவைகளால் கடத்தப்படும் வினைகள் தொலைதூரத்திலும் செயல்படுகின்றன. மெல் இடைவினைக்கான கணிதக் கோட்பாடு 1970களில் ஜெராட்ஸ் டி ஹூஃப்ட், மார்ட்டினஸ் வெல்ட்மன் இருவராலும் உருவாக்கப்பட்டது.

வல் இடைவினை

அணுக்கரு உலகில் குவார்க்களின் இருப்பு 1960களிலேயே அறியப்பட்டது. என்றாலும் தனித்த குவார்க் ஒன்றை சோதனை ரீதியாக இதுவரைக் கண்டறிய முடியவில்லை. முன்னர் சொன்னது போல் குவார்க்களின் தொகுப்பைத்தான் நியூட்ரான் மற்றும் புரோட்டானாக அறிகிறோம். புரோட்டானின் மின்னேற்றம் +1, எலெக்ட்ரானின் மின்னேற்றம் -1, நியூட்ரான் மின்னேற்றமற்றது என்பதை நாம் அறிவோம். குவார்க்களின் மின்னேற்றம் -1/3 அல்லது +2/3 ஆக இருக்கும். (இரண்டு +2/3 ஒரு -1/3 குவார்க்கள் இணைய 2/3+2/3-1/3 = +1 அதாவது ஒரு புரோட்டான் கிடைக்கும். இரண்டு -1/3 ஒரு +2/3 குவார்க்கள் இணைய மின்னேற்றமற்ற நியூட்ரான் உருவாகும்).

இந்தக் குவார்க்களுக்கு மின்னேற்றம் தவிர வேறொரு பண்பும் உண்டு அதை நிறப்பண்பு (color) என்று சொல்வார்கள். எனவே ஒவ்வொரு குவார்க்கையும் விவரிக்க அதன் (மின்னேற்றம், நிறம்) இரண்டையும் குறிப்பிட வேண்டும். -1/3 மின்னேற்றமுள்ள பச்சைக் குவார்க் என்றெல்லாம் துகள் இயற்பியலாளர்கள் (Particle Physicist) பேசிக்கொள்வார்கள்.

எதிரிகள் ஜாக்கிரதை

இன்னும் கொஞ்சம் சுவாரசியமான விஷயம், துகள்கள் உலகில் எதிரிகள் உண்டு. எலெக்ட்ரானுக்கு எதிராக பாஸிட்ரான் (Positron) என்னும் துகள் உண்டு (கவனிக்கவும் இது புரோட்டான் கிடையாது; இதன் பொருண்மை எலெக்ட்ரானுக்குச் சமமாக இருக்கும், ஆனால் மின்னேற்றம் +1. புரோட்டான் எலெக்ட்ரானை விட (பாஸிட்ரானைவிடவும்தான்) பொருண்மை அதிகமானது). இதேபோல எதிர்குவார்க்கள் (An-

நோபெல் பரிசு

இன்றைக்கு நாம் பயன்படுத்தும் கணினி, லேசர், இணையம் இவை எல்லாவற்றுக்கான அடிப்படை கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் குவாண்டம் இயக்கவியல் பற்றிய நமது அறிவுதான் காரணம்.

quarks) உண்டு, நாம் முன்னே சொன்ன $(-1/3, 2/3)$ பச்சையின் எதிர்த்துகள் $(+1/3, -2/3)$ எதிர்ப்பச்சை. இன்னும் துகள்காரர்கள் எதிர்நீலம் எதிர்சிவப்பு எல்லாம் உண்டு.

நாம் ஏற்கனவே ஒளியன், ஈர்ப்பன், W^+, W^-, Z^0 என்றெல்லாம் இடைத்தரகர்கள் இருப்பதைப் பார்த்தோம். இந்த குவார்க்கள் உலகிலும் அதேபோல் உண்டு; இவைகளுக்குப் பசையன்கள் (Gluons) என்று பெயர். மற்ற தரகர்களுக்கு எல்லாம் எடை, மின்னேற்றம் பற்றித்தான் பேச்சு (ஒளியனுக்கு, ஈர்ப்பனுக்கும் எடை கிடையாது, மெல் இடைவினைக்காரர்கள் கொஞ்சம் கனமான ஆசாமிகள்). இந்தப் பசையன்களுக்கு எடை, மின்னேற்றம் இவற்றின்கூடவே நிறமும் உண்டு. எனவேதான் பசையன்கள், குவார்க்களைப் பற்றிய சமாச்சாரங்கள் இன்னும் சிக்கலாக இருக்கின்றன.

அருகும் சுதந்திரம்

இப்படி மின்னேற்றம், எடை, நிறம் போன்ற சிக்கல்கள் அதிகமான வல்வினையைப் பற்றிப் புரிந்தகொள்ளவே முடியாது என்று கிட்டத்தட்ட பலரும் கையை விரித்து விட்டார்கள். இந்த நிலையில்தான் 1970 ஆம் ஆண்டு க்ரோஸ், பொலிட்ஸர், வில்செக் மூவரும் ஒரு இந்த அருகும் சுதந்திரம் (Asymptotic Freedom) என்ற கோட்பாட்டை வெளியிட்டார்கள்.

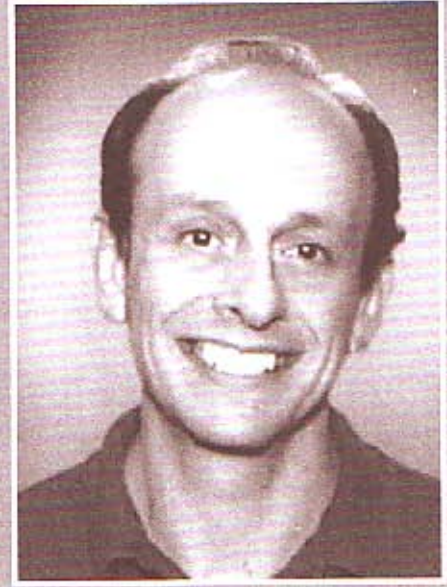
இவர்கள் கண்டுபிடிப்பின்படி தரகர்களான பசையன்கள் குவார்க்களின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவது மாத்திரமில்லாமல் தங்களுக்குக்கிடையேயும் வினைபுரிவதாகத் தெரிய வந்தது. இதன் அடிப்படையில் குவார்க்கள் நெருங்க நெருங்க அவற்றின் நிற மாற்றமும், இடைவினையும் குறையத் தொடங்கும். நிறன் அதிகரிக்கும்பொழுதுதான் குவார்க்கள் நெருங்கும். எனவே, விசை அதிகமாகி நெருங்கினால் அவற்றின் இடைவினை மிகவும் குறையும். இதைத்தான் அருகும் சுதந்திரம் என்று சொல்கிறார்கள்.

மாறாக குவார்க்களைப் பிரிக்க முயன்றால் அவற்றுக்கு இடையேயான வினை அதிகமாக இருக்கும். (பசையன்கள் என்ற பெயர்க் காரணம் புரிந்திருக்குமே). எனவேதான் தனியாக குவார்க்கை பிரிக்கும் முயற்சிகளில் நமக்கு வெற்றி கிடைப்பதில்லை. குவார்க்களைப் பற்றிய கணிதச் சட்டகத்திற்கு குவாண்டம் நிறஇயக்கவியல் (Quantum Chromodynamics, QCD) என்று பெயர். (குவார்க்களின் நிறப்பண்பின் அடிப்படையில் வருகிறது). இதன் மூலம் வல் இடைவினைபற்றிய கணக்கீடுகள் நமக்குச் சாத்தியமாகின்றன.

இந்த அருகும் சுதந்திரம் பற்றிய கோட்பாடுகளுக்குத்தான் இந்த வருடத்தின் நோபல் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது.

எல்லாம் தெரிந்துவிட்டதா?

பொதுமைச் சார்நிலைக்கு ஐன்ஸ்டைன், குவாண்டம் மின்னியக்கவியலுக்கு ஃபெய்ன்மான் குழுவினர், மெல் இடைவினைக்கு டி. ஹீப்பர் - வெல்ட்சன், இப்பொழுது வல் இடைவினைக்கு க்ரோஸ் குழுவினர் என்று நோபல் பரிசுகளைக் கொடுத்தாகிவிட்டது. இடையில் இரண்டு

டேவிட் பொலிட்ஸெர்

புரோட்டான்களின் இடைவினை குறித்து ஹிடேகியுகாவா, இன்னும் சில தொடர்புள்ள நோபல் பரிசுகளும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. கடைசியாக வல் இடைவினையும் பரிசு பெற்று அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டது.

எனவே நால்வகை இடைவினைகளையும் நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு விட்டோமா? உலகம் அவ்வளவுதானா? இந்தக் கேள்விக்கு விடை மிகவும் எளிமையானது - இல்லை; இன்னும் போகவேண்டிய தூரம் நிறைய இருக்கிறது. நால்வகை இடைவினைகளில் ஈர்ப்பு தவிர்த்த மற்ற மூன்றும் அணு உலகில் மாத்திரமே சம்பந்தப்பட்டவை. இவை மூன்றையும் இணைப்பதற்கு நிலை மாதிரியமைப்பு (Standard Model) என்று பெயர். இவை மூன்றையும் புதிரின் துண்டுகளாகப் பொருத்தும் பொழுது சில சிக்கல்கள் வருகின்றன. உதாரணமாக மூன்றின் விசைத் தொடுப்புகளையும் இணைக்க ஒரு கோர்வை மாறிலி (Coupling Constant) தேவைப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒன்றை இன்னும் சரியாகக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால் புதிரின் மூன்று துண்டுகளும் சரியாகப் பொருந்தவில்லை, சில இடங்களில் ஒன்றின்மேல் ஒன்று வருகிறது வேறு சில இடங்களில் இணைப்பில் ஓட்டை இருக்கிறது.

மறுபுறத்தில், ஈர்ப்பு விசை பேரண்டங்களைக் கூடக் கட்டிப்போடுகிறது. ஆனால் இதன் தரகரான

ஈர்ப்பன் இன்னும் சோதனை ரீதியாக நம் கண்ணில் படவில்லை. இப்படி பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. உலகின் பல முன்னணி பல்கலைக்கழகங்களில் அற்புதமான பல மூளைகள் இந்த இடியாப்பச் சிக்கலைப் பிரிக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கின்றன (ஆம், ஒரு நாளில் உருவாகவிருக்கும் இந்த மாபெரும் இணைப்புக் கோட்பாடு சரடுகளின் (String Theory) அடிப்படையிலிருக்கும் என்று சொல்கிறார்கள்).

எனக்கென்னவோ பிரபஞ்சமே நமக்கு அருகும் சுதந்திரத்தைத் தந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அருகில் செல்லச் செல்ல கேள்விகள் அதிகரித்துக் கொண்டதான் செல்லும். ஆனால் மானுடத்தின் அற்புதமே அயராது பேருண்மையை நெருங்க முயல்வதில்தான் இருக்கிறது.

கொசுறுச் செய்திகள்:

1. இந்த நோபல் பரிசு கண்டுபிடிப்பை நிகழ்த்தும் பொழுது மூவருக்குமே முப்பது வயதுக்குள்தான். இதில் க்ரோஸ் தவிர்ந்த இருவரும் மாணவர்களாக இருந்தார்கள்

2. டேவிட் பொலிட்ஸெர், Fat Man and Little Boy என்ற ஹாலிவுட் <a href=http://pr.caltech.edu/periodicals/CaltechNews/articles/politzer.html> திரைப்படத்தில் நடித்திருக்கிறார்.

வேதியியல்

2004 ஆம் ஆண்டின் வேதியியலுக்கான நோபெல் பரிசு “புரதங்களின் சிதைவைப் பற்றிய கண்டுபிடிப்புகளுக்காக” ஆரோன் சிச்சனோவர் (Aaron Ciechanover), ஆவ்ரம் ஹெர்ஷ்கோ (Avram Hershko) (இருவரும் இஸ்ரேல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் டெக்னாலஜியைச் சேர்ந்தவர்கள்) மற்றும் கலிபோர்னியா இர்வைன் பல்கலைக்கழகத்தின் இர்வின் ரோஸ் (Irwin Rose) ஆகிய மூவருக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது.

புரதங்கள்

மனிதச் செல்களில் நூறாயிரக் கணக்கான புரதங்கள் (Proteins) இருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் குறிப்பிட்ட தொழிற்பாடுகள் உண்டு. உதாரணமாக நொதியங்கள் (enzymes) என்னும் புரதங்கள் வேதிவினைகளைத் துரிதப்படுத்துகின்றன, ஹார்மோன்கள் (Hormones) சமிக்ஞைகளைப் பரப்புகின்றன. இன்னும் சில நம்முடைய நோய்த் தடுப்புக்கு உதவிசெய்கின்றன, ஏன் செல்களின் அமைப்பு மற்றும் வடிவமே சில புரதங்களால்தான் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

இந்த ஆண்டின் இயற்பியல் துறையைப் போலவே, வேதியியல் துறையும் நோபெல் பரிசுகளுக்குப் பரிச்சயமானதுதான். கிட்டத்தட்ட ஐந்து நோபெல் பரிசுகள் கடந்தகாலத்தில் புரதங்கள்

பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் எல்லாமே செல்களில் புரதங்களின் உற்பத்தியைக் குறித்த ஆய்வுகள் தொடர்பானவை. மாறாக உயிர்வேதியியல் உலகில் புரதங்களின் சிதைவு குறித்த ஆய்வுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் இருந்ததில்லை.

வேதியியலாளர்களுக்கு ஏற்கனவே சில புரதங்களின் சிதைவைப் பற்றித் தெரியும். குறிப்பாக மனிதனின் சிறுகுடலில் இருக்கும் டிரிப்சின் (Trypsin) என்ற நொதியம் புரதங்களைப் பகுத்து அமினோ அமிலங்களாக ஆக்கும் முறை நன்றாக அறியப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் போல சில நுண்ணியிரிகளிலும் புரதங்களின் அழிவு பற்றிய புரிதல் நமக்கு உண்டு. ஆனால் பொதுவில் பெரும் பாலான புரதங்கள் அவைகளின் பயன் முடிந்ததும் எப்படித் “தீர்த்துக் கட்டப்படுகின்றன” என்று நமக்குத் தெரியாது.

இந்த வருடத்தின் நோபெல் ஞானிகள் மூவரின் கண்டு பிடிப்புப்படி மூலக்கூறு அளவில் எப்படி செல் சுழற்சி, டிஎன்ஏ பிழைதிருத்தல், மரபுக்குறி மொழியாக்கம் (Gene Transcription), மற்றும் புதிதாக உருவாக்கப்படும் புரதங்களின் தரக்கட்டுப்பாடு போன்றவை செல்களில் எப்படி நடக்கின்றன என்பது நமக்கு விளங்குகிறது.

நம் உடம்பு என்ற தொழிற்சாலை பயன்முடிந்தபிறகு குப்பையில் தள்ளி, பின்னர் சிதைக்க வேண்டிய புரதங்களை உபிக்விடன் என்ற பாலிபெப்டைட் கொண்டு குறித்து வைப்பதாக இந்த மூவர்குழு கண்டுபிடித்திருக்கிறது.

சர்வ வியாபி - உபிக்விடன்

நம்முடைய உடலில் 20 அமினோ அமிலங்கள் இருக்கின்றன. இந்த அமினோ அமிலங்கள் தான் உடலின் உயிர்வேதி வினை

களுக்கு அடிப்படை. அமினோ அமிலங்களின் தொகுப்பு பெப்டைட் எனப்படுகிறது. பெப்டைட்கள், அமினோ அமிலங்கள் சேர்ந்த தொகுதியே புரதங்கள். உயிர்வேதியிலாளர்கள் உயிர்களில் இருக்கும், இந்த அமினோ அமிலங்கள், பெப்டைட்கள், புரதங்கள் இவற்றின் வடிவமைப்பை நன்றாக ஆராய்ந்து தெளிந்துகொள்கிறார்கள். இந்த ஆராய்ச்சிக்கு எக்ஸ் கதிர்கள் மிகவும் பயன்படுகின்றன. உயிர்வேதிப் பொருள்களை படிக்கமாக்கி, அந்தப் படிசுத்தில் செலுத்தப்படும் எக்ஸ் கதிர்களின் விலகல்களை ஆராய்வதன் மூலம் இவற்றின் வடிவமைப்பு தெளிவாகிறது. உயிர்களில் இந்த வேதிப் பொருட்களின் தாக்கம், அவைகளின் செயற்பாடுகள் இவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அவற்றின் வடிவமைப்பைத் தெளிவது முக்கியம்.

1975ஆம் ஆண்டில் இதுமாதிரியான எக்ஸ் கதிர் சோதனைகள் ஒன்றில் இனிப்பு ரொட்டியை

நோபெல் பரிசு

நால்வகை

இடைவினைகளையும்

நாம் நன்றாகத்

தெரிந்து கொண்டு

விட்டோமா? உலகம்

அவ்வளவுதானா?

இந்தக் கேள்விக்கு

விடை மிகவும்

எளிமையானது -

இல்லை;

ஆராய்ந்த பொழுது 76 அமினோ அமிலங்கள் கொண்ட தொகுதியான ஒரு பாலிபெப்டைட் பிரித்தறியப்பட்டது. தொடர்ந்து இது பல உயிர்களில் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. "எபிக்விடின்" என்று பொருள்பட இதற்கு உபிக்விடின் (Ubiquitin) என்று பெயரிடப்பட்டது (கிரேக்க மொழியில் ubiquic என்றால் எங்கும் என்று பொருள்).

உபிக்விடின் இணைந்தது - தயவு செய்து அழிக்கவும்

1977 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இந்த மூலரும் இணைந்து செயல்படத் தொடங்கினார்கள். இவர்களின் தொடர்ச்சியான சோதனைகளில் கல்வீரல் செல்களில் புரதங்களின் சிதைவை ஆராய்ந்தார்கள். இவற்றில் பெரும்பாலானவற்றில் உபிக்விடின் இணைந்திருப்பது தெரியவந்தது. படிப்படியான ஆய்வுகளில் சிதைக்கப்பட வேண்டிய புரதங்கள் உபிக்விடின் இணைக்கப்பட்டு ப்ரோடியலோம் என்ற சிதைவுக் கலனகளுக்கு அனுப்பப்படுவது உறுதியானது. இந்தச் சோதனைகளின் அடிப்படையில் புரதங்களின் சிதைவில் உபிக்விடினின் பங்கு என்ற கருத்துருவாக்கம் வெளியிடப்பட்டது. இதுவே இந்த ஆண்டின் நோபெல் பரிசைப் பெற்றிருக்கிறது.

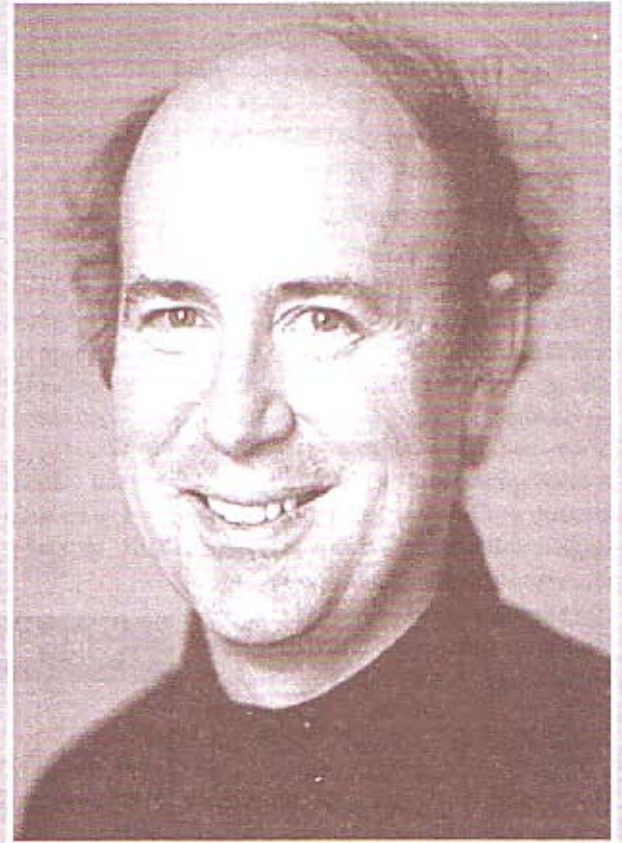
மனித உடலில் கிட்டத்தட்ட முப்பதாயிரம் ப்ரோடியலோம்கள் இருக்கின்றன. இவை கிட்டத்தட்ட அண்டாலைப் போன்ற அமைப்பை உடையவை. இவற்றுள்ளே வரும் புரதங்களை இவை ஏழிலிருந்து ஒன்பது அமினோ அமிலங்கள் கொண்ட பெப்டைட் துண்டுகளாகச் சிதைக்கக் கூடியவை (நினைவிருக்கட்டும்; புரதங்களில் பல ஆமிரகணக்கான அமினோ அமிலங்கள் இருக்கக் கூடும்). இந்தப் ப்ரோடியலோம்களின் நுழைவாயிலில் உள்ளே வர புரதங்களுடன் உபிக்விடின் பாலிபெப்டைட் இணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்; அழிக்கப்பட வேண்டிய புரதங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டு அவற்றுடன் உபிக்விடின் இணைக்கப் படுகிறது. இந்த உபிக்விடின் துண்டுபோடும் ப்ரோடியலோம் என்ற தொழிற்சாலைக்குத் திறவுகோலாக இருக்கிறது.

ப்ரோடியலோம்கள் புரதம் அழிக்கும் இயந்திரங்களாக இருந்தாலும் இவற்றுக்கு அழிக்க வேண்டிய புரதங்களைத் தாமரகத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை கிடையாது. எனவே உபிக்விடின் இவற்றுக்கு சிதைக்க வேண்டிய புரதங்களை அடையாளம் காட்டும் கருவியாகச் செயல்படுகிறது.

தன்மகரந்தச் சேர்க்கையைத் தவிர்த்தல்

விலங்குகளில் மாத்திரமில்லாமல் தாவரங்களிலும் உபிக்விடின் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. தாவரங்களின் இனப்பெருக்கத்தில் அயல்மகரந்தச் சேர்க்கையே பெரிதும் விரும்பத்தக்கது. ஒரு தாவரம் தன்னுடைய மகரந்தத்தைக் கொண்டு சூல்கொண்டு உருவாக்கும் விதைகளில் அதன் அடிப்படை நோய்களும் மரபுப் பிழைகளும் அடுத்த சந்ததிக்கும் பரவக்கூடும். மாறாக, அயல் மகரந்தச் சேர்க்கையில் இதுபோன்ற பிழைகள் தவிர்க்கப்படுகின்றன.

தாவரங்கள் தன் மகரந்தச் சேர்க்கையைத் தவிர்க்க ஆண் இனப்பெருக்கச் செல்களுடன்

ஃப்ராங் வில்செக்

உபிக்விடின் பாலிபெப்டைடை இணைக்கின்றன என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். இதன் மூலம் தாவரங்கள் சுய மகரந்தத்தை விலக்குவது எளிதாகிறது.

சிதைவின் பயன்கள்

உடலில் தேவையற்ற புரதங்களின் சேர்க்கை பல நோய்களை உண்டுபண்ணக்கூடும். உதாரணமாகக் கருப்பையின் நுழைவாயிலில் தோன்றும் புற்றுநோய்க்கு தேவையற்ற புரதங்களின் சிதைவு சரிவர நடக்காததே காரணம் என்று அறியப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் உடலில் தோன்றும் நார்த்தக்டிகளுக்கும் (Cystic Fibrosis) புரதச் சிதைவு தடைபடுவதே காரணம். புரதச் சிதைவு பற்றிய அடிப்படை புரிதல்கள் இதுபோன்ற நோய்களுக்குத் தீர்வுகாண பெரிது உதவும். இந்த முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தே இந்த வருடத்திற்கான நோபெல் பரிசு வழங்கப்படுகிறது.

மருத்துவமும் உடற்கூறியலும்

2004 ஆம் ஆண்டிற்கான மருத்துவம் மற்றும் உடற்கூறியல் துறைகளுக்கான நோபெல் பரிசு அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ரிச்சர்ட் ஆக்ஸெல் (Richard Axel, Columbia University) மற்றும் லின்டா பக் (Linda Buck, Fred Hutchinson Cancer Research Center, Seattle and Howard Hughes Medical Institute) இருவருக்கும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. மனிதனின் வாசனை உணர்்திறன் மற்றும்

நாசியின் செயல்பாடு குறித்த புரிதலுக்காக இந்தப் பரிசு இருவருக்கும் சரிசமமாகப் பகிர்ந்தளிக்கப் படுகிறது. மனித மரபணுக்களில் மூன்றில் ஒருபங்கு இந்த மோப்பச் செயலில் ஏதாவது ஒருவகையில் தொடர்புகொண்டிருப்பதாக இவர்கள் ஆராய்ச்சி முடிவுகளில் தெரியவந்துள்ளது.

நாசியின் செயல்பாடு

மூக்கில் இரண்டு துவாரங்கள் உள்ளன, இவற்றுக்கு நாசித்துளைகள் (Nostrils) என்று பெயர். இந்த நாசித்துளையை ஒரு மெல்லிய சுவர் (Septum) போன்ற தடுப்பு பிரிக்கிறது. மூக்கின் பின்னால், நம் முகத்தின் மையத்தில் நாசிக்குழி (Nasal Cavity) இருக்கிறது. இது தொண்டையுடன் தொடர்பு கொண்டது. நாம் சுவாசிக்கும் பொழுது உள்ளிழுக்கப்படும் காற்று நாசிக்குழியின் மேல் சுவரைச் சென்றடைகிறது. மோப்பச் புறச்சவ்வு (Olfactory Epithelium) என்றழைக்கப்படும் ஒருவித படலம் அதை மூடியிருக்கிறது. இந்தப் புறச்சவ்வில் பல இலட்சம் மோப்ப வாங்கிகள் (Olfactory Receptors) இருக்கின்றன. இவை மிகவும் சிறியவை. இவையே வாசனையை அறிந்து மோப்ப நரம்பு (Olfactory Nerve) வழியாக மோப்பக் கிழங்கிற்குக் (Olfactory Bulb) உணர்த்துகின்றன. மோப்பக் கிழங்கு மூளைக்கு மிக அருகே இருக்கிறது. இங்கிருந்து வாசனை பற்றிய உணர்வுகள் மூளையின் பிற பகுதிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு வாசனை அடையாளம் காணப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு மோப்ப வாங்கிச் செல்லும் ஒரே ஒரு குறிப்பிட்ட வாசனையை அறிவதற்கானத் திறமையைக் கொண்டது. எனவே ஒவ்வொரு வாங்கியாலும் சில வாசனைகளை மாத்திரமே அறிய முடியும். ஒரு வாசனையை அறியக் கூடிய எல்லா வாங்கிகளும் மோப்பம் அறிந்தவுடன் மூளைக்குத் தங்கள் தகவல்களைக் கடத்துகின்றன. இந்தத் தகவல்கள் மூளையில் ஒட்டு மொத்தமாகத் தொகுக்கப்பட்டு அடையாளம் காணப்படுகிறது.

வாசனையின் முக்கியத்துவம்

மனிதனின் பல உடற்கூறியல் செயற்பாடுகளுக்கு வாசனைகளை அடையாளம் காணுதல் மிகவும் முக்கியமானது. உதாரணமாக, நல்ல உணவின் வாசனையால் செரிமான உறுப்புகள் தூண்டப்படுகின்றன. உணவின் வாசனையை நுகர்ந்தவுடனேயே குடலில் உணவைச் சீரணிக்கத் தேவையான நொதியங்கள் உற்பத்தியாகத் தொடங்குகின்றன. இன்னும் சில உயிரினங்களில் ஆரம்பகால ஜீவிதம் வாசனையையே சார்ந்திருக்கிறது. உதாரணமாக, பிறந்த உடன் கண்மூடியிருக்கும் நாய்க்குட்டிகள் மோப்பத்தின் உதவியுடனேயே தாயின் முளைக் கம்புகளை அடையாளம் காணுகின்றன. இன்னும்

தாவரங்களில் மகரந்தச் சேர்க்கை, ஏன் மனிதனில் உடலுறவைத் தூண்டுதல் முதலான செயற்பாடுகளில் வாசனைகள் பெரும்பங்கை வகிக்கின்றன.

வாசனையின் நிரந்தரம்

என்னுடைய சிறு வயதில் என் அப்பாவின் நண்பர் ஒருவர், தினமும் வீட்டுக்கு வருவார். என் அம்மாவிடம், “அப்படியே ரோட்டோரம் போய்க்கிட்டிருந்தேன், ஒங்க காப்பியோட வாசனை வந்தது. சார், இருக்காறா?” என்று கேட்டுக் கொண்டு வருவார். என் அப்பா அந்த நேரத்தில் வீட்டில் இருப்பதற்கான சாத்தியங்கள் மிகவும் குறைவு என்பது அவருக்குத் தெரியும். “பரவாயில்லங்க, நா அப்பொறமா சாரைப் பாத்துக்கிறேன். ஒரு அரை டம்ளர் காப்பி கொடுங்க” என்று கேட்டு வாங்கி சாப்பிட்டுவிட்டுப் போவார். இதில் விசேடம் என்னவென்றால் அவர் ‘ரோட்டோரம்’ போய்க்கொண்டிருப்பது பெரும்பாலும் மோபெட்டி லாக இருக்கும். மிகக் குறுகிய அவகாசத்திலும் மனிதனின் மோப்பச் செயற்பாடு மிகவும் சிறப்பாக நடக்கிறது.

இன்னும் என்னுடைய சிறு வயதில் பள்ளிக் கூடத்தில் மதிய உணவு சமயத்தில் சமைக்கப்படும் சோள ரவை உப்புமா தீயந்து போகும் வாசனை எனக்கு இப்பொழுதும் நினைவில் இருக்கிறது. இதுபோல எத்தனையோ வருடங்கள் கழித்து கோவிலில் இருக்கும் வெளவால் புழுக்கைகளின் நாற்றம், கோடி வீட்டு நீலகண்டன் மாமாவின் மேல்துண்டு நாற்றம் என்று பலவும் பசுமையாக நினைவில் நின்றுபோகின்றன.

இன்னும் சிலபேருக்கு ஒரு முறை சாப்பாட்டில் வந்த அழகல் தேங்காய் நாற்றத்தால் காலத்திற்கும் தேங்காய்த் துவையல் மீது வெறுப்பு நிரந்தரமாகிப் போகின்றது. பல நேரங்களில் தீயும் வாசனை போன்றவை நம்

பாதுகாப்புக்கு பெரிதும் உதவியாக இருக்கின்றது.

வாசனை வாங்கிகள்

நம் புலன்களின் செயற்பாடுகளில் மோப்பம்தான் முதன்முதலாக மூலக்கூறு அடிப்படையில் உணர்ந்தறியப்பட்டது. இதில் இந்த வருடம் நோபெல் பரிசு பெறும் ஆக்ஸெல் மற்றும் பக் இருவரின் பங்களிப்புகளும் மிகவும் முக்கியமான இடத்தை வகிக்கின்றன. நம் மரபணுக்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மோப்பச் செயலுடன் தொடர்பு கொண்டவை என்பது இவ்விருவராலும் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

மூக்கில் இருக்கும் வாசனை வாங்கிகள் ஒவ்வொன்றும் புரதங்களுடன் தொடர்பு கொண்டவை. ஆனால் இவற்றுக்கான அளவிலும் புரதத் தொகுதிகளிலும் பெரிய மாறுபாடு உண்டு; இதுவே இவை ஒவ்வொன்றும் விசேடமான வாசனைகளால் ஏன் எழுப்பப் படுகின்றன

நோபெல் பரிசு

நம் உடம்பு என்ற தொழிற்சாலை பயன்முடிந்த பிறகு குப்பையில் தள்ளி, பின்னர் சிதைக்க வேண்டிய புரதங்களை உபிக்விடின் என்ற பாலிபெப்டைட் கொண்டு குறித்து வைப்பதாக இந்த மூவர் குழு கண்டுபிடித்திருக்கிறது.

என்பதற்குக் காரணம். ஒவ்வொரு வாங்கிகளும் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான அமினோ அமிலங்கள் சங்கிலியால் செல்லவதுடன் பிணைக்கப்படுகின்றன. இந்தச் சங்கிலிகளின் மறுமுனை யுடன் வாசனை தொடர்புள்ள மூலக்கூறுகள் இணைய முடியும்.

வாசனைகள் ஒவ்வொன்றும் பல வாசனைதரும் மூலக்கூறுகளால் ஆன தொகுப்புகளே. இவற்றிலிருக்கும் ஒவ்வொரு வாசனை மூலக்கூறும் வெவ்வேறு வாசனை வாங்கிகளைத் தரண்பக்கூடியவை. இது மூளையில் கலவை சங்கேதத்தை உருவாக்குகிறது. இந்தக் கலவை ஒரு குறிப்பிட்ட வாசனை வகையாக (அழுகல் நாற்றம், பூமணம், புகைச்சல்...)- இதைப்போல கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் வெவ்வேறு வகையான வாசனைகளை நம்மால் அறிய முடியும்.

மனிதனைவிட நாய்களும் எலிகளும் மோப்பத்திறன் அதிகமுள்ளவை. இதற்குக் காரணம், மோப்பப் புறச்சவ்வின் பரப்பு எனவே மொத்த

நோபெல் பரிசு

தாவரங்களில்
மகரந்தச் சேர்க்கை.
ஏன் மனிதனில்
உடலுறவைத்
தூண்டெல் முதலான
செயற்பாடுகளில்
வாசனைகள்
பெரும்பங்கை
வகிக்கின்றன.

வாசனை வாங்கிகளின் அளவு இந்த விலங்குகளில் அதிகமாக இருக்கிறது.

வாசனையின் மரபுக்கூறு

ஆக்ஸெல், பக் இவர்களின் கண்டுபிடிப்பின்படி ஒவ்வொரு வாசனை வாங்கியும் தனித்தனியான மரபுக்கூறுடன் தொடர்பு கொண்டவை. இது மிகவும் ஆச்சரியமான விஷயம். இதைத் தவிர இவர்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரியான வாசனைகள் குறிப்பிட்ட வாசனை வாங்கிகளை மட்டுமே தூண்டி எழுப்புவதையும் துல்லியமாகச் சோதனைகள் மூலம் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். இது மோப்பத்தில் மாத்திரமல்லாது பிற புலன்களின் தொழிற்பாடுகளுக்கும் ஓரளவு பொருந்துவதாகத் தற்பொழுது நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த வகையில் ஆக்ஸெல், பக் இருவரின் கண்டுபிடிப்புகளும் பொதுவில் விலங்குகளின் புலன் களைப் பற்றிய அடிப்படைப் புரிதலுக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடியவை.

i2i OPTICIANS

EYEGLASSES. CONTACT LENSES
EYE EXAMS ARRANGED
MYRA
Optician

25 Overlea Blvd., Unit 10
(Sw Conner of Overlea & Thorncliffe)
Toronto, ON M4H 1P9
Tel: (416) 424-3343
Fax: (416) 424- 3344

Peter's Mens and Boys Wear

HIGH QUALITY FASHION

Bridlewood Mall
2900 warden Ave. (at Finch)
Scarborough, ON M1W 2S8
Tel: (416) 429- 9094
Fax: (416) 429- 2660

சோலைக்கிளி

உன்னில் பாடுதல் மாதிரி

இந்தப் பெரிய
காற்றுமாதிரித்தான் நானும்

எல்லா இடங்களிலும் தூசுதட்டி
காலுக்குள் சிக்குகின்ற குப்பைகளை
ஒரு கரைக்குக் கொண்டு குவிக்கின்ற
குணத்தோடு அலைகிறவன்

பல திசையும்
வலுவான கிளை பரப்பி
ஏறக்
கனிந்த பழங்களிலும் அணில்தூங்கும் சக்தியுடன்
நிற்கின்ற மாமரத்தில்
சருகு பீய்க்க நான் வந்தேன்
என்கின்ற காற்றை நோக்குங்கால் -

வேகமுள்ள
என் கால்கள்தான் இதற்கும்
ஒரு குறுந்தாடி மட்டும் இல்லை

எனினும்
துல்லியமான பார்வை அதற்கு
தேவையற்றவை தப்பிப்பிழைக்கவே
விடாதபடிக்கு

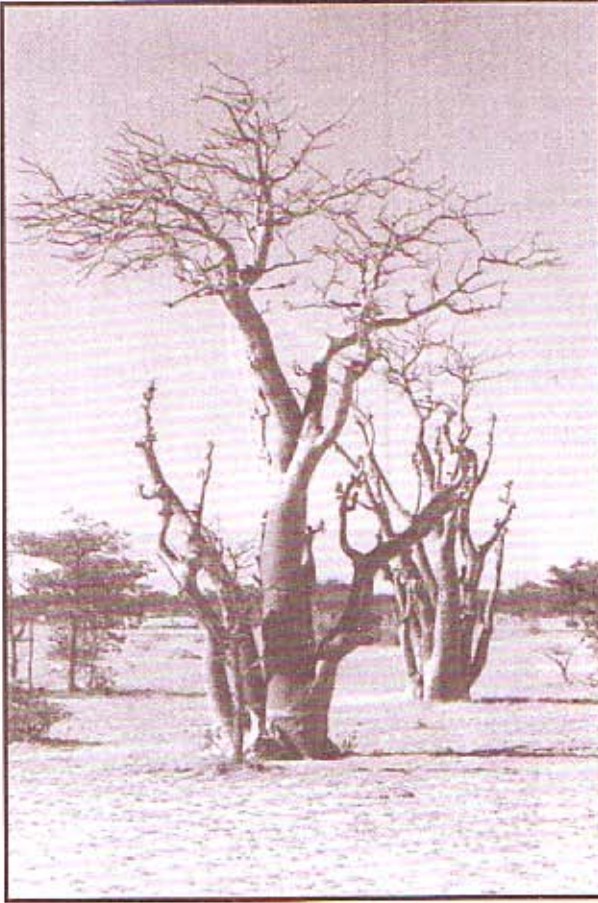

அது
தேடித் தேடிக் கூட்டிக் குவிக்கையில்
கிளம்பும்
கோபத்தின் அளவு
நேர்மைக் கவிஞனுக்குரியது

உன்னையே கேட்பேன்
புலவனா காற்று
மரத்திலே பாடுது
என் பூமரம் நீ
அதில்
நான் பாடுதல்மாதிரி

கண் மலர் விரித்துப் பாரேன்
நிலத்தில்
எத்தனை குப்பை

○

இலைகள் இல்லாத கதிரை

மழைக்குள்
கொடுகுது காகம்
நான் கையைத்தட்டி வீட்டுக்குள் அழைத்தால்
இருக்க உடன் வரும்
மரம் கூப்பிடவில்லை
அதுதான் வந்தது
இதனால் வெட்கமா
தலை குனிந்தபடியே நடுங்குது காகம்
சிறகு
கிடுகிடு கிடுகிடு

இந்தக் கதிரையில் காகம் வந்து அமர்ந்தால்
ஒரு துணி கொடுக்கலாம்
தலையைத் துடைக்க
ஒரு குழந்தைக் காகம்
நனைவது தவறு
என் பிள்ளை மாதிரி

வாய் விட்டே கேட்டதா
ஒரு சத்தம் வந்தது
கா

வீட்டின்
கடப்பின் பக்கமே
பார்த்த வண்ணமாய்
அது
நிற்க
மழை
துள்ளியபடியே இருந்தது மரங்களில்
கால்
முறிந்து துளிகளாய்
சிதறிய துண்டுகள்
என் முகத்திலும் பட்டன
எனினும்
பாலம் காகம்
கூப்பிட்டு இருத்துவோம்

கையை நீட்டினேன்
அன்பாய்— வா— என

ஓர் இலையும் இல்லை
கிளைகளும் குறைவு
பூக்கின்ற தன்மையே அற்ற கதிரையில்
என்போல
அமருமா காகம்

○

சு க ன்

காலம் தேவையில்லை
எங்கேயென்பதும் தேவையில்லை
யாரென்பதும் தேவையில்லை
எப்படியென்பதைக் கேளுங்கள்

வீட்டிற்கு வந்தார்கள்
அவர்களுக்கு நாங்கள் மரணதண்டனை விதித்துள்ளோம்
என மனைவியிடம் சொன்னார்கள்

எங்களிடம் தோட்டாக்கள் இல்லை
தோட்டாக்கள் வாங்குவதற்குப் பணம் அதிகம்
நாங்கள் அலரைத் துண்டு துண்டாக வெட்டிக்
கொல்லப் போகின்றோம் என்றார்கள் மேலும்.

ஊரவர்கள் ஒரு தோட்டாவுக்கு என்பது ரூபாய் வீதம்
மூன்று தோட்டாவுக்காக இருநூற்றி நூற்பது ரூபாயைச்
சேர்த்து அவர்களிடம் கொடுத்தார்கள்.

செந்நீர்

கருணையும் இல்லாதவர்கள்

சூரியன் மிதக்கின்ற தெப்பக் குளம்

தலைகீழாக கட்டிவைத்தது
உருட்டுக் கட்டையால் அடித்து
சூரியனை புரட்டி
குளத்தில் தள்ளி விட்டார்கள்

முகில்கள் இல்லாத பெருவெளியில்
இலைகளில் இருந்து மழை பெய்கின்றது

கண்ணீரால் நிரம்பி வழிகின்ற குளம்

அச்சமே இல்லாத சிறுவர்களுக்கு
கருணையும் இல்லை

இறந்து போன சூரியனின் மீது ஏறி
நீந்தி விளையாடுகின்றார்கள்

தீப்பிடித்து எரிகின்றது வானம்

ஷோபாசக்தியின் கதைப் புத்தகம் "ம்" குறித்து..

தேவகாந்தன்

ஏறக்குறைய முனாண்டு களுக்கு முன்னால வெளிவந்த கொரில்லா நாவலுக்கும், சென்ற ஆண்டு வெளிவந்த "தேசத்துரோகி" சிறுகதைத் தொகுப்புக்கும் பின்னால் வெளிவந்திருக்கிற கதைப் புத்தகம் ஷோபாசக்தியின் "ம்". பெரிய எதிர்பார்ப்புகளை விளைவிக்கதோடு அடங்கிப் போய்விட்ட ஒரு நூலாகவே இது எனக்குத் தெரிகிறது. ஒரு ஏமாற்றக் கையே நான் உணர்ந்தேன் என்பது மிகையான பேச்சில்லை. கொரில்லா பாதித்ததில் பாதிப்பளவுகூட "ம்" செயல் வில்லையென்பதைச் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டியிருக்கிறது. மொழியம் மரபம் மீறியெழும் இவ்வகையான நவீன பீதிகளையும் ஒழுங்கான ஆய்வுக்குட்படுத்த முடியும். ஆசிரியன் இறந்துவிட்டானென்பது ஆசிரியனின் பிரதிகுறித்த தலைமீட்டு இருக்கக்கூடாது என்பது மாதும். ஆனால் அவனின் ஏனைய பிரதிகள் உடன்கையாகவும் எதிர்மறையாகவும் இங்கே விவாதத்திற்கு வருவதும் அவற்றின் அடிப்படையில் விவாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதும் விமர்சன உரிமைகளாகும் என்பது அகண்டியாயக் கொள்ளக்கூடிய இன்னொரு கருதுகோள்தான். சமகால வேறு நூல்களையும் விமர்சன அலகிக் கொண்டு போவதுகூட இங்கே தவிர்க்க முடியாதபடி நிகழ்வம் முடியும். இவற்றின் அடிப்படையில் "ம்" கதைப்புத்தகத்தை இங்கே இனி விசாரணைப்படுத்தலாம்.

இருக்கமுடியும். அந்தளவுக்கு அவருக்கு அரசியலும் இருக்கும். இருக்கலாம் என்பதே என வாதமும். ஆனால் படைப்பை அது எந்தளவுக்கு வலிவு படுத்தியிருக்கிறது அல்லது நலிவுறச் செய்திருக்கிறதென்பதே என கரிசனை. ஒரு அரசியலைப் பேச வந்ததின் மூலம் ப... பு எவ்வளவு தாக்கத்துக்கு உள்ளாகியுள்ளது என்பதை இங்கே

இந்தப் பிரதியில் மறுவாக்கம் காணாது போனதேன்? இவை வருத்தப்படக்கூடிய கேள்விகள். எவருக்கும்.

நாவலென்பது தன்னுள் ஒரு விகாசத்தைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். நாவல் பல பரிமாணமெடுப்பதென்பதின் அாதம் இதுதான். அது யதார்த்த வகையான நாவலென்றாலும் சரி, பின்னவீனத்தவ வகை நாவலென்றாலும் தான் சரி இந்த வரையறையைப் பெரும் பாலும் நீங்கி வந்துவிட முடியாது. நூரோ ஆயிரமோ பக்கங்கள் எத்தனையானாலும் ஒரு நூல் நாவலாவதென்பது அது தன்னுள் விகாசமெடுக்கும் இந்த அம்சத்தை வைத்தே கணிக்கப்படுகிறது. "ம்" விகாசமெடுக்க முடியாமல் தனக்குள் முன்குவது வாசகனுக்குத் தெளிவாகவே கேட்கிறது. ஒரு நாவலின் கட்டுக்கோப்போடு "ம்" வரமுடியாது போயிருக்கிறது. அது வெறும் சம்பவங்களையக் குறுகிப் போனது என்பதே இறுதியான முடிவாகிறது.

புலம்பெயர்நதோர் இலக்கியமானது எழு இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியே யென்பதை எப்போதும் நான் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். அந்த முடிவில் மாற்ற மெதுவா வராதென்பதே என நயபிக்கை. அதனால் அது குறித்த விஷயங்களில் கொஞ்சம் கூடுதலான அக்கறை எனக்குண்டு. அந்த வகையில் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தில் ஷோபாசக்திக்கான இடம் முதன்மையானது. ஆனால் படைப்பாளியின் அரசியலை முதன்மைப்படுத்தும் முனைப்பு "ம்" பிரதியை, அது அடையவேண்டிய அல்லது அடைந்திருக்கவேண்டிய இடத்தை தடைக்கல்லாய் நின்று தடுத்திருக்கிறது என்பது நினைத்திலும் நிஜம். பிரதியாக்கத்தில் எந்த அரசியல், எவ்வளவு அரசியல் இடம்பெற வேண்டும் என்பதைப் படைப்பாளியேதான் தீர்மானிக்கிறான். நான் தமிழினில்லை, இலங்கையனில்லை, பிரான்சியனில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பினும் இவையொன்றுள்ளதான் ஷோபாசக்தி

கவனிக்கவேண்டும். இங்கே அரசியல் ஒருகாலகட்டத்தினது இடதுசாரி இயக்க எழுத்தாளர்களது எழுத்துக்களிலிருந்த கருத்துக்களபோல் துருத்திக்கொண்டு நிற்கவில்லையென்பது மெய்யிலும் மெய்யே. ஆனாலும் நோக்கம் அதுவாகவே இருந்ததென்பது எவர் கண்ணுக்கும் புலனாகாது போகமுடியாது.

கொரில்லா தீவான மொழியின் அதனை அழகையும் வீரையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு வந்திருக்க, "ம்" ஒரு செயற்கை மொழியில் உருவாகியிருக்கின்றதெனவே எனக்குப் படுகிறது. குறிப்பாக நூலின் முதற் பாதியில் இந்தப் பலவீனம் அதிகம். ஷோபாசக்தியின் எழுத்தில் இந்த அம்சம் மகாபிரதானமானது. எழுத்தை அத்தனை வீச்சோடு பிரயோகித்தவர்களுள் முந்திய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களில் எஸ். பொ.வைச் சொல்ல முடியும். இளைய தலைமுறையில் ஷோபாசக்திதான், இந்த நிர்மாணம்

சொல்ல எடுக்கப்பட்ட விஷயம் சாதாரணமானது. நேசுமாரன், பிரேமீனி, நிழி ஆகியோரின் கதைபோலத்தான இது தோற்றம் காட்டுகிறது. ஆனாலும் இயக்க அரசியலில் இருந்த மோசமான அம்சங்களையே இது பகீர்நகப்படுத்த எழுந்தது என்பது இரகசியமான விஷய மில்லை. இது தவிர்க்கவியலாதவாறு அரசியலைச் சார்ச செய்திருக்கிறது. கலாபூர்வமான அம்சங்கள் தவிர்ந்து வரும் நோக்கமெதுவும் பிரசாரம் தவிர வேறில்லை. பிரசாரமென்பதென்ன? அதுதான் அரசியல். ஒரு அனுபவத்தின் பகிரவகூட நாவலாக வரமுடியும். பல அனுபவங்கள் அவ்வாறு நாவல்களாக வந்திருக்கின்றன. கொரில்லா வந்திருக்கிறது. இது ஏன் வரவில்லை? ஆசிரியனின் சொந்த அனுபவமாக அது இல்லா திருந்ததினாலா? எனக்குத் தெரிய வில்லை. ஆனால் பனைவுக்கான ஒரு மொழிநடை இந்தக் கதைப் புத்தகத்தில் இல்லையென்பது எவருக்குமேதான் தெரிகிறது. வெலிகட சிறைச்சாலையின் விவரணையும் அங்கு நிகழும் சம்பவங்களின் விவரிப்பும் அனாவசியமானவை. மட்டக்களப்புச் சிறையடைப்பைச் சொல்ல மிக நீண்ட இடம் தேவைப்பட்டிருக்கிறது. அவை பாத்திர வளர்ச்சிக்கான எந்த உந்துவிசையையும் செய்வதில்லை. அவை எந்த நோக்கத்தையுமே ஆசிரியனுக்கு நிறைவேற்றிக் கொடுத்திருக்க முடியாது. பனைவீன்றி எழுதப்பட்ட சி. புலப்பராசாவின் 'எழு விடுதலை'

போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்' என்ற நூலில்கூட வெலிக்கட சிறைச்சாலையின் விவரணையும், நடைபெறும் சம்பவங்களின் விஸ்தரிப்புகள் சிலவும் வருகின்றன. அதை என்ன சொல்ல? ஏன், அடேல் பாலசிங்கம் எழுதிய ஆங்கில நூலின் தமிழாக்கமான 'சுதந்திர வேட்கை' சமகால அரசியல் நிகழ்வுகளின் ஒரு விவரிப்புதானே? அதைப் புனைவு இலக்கியத்தோடு சேர்த்தெண்ணிவிட முடியுமா? விவரிப்பு புனைவற்ற நிலையில் புனைகதை இலக்கியப் படைப்பானது தன்னில் குறையாகிப்போய் நிற்பதை எதனாலும் ஈடுகட்டிவிட முடியாது. "ம" தன் குறைகளோடேயே நிற்கிறது.

பிரதியைப் பிரதியாகாமலும், நாவலாகாமலும் தடுத்த இக் குறைகளை நீக்கிப் பார்த்தால் இது தனியே கதைப் புத்தகமாக மட்டுமே நிற்கவில்லை என்பது தெரியும். யதார்த்த நிகழ்வொன்றின் அலுக்காத கதையாக இது பிரமாதமாய் வார்க்கப்பட்டிருப்பதைச் சொல்ல வேண்டும். ஷோபாசக்தியின் எழுத்து நடை கதையை கதையளவாக நிற்காமல் மேலெத்துச் சென்றிருக்கிறது. கொரில்லா சுட்டெண்கள் ஊடாகவும் கதை சொல்ல முயன்றது. இது வேறொருவகையான தொழில் நுட்பத்தைப் பிரயோகித்திருக்

கிறது. மேலை நாடுகளில் பாடநூல்கள் இவ்வாறு பத்திகளும் சிறுகிறு தலைப்பு களோடு வரும். அந்த தொழில் நுட்பத்தை ஷோபாசக்தி பொருத்தமாக இந் நூலிலே கையாண்டிருக்கிறார். நாவலும் தன்னை ஒரு நவீன ஆக்க மாய்த் தெளிவாகவே பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிறது.

யதார்த்த நிகழ்வொன்றின் அலுக்காத கதையாக இது பிரமாதமாய் வார்க்கப்பட்டிருப்பதைச் சொல்ல வேண்டும். ஷோபாசக்தியின் எழுத்து நடை கதையை கதையளவாக நிற்காமல் மேலெத்துச் சென்றிருக்கிறது.

குதிரை வண்டிக்காரன் ஒருவனின் கதையோடு கதைப்புத்தகம் முடிவு பெறுகிறது. இக்கதை, "ம" மேலே சொன்ன அத்தனை கதைகளையும்விட அழகானது. இதுபோல் ஷோபாசக்தியால்

மட்டுமே முடியும். அப்படியான இந்நூல் பிரதியாகாமலும் நாவலாகாமலும் போனது எனக்குள் உள்ள மிகப்பெரிய சோகம். ஷோபாசக்தியின் முதல் நாவல் கொரில்லாவின் வெளியீடு சென்னையில் நடைபெற்ற வேளையிலே அதுபற்றிய சிறப்பான ஒரு விமர்சனத்தை நான் செய்திருந்தேன். பிரதியொன்று கொண்டிருக்கக் கூடிய அத்தனை அதிர்வுகளையும் பாதிப்புக்களையும் அது தன்னுள் கொண்டிருந்தது. அது ஈழத் தமிழிலக்கியத்தில் மெச்சப்படவேண்டிய படைப்பு. இது அதுவாகாமற்போன காரணத்தின் அலசல் சுகமானதாகவிருக்காது. வாசகனுக்குப் போலவே படைப்பாளிக்கும். விமர்சன முடிவுகளை படைப்பாளி தூக்கியெறிந்துவிட்டுப் போகலாம். ஆனால் விமர்சன தர்மம் அதைச் செய்யவே செய்துகொண்டிருக்கத்தான் செய்யும். கதைகள் புனையப்படுவனவாகும். ஆனால் இது நடந்ததும் புனையப்பட்டதும். புனைவு எங்கே தோற்கிறதெனில் அது அடையவேண்டிய எல்லையை அடையாமற்போகிற இடத்திலிருந்து தொடங்குகிறதெனலாம். "ம" முக்கு நேர்ந்த சோகம் இவ்வண்ணமே நிகழ்ந்திருக்கிறது. கொரில்லாபோல் ஒரு உயர்ந்த படைப்பை ஷோபாசக்தியால் தர முடியும்.

Supercare Pharmacy

**3228 Eglinton Ave. East
Scarborough ON M1J 2H6**

Tel : 416 298 3784

Fax : 416 298 3052

PharmaGrace Drug Mart

**3850 Finch Ave. East
Scarborough ON M1T 3J6**

Tel : 416 267 9900

Fax : 416 267 1800

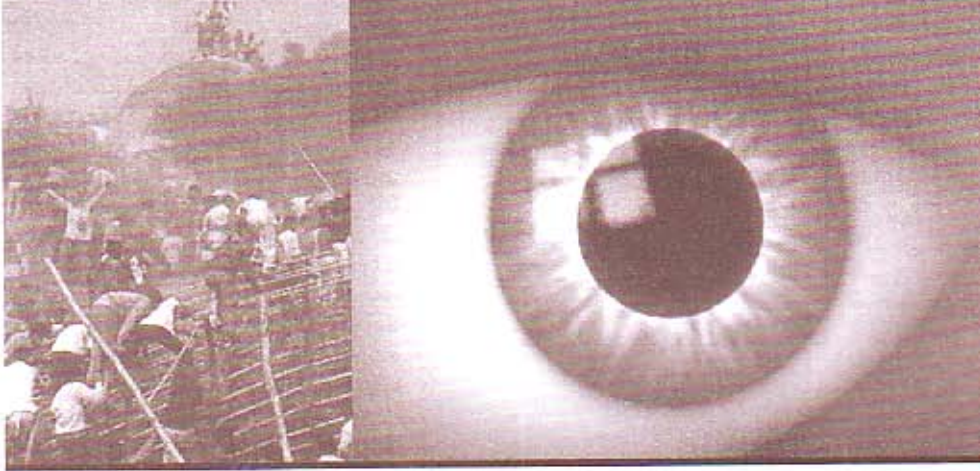

Contact: RAM, Pharmacist

சொல்வதெல்லாம் உண்மை-உண்மையைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை

த. சிவதாசன்

இப்பொழுதெல்லாம் போர் மூதகம் ஆரம்பமாகப்போது மக்கள் மனங்களிலே தான் வெற்றிக்கொண்டப் படாத மக்கள் மனங்களின் மச்சியில் போர் வெல்லப்படவும் முடியாத வெள்ளமும் அபிவெற்றிப் பட தக்க வைத்தக் கொள்கையும் முடியாத

புலனணர்வுச் செயலாட்சி (perception management) என்பது மேற்கு நாடுகளின் ஊடகத் துறையில் நெடுங்காலமாகவே கையாளப்பட்டுவரும் செயல் கிழை நாடுகளுக்கு அச்செயல்முறையை ஏற்றுமதி செய்வதில் மறுப்பும் தயக்கமும் அந்நாடுகளில் அனுட்டிக்கப்பட்டன. பனிப்போரில் சுடுபட்ட இரண்டு வல்லரசுகளும் ஒருவருக்கொருவர் இச்செயல்முறையைக் கையாண்டு வந்ததும் இச்செயல்முறைகளின் பரம்புதல் கிழைத்தேயப் பாமரரிடம் நம்பகத் தன்மையை அழித்துவிடு மென்றும் அவர்கள் கருதியிருக்கலாம்.

தகவற் குழப்பம் (disinformation), பரப்புரை (propaganda), சூழ்ச்சி (deception) என்று பல தடைகளையும் தாண்டிப் போகும்போது "உண்மை" ஊனமுற்றுப் போய்விடுவதால் ஏற்படும் எதிர்வினை கள் போர்களில் முடிவடைவது செய்தியல்ல. மனித அழிவுக்கென உருவாக்கப்பட்ட பெருங்கருவிகளி லொன்றாகச் செய்தி ஊடகங்கள் இன்று வடிவெடுத்திருப்பது மிகவும் துர்பாக்கியம். சில தசாந்தங்களுக்கு முன்னர் எங்களுக்கு அந்நியமாக விருந்த இக்கருவிகள் இன்று எம்முற்றத்தில் விதைத்துக் கிடப்பதற்கு முக்கிய காரணங்களாக துட்ப வளர்ச்சியையும் மனிதப்பரம்பலையும் இனங்காட்டலாம்.

"பாபா மகுதி இடிப்பு இந்தியாவின் பல மாநிலங்களிலும் கொலைவெறியைத் தூண்டுவதற்கு தொலைக்காட்சியும் ஒரு காரணம்" என்று செய்தியைப் படித்தபோது ஊடகத்தின் பலம் பற்றி அறிய முடிந்தது. ஊடகங்களை எப்படி உடுக்கு களாகக் கையாண்டு பாமர மக்களுக்கு உருவேற்ற லாமென்பது அரசியல்வாதிகளுக்குப் புகட்டப்பட்ட ஒருவித புலனணர்வுச் செயலாட்சிமுறை.

முதலாம் வளைகுடாப் போர் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் அமெரிக்கத் தொலைக்காட்சிகளில் குவைத்தில் சுராக் இராணுவத்தினர் செய்கின்ற அட்டகாசங்கள் பற்றிய பலவிதமான "நேர்முக வர்ணனைகள்" காட்டப்பட்டன. அப்படியான காட்சியொன்றில் "மருத்துவ நிலையமொன்றிலிருந்து சில பசங்குழந்தைகளை சுராக் இராணுவத்தினர் சிலர் அவை துயிலும் தூளிகளிலிருந்து இழுந்தெடுத்து வெட்டிக் கொன்றதைக் கண்ணால் கண்டதாக" ஒரு நாதிப்பெண் கண்ணீரும் கதறலுமென உருக்கத்தோடு கூறினார். சதாம் உசேன் மீதான அமெரிக்க மக்களின் வெறுப்பிற்கு இச்செய்தி தூயிட்டிருக்க முடியாது என்று யாரால் வாதிட முடியும்?

இங்கு கொலை செய்யப்பட்டது குழந்தைகளல்ல "உண்மை" மட்டுமே என்பதை அமெரிக்க மக்கள் அறிவதற்கு முன்னரே ஐந்து லட்சத்துக்கும் மேலான மக்கள் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டுவிட்டன. உண்மை ஒரு வருடம் நாண்டி அடிப்பட்டு உதைப்பட்டு இழுத்துக்கொண்டு கனடிய "மனச்சாட்சி" ஊடக மொன்றின் மூலம் திரைகளுக்கு வந்தபோது மக்கள் அதை மறந்துவிட்டிருந்தார்கள். அமெரிக்க ஊடகங்கள் அச்செய்தியை இருட்டடிப்புச் செய்த தொன்றும் ஆச்சரியப்பட வைக்கவில்லை.

நடந்தது இதுதான். முதலாம் வளைகுடாப் போரிற்கான தயாரிப்பின்போது அமெரிக்காவின் அதிபிரபலமான பரப்புரை நிறுவனமொன்று அரசினால் சேவைக்கமர்த்தப்பட்டது. போரின்பால் அமெரிக்க மக்களை உற்சாகத்தோடு சுடுபட வைப்பதில் அரசுக்கு அப்போது தேவையிருந்தது. அதனால் அமெரிக்காவில் நடித்து சின்னத்திரை களில் அரங்கேற்றிய இந்த நாடகத்தில் தாதியாக

“அழுதழுது” நடத்தது குவைத்தின் அமெரிக்கத் தூதுவரின் மகள். பரப்புரை விடயத்தில் மட்டுமல்ல போரிலும் அமெரிக்காவுக்கு அமோக வெற்றி.

இந்தியாவில் முன்னாட்களில் போருக்கென்றொரு விதிமுறை இருந்தது. இரண்டு மன்னர்களுக்கிடையேயான போராயினும் அது மக்கள் வாழாத விடத்தில், பசுக்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், வயோதிபரை ஒதுக்கியதோர் தனியிடத்தில் நாடாத்தப்படும். இப்பொழுதெல்லாம் போர் முதலில் ஆரம்பிக்கப்படுவது மக்கள் மனங்களிலேதான். வெற்றிக்கொள்ளப்படாத மக்கள் மனங்களின் மத்தியில் போர் வெல்லப்படவும் முடியாது வென்றாலும் அவ்வெற்றியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளவும் முடியாது. அக்கடமையை ஊடகப் பெருங்கருவிகள் செவ்வனே செய்து முடிக்கின்றன.

அமெரிக்க இராணுவம் தனது போர்களை நவீனப்படுத்தவெனக் கையாண்ட முதல் உத்தி “தகவற் போர்” தான். மனித விருத்திக்கென்று அடிக்கடி பொதிகளை விண்வெளிக்கு எடுத்துச் செல்கிறோமென்று வல்லரசுகளின் சார்பில் விண்ணூர்திகள் சென்று வந்த போதெல்லாம் அங்கு விதைக்கப்பட்ட உலங்கு விண்கலங்கள் (spy satellites) தகவற் பெருஞ்சாலையை விரிவாக்கின. ஒரு தீப்பெட்டியிலிருக்கும் எழுத்துக்களைத் துல்லியமாக வாசித்துக் கொடுக்கும் இவ்வுலங்கு கலங்களின் வழிநடத்தலில் ஆவியாக்கப்பட்ட பலநூற்றுக்கணக்கான பாலஸ்தீனியர்கள் நமது தகவற் பெருஞ்சாலையின் ஆவி அகதிகளே!

பிந்திய செய்திகள் உண்மையானால், பென்டகன் ஞானிகளின் அடுத்தகட்டப் போர் உலக மக்களை நோக்கிய விரிவாக்கப்பட்ட தகவற் போரே எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அஞ் ஞானிகளிடையே ஏற்பட்டிருக்கும் கிலேசம், அத் தகவற்போரை அமெரிக்க மக்களுக்கு மட்டும் எப்படி இருட்டடிப்புச் செய்வதென்பது. உலக அரங்கில் அமெரிக்காவின் முலாம் வெகு வேகமாகக் களையிழந்து வருவது இஞ்ஞானிகளுக்குக் கவலையளிக்கிறது என்பதனாலேயே உலகை நோக்கிய போர் முடுக்கல். புலனுணர்வுச் செயலாட்சியே (perception management) அவர்களது அடுத்தகட்டச் செயல் வடிவம்.

அதன் பரீட்சார்த்த செயன்முறை இரண்டாம் வளைகுடாப் போரில் தெளிவாகியது. பல செய்திகளை அமெரிக்க ஊடகங்கள் வெளியிடும்போது அவற்றின் மூலமென மத்திய கிழக்கின் இணையத் தளமொன்றைக் குறிப்பிடுவார்கள். கட்டுப்பாடற்ற இணையச் சாலைகளில் எவரும் எப்போதும் குறுக்கிடலாமென்ற சுதந்திரத்தில் வதந்திகள் பலவடிவங்களில் உலவ விடுவார்கள். எவரும் எப்போதும் அவற்றைக் குறிப்பிடலாம். போருக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த பிரித்தானிய நாடாளுமன்ற தொழிற்கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் சதாம் உசேனிடம் பெருவாரி பணத்தைப் பெற்றார் என்று இரண்டு அச்ச ஊடகங்கள் செய்திகளை வெளியிட்டன. ஒரு வருடத்துக்குப் பிறகு உண்மை வழமைபோல ஊர்ந்து வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. சம்பந்தப்பட்ட இரண்டு ஊடகங்களும் பல மில்லியன் டாலர்களை இழக்கத் தயாராகிவிட்டன.

இந்தப் பென்டகன் ஞானிகள் எந்த இணைய

வலையைத் தமது எதிரிகள் மீது வீசினார்களோ அல்லது எந்த நுட்பக் கருவிகளால் எதிரிகளை அடையாளமிட்டார்களோ அவ்வலையிலேயே அவர்கள் சிக்கியும், அக்கருவிகளாலேயே அவர்கள் அழிக்கப்பட்டு வருவதும் இயற்கை விதிகளை மீற முடியாது என்பதையே காட்டி நிற்கிறது. கண்ணிகளின் “மவுஸ்” கள் பெற்ற திடீர் மவுசு அச்சூடகங்களின் காலைச் செய்திகள் சூடாறுவதற்கு முன்னரேயே அமெரிக்கச் சமையலறைக் கண்ணிகளால் அச்செய்திகளைப் பொய்யென்று ரைத்துவிடும் புதுமை அங்கு நடைபெற ஆரம்பித்து விட்டது. விரித்த வலைகளில் வீழும் ஞானிகள் மீது இரக்கம் ஏற்படுவது அரிதாகிக் கொண்டு போகிறதென்கிறார்கள். இதனால், உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் நம்பக்கூடிய செய்திகளை எப்படி வெளியிடுவது என்பதற்காக பென்டகனில் யாகம் ஆரம்பித்திருக்கிறது.

பனிப்போர்க் காலங்களில் அமெரிக்காவை விடவும் சோவியத் குடியரசே தகவற்போரில் முன்னணி வகித்தது. உள்நாட்டுத் தகவற்சாதனம் கடிவாளமிடப்பட்டிருந்தது அவர்களுக்கு மிகவும் வசதியாகவிருந்தது. சோவியத் குடியரசின் உடைவுக்குப் பின்னர் அமெரிக்காவின் முதல் கடமையாக அமைந்தது அதிபர் யெல்ஸ்ரினைக் “குடிசாராக்கி” எஞ்சியிருந்த தகவற் பெருஞ்சாலைகளில் குடிபுகுந்து கொண்டமையே.

இன்றைய மத்திய கிழக்கில் அமெரிக்காவின் இந்தப் புலனுணர்வுச் செயலாட்சி அவர்கள் நினைத்திருந்த அளவுக்கு வெற்றியைத் தரவில்லை என்கிறார்கள். அல் - ஜஸீரா போன்ற தொலைக் காட்சி ஊடகங்கள் கொடுக்கின்ற தலையிடி போதாதென்று தற்போது அல் - மனார் என்ற புதியதொரு தொலைக்காட்சி சேவைக்கு வந்திருக்கிறது. லெபனானைச் சேர்ந்த ஹிஸ்புல்லா விடுதலை இயக்கத்தை முதன்மைபடுத்தும் இத் தொலைக் காட்சி இஸ்லாமிய மக்களை உளவியற் போருக்குத் தயார்படுத்தும் ஊடகமாக இருக்கப் போகிறது என்கிறார்கள்.

ஈராக்கில் நிலைகொண்டிருக்கும் படைத்தளபதி ஜோர்ஜ் கேசி என்பவர் பொது நிர்வாக தகவற் தொடர்புச் சாதனத்தையே மக்களது புலன் மயக்கப் பணிகளுக்கு ஈடுபடுத்தப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறார். உண்மை மீண்டும் மீண்டும் பலமாக அடிபடப் போகிறது. இதில் முரண்நகை என்னவென்றால் இவரது தந்தையார் முன்னாள் சி.ஐ.ஏ. அதிபர் வில்லியம் கேசி புற்றுநோய் காரணமாக உயிர் பிரிவதற்கு முன் ஒத்துக்கொண்ட உண்மை “லெபனானில் கார் குண்டு ஒன்றை வெடிக்கச் செய்து தொண்ணூறுக்கும் அதிகமான அப்பாவி மக்களைக் கொன்றதற்கு சி.ஐ.ஏ. தான் காரணம்.”

நமது தமிழ் ஊடகங்கள்? வேண்டுமென்றே பொய்களை அவர்கள் சொல்வதுமில்லை, எழுதுவதுமில்லை. இன, மத, சாதி வெறிகளைத் தாண்டி வெளியே வருவதற்குள் உண்மை உயிர் நீத்து விடுகிறது. அவ்வளவுதான்.

“சொல்வதெல்லாம் உண்மை உண்மையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை!”

இலக்கியத் திறனாய்வும் இலக்கிய வரலாறும்

சில பார்வைகள், சில சிந்தனைகள், சில குறிப்புகள்

செல்வா கனகநாயகம்

என்னுடைய இந்தக் கட்டுரைக்கு உந்துதலாக அமைந்தவை ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படும் தென்னாசிய இலக்கியங்களாகும். இவைக்குக் காத்திரமான ஒரு இலக்கிய வரலாறு (literary history) இதுவரை எழுதப்படவில்லை. இந்திய எழுத்துக்களைப் பற்றி வரலாறுகள் (histories of literature) உள்ளன. எனினும் அவை இலக்கியத்தின் படைப்பாக்க நிலை பற்றிய பார்வைகளைத் தருகின்றனவே தவிர அவற்றின் பின்புலத்தையோ வரலாற்றினையையோ தருவதில்லை. இந்த இலக்கிய மரபு அண்மையில் உருவாகியது என்பதும் 'புலம்பெயர்வு' இதனை மேலும் சிக்கலாக்குகிறது என்பதும் உண்மையே. எனினும்

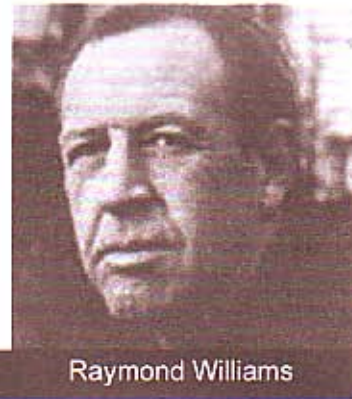
உண்மையில் இந்த இரண்டும் - இலக்கியத் திறனாய்வு, இலக்கியக் கோட்பாடு - இப்போது கோட்பாட்டளவில் ஒன்றாகவே பார்க்கப்படுகின்றன. துறை மீறல்களும் துறை மயக்கங்களும் இப்போது ஒவ்வொரு 'துறையினதும்' தனித்த அடையாளங்களை இல்லாமல் செய்து விட்டன, எங்களில் பலருக்கு, சில முக்கியமான கோட்பாட்டாளர்களும், அவர்களின் நூல்களும், இலக்கியத் திறனாய்வைப் பொறுத்து அடிப்படைப் புள்ளிகளாகவே இருக்கின்றன. எனவே, ஒருவர் மார்க்சியராக இருந்தால் அவருக்கு ஜேம்சனும் சகிள்டனும், அமைப்பியல்வாதியாக இருந்தால் லிவாய்ஸ்டாரால், கட்டுடைப்பாளராக இருந்தால் பார்த்,

Arnold Matthewa

Claude Levi-Strauss

Raymond Williams

இந்த மரபின் முறையியலைப் பற்றியும் வகைப்பாடுகள் பற்றியும் நாம் யோசிக்க வேண்டும். ஒரு மரபுக்கும் அந்த மரபுக்குச் சமாந்தரமாக இருக்கக் கூடிய ஏனைய மரபுகளுக்குமிடையேயான உறவுகள் யாவை? நேரான மொழிபெயர்ப்புகளும் 'பண்பாட்டு மொழிபெயர்ப்புகளும் கணிசமான அளவு தேவையாகிற கணங்களை நாம் எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறோம்? சிலவேளைகளில் மற்றவர்களுடைய மரபின் ஊடாக ஒரு பார்வைச் சட்டகம் திணிக்கப்படுகிறபோது அதனூடாகவே நாம் எம்மையும் பார்க்க வேண்டி நேர்கிறது. எம்மிடம் சுயதரிசனம் இல்லா விட்டால் எமது மரபையே இனங்காண்பது அல்லது எமது மரபை மீளமைப்பது எமக்குக் கடினமாக இருக்கும்.

இந்தப் பணி எமக்கு முக்கியமானது. அதேநேரம் 'உலகப் பொதுமையான' (universal) என்பதும் ஒரு கருத்தியல் நிலைப்பாடு என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. விமர்சனக் கோட்பாடுகளின்றி நாம் இலக்கியத் திறனாய்வைப் பற்றிப் பேச முடியாது. அதுபோலவே இலக்கிய வரலாறு பற்றிய உணர்வின்றி விமர்சனக் கோட்பாடுகளையும் இலக்கியத் திறனாய்வையும் தொடர்புபடுத்த முடியாது. ஒருவருடைய பார்வையையும் துறைசார்ந்த பயிற்சியையும் பொறுத்து, இலக்கிய விமர்சனமும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் பல்வேறு அர்த்தங்களை எடுக்கின்றன. அவைக்கு வரையறை கிடையாது

பின் காலனித்துவக்காரருக்கு பாபாவும் ஸ்பீவக்கும். இந்த ஆளுமைக்காரருடைய முக்கியமான நூல்கள், பிரதிகள் இலக்கியத்தைப் புரிந்துகொள்ளத் துணை செய்யும் வழிகாட்டிகளாக அமைகின்றன.

கனடாவில், என்னுடைய பல்கலைக்கழகத்திலேயே Frye, Hutcheon என இரண்டு கோட்பாட்டாளர்கள் இருந்தனர் / இருக்கின்றனர். முன்னவர் அமைப்பியலாளர் எனவும் பின்னவர் பின்நவீனத்துவவாதி எனவும் கூறமுடியும். விமர்சனக் கோட்பாடுகள் என்றால் சிக்கலானதும், சிலவேளைகளில் குழப்பம் தரக் கூடியதுமான ஒரு சித்திரமே எமக்குக் கிடைக்கிறது. ஒரு பொது உடன்பாடு சாத்தியமில்லை. Graff சொல்வதுபோல பன்மைப்பாடு தான் இப்போது ஆட்சியிக்க போக்காக இருக்கிறது. பல்வேறு காரணங்களைப் பொறுத்து, நிறுவனங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் சில போக்குகளை முன்னிலைப்படுத்துகின்றன. இலக்கியத் திறனாய்வு கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக மெல்ல மெல்ல நிறுவனமயப்பட்டுவிட்டது. பல்கலைக் கழகங்களின் உருவாக்கமும் பெருக்கமும் இதற்குத் துணை செய்தன. செவ்வியல் இலக்கியங்களைக் கற்பதிலிருந்து ஆங்கில இலக்கியத்துக்கு மெல்ல மெல்ல ஏற்பட்ட நகர்வு தொழில்முறை சார்ந்த ஒரு துறையாக இலக்கியத் திறனாய்வை மாற்றியது கல்வித் துறைக்கு வெளியே நிகழ்ந்தவற்றிலிருந்து இலக்கியத் திறனாய்வை வேறுபடுத்திக் காட்டியது

இந்தத் 'தொழில்முறை சார்ந்த' அணுகுமுறைதான். எனினும் இந்த வேறுபாடுகளை நடைமுறையில் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுவது கடினமானது. ஆயினும் ஷெல்லி, கோல் நிட்ஜ், ஆர்னொல்ட் போன்றவர்கள் எழுத்தாளர்களாக இருந்தாலும் இலக்கியத்தை எப்படி நயப்பது, கவைப்பது என்றும் எழுதினார்கள். அவர்களை முறைசார்ந்த இலக்கியப் புலமையாளர்கள் என்று சொல்வதைவிட, அறிஞர்கள் என்று சொல்வதே பொருத்தமாக இருக்கும். இலக்கியக் கற்கை நிறுவன மயப்பட்ட பிற்பாடு - 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்குறு - நிகழ்ந்தவையைப் பற்றியே நான் கவனம் செலுத்த விரும்புகிறேன்.

ஒரு இலக்கிய இயக்கத்தைப் பற்றி அல்லது ஒரு சிந்தனைப் பள்ளியைப் பற்றி மட்டுமே பேசுவது சிரமம். ஏனெனில் பல போக்குகள் ஒன்றாக இணைந்தும் பிணைந்தும் பிரிந்தும் காணப்பட்டன. ஜேர்மனியும் பிரான்சும் பிரிட்டனும் ஒரேவகையான சிந்தனைப் போக்கை முன்னிலைப்படுத்தவில்லை. கருத்துக்கள் இடம்விட்டு இடம் பெயர்ந்து மாறுபாடான வடிவங்களில் உள்வாங்கப் பெற்றன. ஏடுத்துக்காட்டாக, ஸ்வீடனின் Great Tradition 1951இல் வெளியாயிற்று. ஸ்டார்லின் The Structural Study of Myth 1955இல் வெளியானது. Frye இன் Anatomy of Criticism 1957இல் வெளியாயிற்று. வேறுவேறு கண்டங்களையும் வேறுவேறு கருத்துக்களையும் அவை கொண்டிருந்தன. பக்தினுடைய Problems of Dostoevsky's Poetics, நிச்சாட்டின் Principles of Literary Criticism வெளியாகி 5 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வெளியாகிறது. இவற்றுள் சில பிந்தித்தான் இனங்காணப்பட்டு, சில இலக்கிய இயக்கங்களுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தன. திறனாய்வாளர்களும் புலமையாளர்களும் ஏதாவதொரு போக்கை முதன்மைப்படுத்துவதே வழமை எனினும் என்னுடைய இந்த உரையில் நான் அப்படிச் செய்யப் போவதில்லை. திறனாய்வு நடைமுறைகள் பற்றிய சில கேள்விகளை நோக்கி எங்களுடைய கவனத்தைத் திருப்புவதே என்னுடைய நோக்கமாகும். இலக்கியத் திறனாய்வு குறித்து பல்வேறு சிந்தனைப் பள்ளிகளைப் பற்றிய ஒரு காலவரன் முறையான பட்டியலைத் தருவது என் நோக்கமல்ல. மாறாக, எனது ஆய்வுப் பரப்பின் பின் காலனித்துவம் மற்றும் ஒப்பியல் ஆய்வு ஆகியவற்றினூடாக இலக்கியத் திறனாய்வை அணுக விரும்புகிறேன். இந்த இரு ஆய்வுக் களங்களும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று முற்றாக வேறுபட்டவை அல்ல. அண்மைக் காலங்களாக இந்த இரு ஆய்வுக் களங்களும் பல முக்கியமான தளங்களில் ஒன்றித்தும், இடைவெட்டியும் வருகின்றன. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக Mano Valdes ck; Linda Hatchcoவும் இலக்கிய வரலாற்றை மீள்பார்வை செய்தல் - ஒப்பீட்டளவில். "Rethinking Literary History-Comparatively" எனும் கட்டுரையை எழுதினார்கள். அது இலக்கிய வரலாறுகளின் ஒப்பியல் ஆய்வு குறித்த ஒரு பெரும் ஆய்வுக்கே வழிவகுத்தது. பல்வேறு இலக்கியத் திறனாய்வு மரபுகளுக்கிடையே காணப்படும் பொதுத் தன்மைகளை இனங்காணுகிற ஒப்பீட்டு முயற்சியாக அன்றி, ஒரு திறனாய்வு மரபைப் பயன்படுத்த ஏனையவற்றை எவ்வாறு அணுகலாம் என்று சிந்திப்பதே எனது நோக்கமாக இருக்கிறது. எனது ஆய்வு ஈடுபாடுகளுக்கு உரிய ஒரு தெரிவாகத் தான் இந்த முயற்சி அமைகிறது என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால், இந்தக் கட்டுரைக்கு இரண்டு உந்துதல்கள்

அல்லது உந்துவிசைகள் இருக்கின்றன. முதலாவது, கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக நான் ஈடுபட்டு வரும் பின் காலனித்துவ இயல், பின் காலனித்துவக் கோட்பாடுகள். இரண்டாவது, பல்வேறு இலக்கியத் திறனாய்வு மரபுகளுக்கிடையே இணைப்புகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் எங்களுடைய புரிதலை மேலும் ஆழமாக்குவது.

எனது ஆய்வுகளில் எட்டவேட் ஸயீட்டுக்கு ஒரு சிறப்பான இடம் உள்ளது. குறிப்பாக, 2003 இல் அவரின் மரணத்துக்குப் பிற்பாடு அவரது எழுத்துக்கள் மீதான எனது அக்கறை மேலும் கூடிற்று. 1979இல் வெளியான Orientalism என்ற நூல் பின் காலனித்துவ இயல் தொடர்பாக எழுந்த ஏராளமான சிந்தனைகளுக்கு ஒரு புலமைத்துவ மூல விசையாக அமைந்தது. அவருடைய மரணத்துக்குப் பின் லின்டா ஹச்சியன் எழுதிய அஞ்சலிக் குறிப்பில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: தன்னுடைய எல்லா நூல்களிலும் ஏராளமான கட்டுரைகளிலும் புத்திசீவிகளின் அறம் சார்ந்த பொறுப்புணர்வையும் கல்வித்துறை சார்ந்த அறிவு, அதிகாரத்துக்குத் துணைபோகிற சாத்தியப்பாடு

Frye

களையும் ஸயீட் முன்னிலைக்குக்கொண்டு வருகிறார். ஸயீட்டினுடைய எல்லைப்பாடுகளையும் குறைபாடுகளையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். மேலும், அவரது சொந்த வாழ்வியலும் அவரது அரசியல் நிலைப்பாடும் அவரது படைப்புக்களில் நிறம் பெற்றன என்பதையும் நான் அறிவேன். இருந்தபோதிலும், அவர் எழுப்பிய சிக்கலான கேள்விகளும் அவரது பார்வை வீச்சும் எப்போதுமே நாம் மனங்கொள்ளத் தக்கவைதான்.

எங்களில் பலருக்கு பின் காலனித்துவ இயல் நோக்கிய நகர்வு தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகவே இருந்தது. எங்களது கல்வியை வடிவமைத்த புலமைத்துவ மரபும் நாங்கள் வாழ்ந்த, வளர்ந்த அரசியல் கலாசாரச் சூழலும் இப்போது நாம் வாழுகிற அரசியல், பண்பாட்டுச் சூழலும் இந்த நகர்வைத் தவிர்க்க முடியாததாக ஆக்கிவிட்டன. நாங்கள் இலங்கையைவிட்டு வெளியேறியபோது, திடீரென நாங்கள் 'வெளியாராகவும்', வெள்ளையரல்லாதவராகவும் மாறிவிடுகிறோம். எந்த மரபில் நாங்கள் எங்கள் கல்வியைப் பெற்றுகொண்டோமோ அந்த மரபிலிருந்தே நாங்கள் அந்தியப்படுத்தப்பட்டதும் அல்லாமல் எங்களைப் பற்றிய மோசமான சித்திரிப்புகளையும் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. 70களின் துவக்கத்தில் 'புதிய திறனாய்வு' அரங்கிலிருந்து விலகிக் கொள்ள, மார்க்சியம், பின் அமைப்பியல்,

பெண்ணியம் என்பன கவனம் பெறத் துவங்கின. இலக்கியத்தைப் பற்றிய எங்களுடைய முன்னைய புரிதலை மறுபரிசீலனை செய்ய இவை உதவின. பின் காலனித்துவக் கோட்பாடுகள் எமக்குத் தளமாக அமைந்தன. இலங்கையில் நாம் பெற்றுக் கொண்ட பயிற்சி பெருமளவுக்கு எஃல். ஆர். லீவிஸின் மரபுவழி வந்ததாகவும், அமெரிக்காவில் மையங்கொண்டிருந்த 'புதிய திறனாய்வு' சார்ந்ததாகவும் இருந்தது. இலங்கையில் பல்கலைக்கழக மாணவர்களாக நாங்கள் உள்வாங்கிக்கொண்ட லீவிஸ் மரபு, இலக்கியப் பிரதிகளை அறம், ஒழுக்கம் ஆகிய விழுமியங்களினடியாகவே அணுகியது. இத்தகைய மரபுக்கு ஒரு நீண்ட வரலாறு உண்டு. ஃப்லிப் சிட்னி மற்றும் அவருக்கு முன்பாகவும்கூட இதனை நாம் இனங்கண்டு கொள்ள முடியும். இந்த மரபின் அண்மைக்கால விளக்குநராக மத்திய ஆர்னால்டைச் சொல்ல முடியும். அவருடைய Culture and Anarchy இலக்கியத்திறனாய்வின் ஒழுக்கம் மற்றும் அறம் சார்ந்த பரிமாணங்களின் ஒரு வாக்குமூலம் எனச் சொல்ல முடியும். நவீனத்துவ காலத்தின் பிரதிநிதியான எலியட் போன்றோரும் இத்தகைய கருத்துக்களையே தமது திறனாய்வுக் கட்டுரைகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தினர். நாங்கள் பல்கலைக் கழக மாணவர்களாக இருந்தபோது லீவிஸினதும், Scrutiny எனும் சிற்றிதழினதும் படைப்புக்களுக்குப் பின்னாலிருந்த அடிப்படையான எடுகோள்களைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. லீவிஸின் சிந்தனைப் பள்ளியின் அறவியல் அடிநாதத்தில் நாங்கள் மயங்கிப் போய் இருந்தோம். எழுபதுகளில் இந்தியப் பேராசிரியர் ஒருவரின் விரிவுரையைக் கேட்ட நினைவு எனக்கு இருக்கிறது: இலக்கியத்தை எப்படி அணுகுவது என்ற ஒரு வழிமுறையை லீவிஸ் எங்களுக்குத் தரவில்லை. இலக்கியத்தை அணுகுவதற்கு இருக்கும் ஒரேயொரு வழிமுறையை லீவிஸ்தான் எங்களுக்குத் தந்தார் என அந்தப் பேராசிரியர் கூறினார். ஒரு குறித்த மரபையும் உலக நோக்கையும் அவற்றை உள்வாங்கியிருந்த ஒரு குறித்த எழுத்தாளர் பட்டியலை மட்டுமே லீவிஸ் உயர்த்திப் பிடித்திருந்தார் என்பதை உணராத ஒரு கிறக்கத்தில் நாங்கள் அப்போது ஆழ்ந்திருந்தோம். லீவிஸின் மரபு முக்கியமான பல இலக்கியக்காரரைப் புறந்தள்ளிவிட்டது என்பதையும் அம்மரபின் தெரிவு முழுமையானதல்ல என்பதையும் நாம் உடனடியாக உணரவில்லை. 'உலகப் பொதுமையானது' என்ற போர்வையில் குறித்த ஒரு கருத்தியல் மட்டுமே முன்வைக்கப்பட்டது. நவ காலனித்துவப் பார்வைக் கோணத்துள் சிக்கியிருந்த எமக்கு இம்முறை கவர்ச்சியாக இருந்தது என்பதில் வியப்பில்லை. அவர்கள் சொன்ன 'உலகப் பொதுமை' என்பது உண்மையல்ல என்பதை திறனாய்வாளர்களாக எங்களை நாமே எடைபோட முடியாமல் இருந்த எம்மால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

காலமாக மெல்ல மெல்ல நிறுவனமயப்பட்டுவிட்டது. பல்கலைக்கழகங்களின் உருவாக்கமும் பெருக்கமும் இதற்குத் துணை செய்தன. செவ்வியல் இலக்கியங்களைக் கற்பதிலிருந்து ஆங்கில இலக்கியத்துக்கு மெல்ல மெல்ல ஏற்பட்ட நகர்வு தொழில்முறை சார்ந்த ஒரு துறையாக இலக்கியத் திறனாய்வை மாற்றியது.

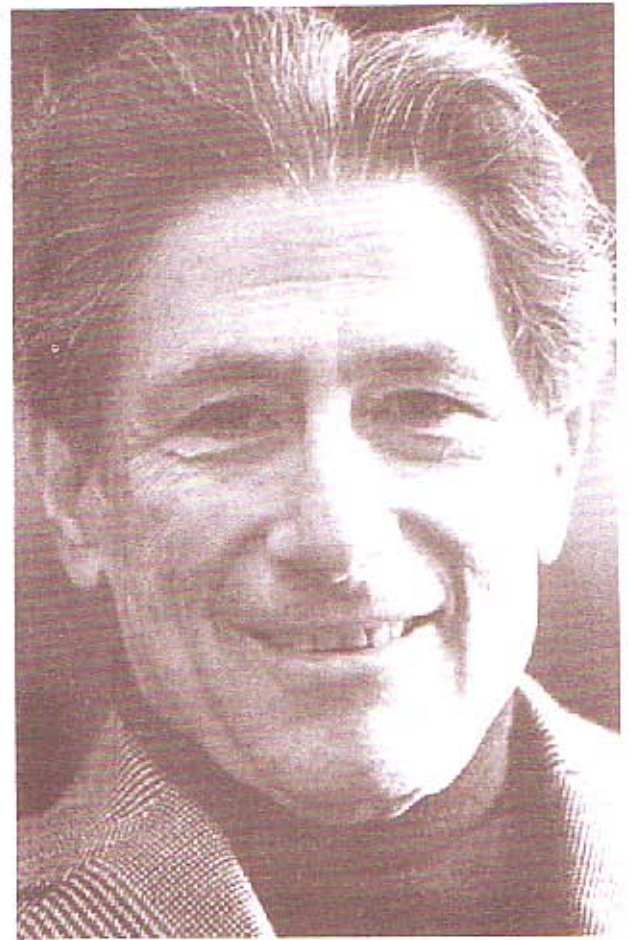
நான் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். 40கள் இருந்து 60கள் வரை இது நிகழ்ந்தது. இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் 'புதிய திறனாய்வு' ஆட்சி பெற்றிருந்த காலப் பகுதி இதுவாகும். அமெரிக்காவில் மையங் கொண்டிருந்த 'புதிய திறனாய்வு' நடைமுறைத் திறனாய்வின் ஒரு பிரதிபலிப்பு என்று கூற முடியும். புறவயமான, பக்கச் சார்பற்ற அணுகுமுறை என்று சொல்லிக் கொண்டாலும் அதற்குப் பின்பும் ஒரு கருத்தியல் இருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து அமெரிக்காவின் இலக்கிய மரபைக் கூர்மையாக ஆய்வு செய்தால், புதிய திறனாய்வை உருவாக்கிய வேறு பல இலக்கியப் போக்குகளை நாம் இனங்காண முடியும். அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் எத்தகைய வேறு வழிமுறைகளுடாக 'புதிய திறனாய்வு' உருவாகி இருந்தாலும் நிலைப்பாடு ஒன்றாகத்தான் இருந்தது. இலக்கியப் பிரதிகளை நிச்சாட் அணுகிய முறையில் ஒருவகையான 'இருமை' இருந்தது. லீவிஸின் அணுகுமுறை அறவியல் சார்ந்ததாகவும் 'உலகப் பொதுமையை' முன்வைப்பதாகவும் இருந்தது. இரண்டுமே வேறுபட்ட செல்நெறிகளைச் சார்ந்திருந்தன. நடைமுறைத் திறனாய்வு, விஞ்ஞானத்தை அடியொற்றியதாக இருக்க விரும்பிற்று. நவீனத்துவமும் விஞ்ஞானமும் பாரிய முன்னெடுப்பு களைச் செய்துகொண்டிருந்த அந்தச் சூழலில் நிச்சாட் தன்னுடைய நூலை எழுதினார் என்பது வியப்புத் தருவதில்லை. நடைமுறைத் திறனாய்வு என்பது, இலக்கியக் கல்வியின் நிறுவனமயமாக்கத்தினதும் தொழில்முறையாக்கத்தினதும் ஒரு தருக்க ரீதியான விளைவாகும். இலக்கியப் படைப்புகளைத் திறனாய்வு செய்ய, புறவயமான, பக்கஞ்சாராத ஒரு திறனாய்வுச் சட்டகத்தைப் பயன்படுத்த முடியும் என்பது இந்தப் போக்கின் ஒரு முக்கியமான கூறாகும். காலம் சார்ந்து உலகப் பொதுமையான விழுமியங்கள் இருக்க முடியும் என்கிற பண்பாட்டு முதலீடுதான் லீவிஸின் மரபுசார்ந்த திறனாய்வாளர்களது அணுகுமுறை. குறித்த விழுமியங்களை மட்டுமே சிறப்பித்துக் கூறும் ஒரு மரபின் அடியாக இலக்கிய பிரதிகளைத் திறனாய்வு செய்யும் ஒரு மரபு லீவிஸிக்குத் தேவையாக இருந்தது. எனவே The Great Tradition என்பது அவருடைய நூலின் தலைப்பாக அமைந்தமை வியப்பன்று. புதிய திறனாய்வு நிச்சாட், எம்சன் வழியில், நடைமுறைத் திறனாய்வுக்கு நெருங்கியதாக இருந்தது. இந்த வழிமுறையில் இலக்கியப் பிரதி என்பது தனக்குள் ளேயே எல்லாம் அடங்கியதாக இருந்தது. எழுத்தாளரோ அன்றியும் எழுத்தின் பின்புலமோ அவசிய மற்றதாகியது. வாழ்க்கை வரலாறு சார்ந்த திறனாய்வு முறையின் ஆபத்துக்களையும் பொய்மைகளையும் சுட்டிக்காட்டுவதற்கு How Many Children Had Lady Macbeth? என்ற L.C.Knightஇன் நூலை போதுமானது. உள்ளடக்கமும் இலக்கியப் பிரதியின் அமைப்பும் எவ்வகையான வெளித் தொடர்பும் அற்று இணைந்திருப்பதாகக் கருதப்பட்டது. Rene Wellek, Austin Warren ஆகியோர்

நயமாகச் சொல்வதுபோல: அழகியல் நோக்கங்களுக்காக, உலகத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் ஒன்றிணைத்த ஒரு எண்ணக் கரு தான் 'அமைப்பு'. எனவே, ஒரு கலைப்படைப்பென்பது குறியீடுகளின் ஒரு தொகுதியாக, குறியீடுகளின் அமைப்பாக, ஒரு குறிப்பிட்ட அழகியல் நோக்கத்துக்குப் பணிபுரிவதாகக் கருதப்பட்டது. எம்மைப் பொறுத்தவரை புதிய திறனாய்வு, நடைமுறைத் திறனாய்வு ஆகிய இரண்டுமே சமாந்தரமாக இயங்குகின்றன என்ற கருத்தே உள்ளது. இலக்கியப் பிரதிகளை அவற்றின் பின்புலங்களைக் கவனத்தில் எடுக்காமலும் அணுகுகிற தன்மை எமக்குத் தேவை. கூடவே, இலக்கியக்காரர் ஒரு பெரும் மரபின் அங்கம் என்பதையும் நாம் மனதில் இருத்தல் வேண்டும்.

இலக்கியப் பிரதியின் 'எல்லாம் உள்ளடங்கிய' தன்னிறைவை வலியுறுத்துகிறபோது பண்பாட்டை வடிவமைக்கும் சமூக, அரசியல், கலாசார விசைகளைப் பற்றிய கவனத்தை நாம் இழந்து விடுகிறோம் என்பதை நாம் உணரவில்லை. விஞ்ஞானத்துக்குரிய கட்டுக்கோப்பை இலக்கியத் திறனாய்வுக்குக் கொண்டு வந்ததாகச் சொல்லப்படும் புதிய திறனாய்வு, சிவ தளங்களில் பிற்போக்கானதாக இருந்தது. அதேநேரம், மரபு பற்றிய ஒரு உணர்வும் எங்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. மத்திய ஆர்னால்டின் வழியை அடியொற்றிக் குறிக்க அற, ஒழுக்க விழுமியங்களைப் பேண வேண்டி இருந்தது. எமது இலக்கிய மரபுகளுக்கும் எங்களுக்குமே வகையான உறவுகள் இருந்தன என்பதைப் பற்றி தீர்மானிக்கவோ, கருத்துச் சொல்லவோ சூரலற்றவர்களாக நாங்கள் இருந்தோம். உலகப் பொதுமை என்பதற்குள் நாமும் அடங்கி விடுகிறோம் என்று நம்மியதில் அமெரிக்காவினதும் பிரித்தானியாவினதும் ஆட்சிபெற்ற மரபுகளோடு நாம் நிறைவு பெற்றவர்களாகிவிட்டோம்.

உலகப் பொதுமை என்பது எம் எல்லோருக்குமே சரியான ஒன்று என்பதை நாம் மறைமுகமாக ஏற்றுக் கொண்டோம். உலகப் பொதுமை என்பது உண்மையில் பொதுமை அல்ல. குறிப்பானது எனபதை நாம் உணரவில்லை. பச்சையாகச் சொல்வதானால், நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்ட உலகப் பொதுமை என்பது, வெள்ளை இன, ஆண், இருபால் உறவுள்ள, மேலைத் தேயத்தவரின் கருத்துக்களாகும். சுகிரன் இந்தக் கருத்தியலை வன்மையாக விமர்சித்தவர்களில் ஒருவர். இத்தகைய உலகப் பொதுமை சாத்தியமற்றது என்பது உணரப்படவே வேறு வேறு வடிவங்களில் எதிர்ப்பு வெளிப்படத் துவங்கியது. புதிய திறனாய்வு, முக்கியமான இயக்கமாக இருந்து ஆண்டுகள் நீடித்தது. வாலாற்றியல், வாழ்க்கை வரலாற்றியல் அணுகுமுறைகளிலிருந்து இலக்கியத் திறனாய்வை வேறுவழிகளுக்கு ஆற்றப்படுத்தியமை புதிய திறனாய்வின் சாதனைகளுள் ஒன்று எனலாம். ரொரொனரோப் பஸ்கலைக் கழகத்தில் கூட அறுபதுகளில் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஓட்டியும் இலக்கியப் பிரதிகளின் ஆசிரியத்தை ஓட்டியும் ஆய்வேடுகள் எழுதப்படுவது வழமையாக இருந்தது. இப்போது அத்தகைய ஆய்வேடுகள் அரிது. ஆய்வு வசதிகள் இல்லாத கல்லூரிகளின் பெருக்கமும் இத்தகைய ஆய்வுகள் இல்லாமல் போனமைக்கு ஒரு காரணம் எனலாம்.

இலக்கியப் பிரதியில் குவியம் செலுத்துவதின் மூலம் பல்வேறுபட்ட 'பொய்ம்மை' களைத் தவிர்த்து விட்டமை புதிய திறனாய்வின் இயல்பாக இருந்தது. எனினும் இந்த வழிமுறையில் 'அடையாள அரசியலை'

Edward Said

புதிய திறனாய்வு முற்றாகவே புறத்தள்ளிவிட்டது. இதுதான் புதிய திறனாய்வின் கருத்தியல் சார்பாக இருந்தது. அறுபதுகள்தான் அடையாள அரசியல் முனைப்புப் பெறத் துவங்கிய காலகட்டமாகும். பல்வேறுபட்ட வரலாற்றுக் காரணங்களால், இனம், வர்க்கம், பால்னம், பாலியல்பு போன்ற பல அம்சங்கள் முதன்மை பெறத் துவங்கின. எனவே, இலக்கியப் பிரதிகள் எத்தகைய சமூக, அரசியல் சூழலில் எழுதப்படுகின்றன என்பதை ஒதுக்கி விட முடியாத ஒரு நிலை தோன்றியது.

இன்றைக்கு நேமன்ட் வில்லியம்ஸ், ரெறி சுகிரன், ஃப் ரெடிரிக் ஜேம்சன், ஐஜாஸ் அஃமட் போன்ற ஏராளமானோர் எங்களுக்குப் பரிச்சயமானவர்களாக இருக்கின்றனர் என்றால், இலக்கியத்தின் உலகப் பொதுமை என்ற முருதிரையை அவர்கள் கிழிக்க முற்பட்டமைதான் காரணம். இலக்கியப் பிரதியை அணுகுவதற்கு எந்த வகையான திறனாய்வுச் சட்டகத்தை நீங்கள் பாவிக்கின்றீர்களோ அதற்கேற்ற வகையில் பிரதி வளைந்து கொடுக்க ஆரம்பிக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, பெண்ணியத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

இத்தகைய திறனாய்வு இயக்கங்கள் யாவற்றையும் ஒருமயப்பட்டனவாகப் பார்க்கிற ஆரத்தும் உண்டு. அதாவது, எல்லா இடங்களிலும் எல்லாச் சூழல்களிலும் இவை ஒரே மாதிரியாகத்தான் அமைந்திருக்கும் என்பது. இது உண்மையல்ல. ஐரோப்பா, ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரித்தானியா அனைத்தும் தமக்கு ஏற்ற வகையிலேயே இந்த அணுகுமுறைகளைத் தகவமைத்துக் கொண்டன. பிரெஞ்சுப் பெண்ணியம், அமெரிக்கப் பெண்ணியத்திலிருந்து வேறுபட்டது. மேற்கில் இருக்கிற இலக்கியத் திறனாய்வு முறைமை

வேறுவேறு சூழல்களுக்கும் பின்புலங்களுக்கும் ஏற்ப தனித்துவமான அடையாளங்களைக் கொண்டுள்ளது.

இலக்கியப் பிரதி என்பது எல்லாவற்றையும் தானே வெளிப்படுத்தும் என்பதும் அதற்குள் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்ட அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுந்த விழுமியங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன என்ற எண்ணம் பெரிதும் வலுவழிக்கத் துவங்கியது. பின் அமைப்பியலும் கட்டுடைப்பும் மேலெழுந்தன. ஒரு இலக்கியப் பிரதியைக் கூர்மையாகப் பார்த்தால் அதில் உள்ளார்ந்து இருக்கும் எல்லாப் பொருளும் புரிந்துவிடும் என்று நடைமுறைத் திறனாய்வு கூறுகிறது. ஆனால், இலக்கியப் பிரதியைக் கூர்மையாகப் பார்த்தால் அது எதனையும் சொல்லவில்லை என்பது தெரியும் என்று கட்டுடைப்பு கூறுகிறது.

சொல்லப்பட்டது என்ன என்பதைவிடச் சொல்லப்படாதது என்ன என்பதே பெரிதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கக்கூடும். நாங்கள் லீவீஸ் மரபிலிருந்து விலகியபோது, இத்தகைய தொரு பின்னணியில் தான் திறனாய்வு மரபுகளை நாம் பார்க்க வேண்டி இருந்தது. வேறுவேறு சாத்தியப்பாடுகள் உருவாகின. (அமைப்பியல்வாதம், கட்டுடைப்பு, பெண்ணியம் ஆகியன) பின் காலனித்துவம், பல்லினப் பண்பாட்டுவாதம், தேசியவாதம் போன்றவையும் பின் காலனித்துவ உலகை பாதிக்க ஆரம்பித்தன. இலக்கியத்தை முன்பு பார்த்தது போல இப்போது பார்க்க முடிவதில்லை.

புலப்பெயர்வு, அலைந்துழல்வு காலமும் இதுவாகத் தான் இருக்கிறது. ஆசியா, ஆபிரிக்கா, கரிபியன் போன்ற இடங்களிலிருந்து ஏராளமான புலமையாளர்கள் மேற்கு நோக்கி நகர்கிறார்கள். இவர்களில் பலருக்குக் கனடா நல்ல தோர் புகலிடமாக அமைகிறது. கனடா வின் உத்தியோக பூர்வமான பல்லினப் பண்பாட்டுக் கொள்கை இந்தப் போக்குக்கு மேலும் வலுச்சேர்க்கிறது. பின் காலனித்துவ இயல் என்பது இந்த வழிமுறையின் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகிவிட்டது.

பின் காலனித்துவக் கோட்பாடு எங்களுடைய திறனாய்வுச் சிந்தனையில் ஒரு முக்கியமான படியாக அமைந்திருக்கிறது. மாற்றுச் சிந்தனைகளுக்கு அது வழிவகுத்துள்ளது. ஆட்சி பெற்றுள்ள கருத்தியல் களுக்கு எதிரான சிந்தனைகளை நாம் முன்வைக்க அது துணை புரிந்துள்ளது. பேரிலக்கியங்களின் (canons) உருவாக்கத்துக்குப் பின்னாலிருக்கிற கருத்தியலை எமக்கு அது இனங்காட்டியுள்ளது. பின் காலனித்துவ கோட்பாட்டின் துவக்க கால நூல்களில் ஒன்று Helen Tiffin ஆகியோர் எழுதிய The Empire Writes Back. எதிர்ப்பும் புதுவாழ்வும் பின் காலனித்துவக் கோட்பாட்டிலும் திறனாய்விலும் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன.

நாங்கள் விமர்சனத்துக்குட்படுத்துகிற வழிமுறைக்கே நாங்களே எவ்வளவு தூரம் துணை போகிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதும் முக்கியமானது. Franz Fanon, Ashis Nandy போன்றோர் எங்களுடைய குற்றவுணர்வுகளை இனங்காண உதவியுள்ளனர். Spivak

இன் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், ஒருவகையில் நாங்களும் 'உள்ளூர்த் தகவலாளர்களாகத் தொழிற்பட்டிருக்கிறோம். Empire போன்றோரின் எடுத்துக்காட்டுகளுக்கூடாகப் பார்க்கும்போது, ஆங்கிலத்தில் இருக்கக் கூடிய பின் காலனித்துவ எழுத்துக்கள் என்பன ஒரு முரண்பாடான அம்சம்தான்.

பின் காலனித்துவத்தை உருவாக்கிய சொல்லாடல் களைப் புரிந்துகொள்ள முற்படுகிறபோது பிஷ்னீவீ Bhabha போன்றோர் இனங்காட்டிய 'கலப்பு' என்கிற அம்சத்தையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பாபாவும் அவரைப் போன்ற வேறு புலமையாளர்களும் எங்களுடைய தன்னிலை (subjectivity) பற்றிக் கேள்வி எழுப்புவதற்குத் துணை செய்துள்ளனர். கூடவே, பல்வேறு துறைகளுக்கிடையேயான ஊடாட்டத்தின் விளைவாக ஏற்படும் பார்வைகளுக்கு ஊடாகவும் எம்மை சிந்திக்கத் தூண்டினார்கள்.

பின் காலனித்துவக் கோட்பாட்டாளர்களுக்கும் எல்லைப்பாடுகள் உண்டு. 'பின் காலனித்துவத்துக்கு அப்பால்' போன்ற நூல்கள் வெளியாவதே பின் காலனித்துவ 'ஒருமயப் படுத்தல்' என்கிற நடைமுறையிலிருந்து தப்பவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. பின் காலனித்துவக் கோட்பாடுகள் ஆபிரிக்க, கரிபியன் உருவாக்கங்கள் தான் என்று வாதிட முடியும். ஆசியாவின் பின் காலனித்துவக் கோட்பாடுகள் ஆபிரிக்க, கரிபியன் போல எதிர்ப்பு, புதுவாழ்வு என்ற வகையில் தொழிற்படவில்லை. இது பற்றிய கேள்வி எழுப்புவது கூட ஒரு புதிய துறைதான். இதுபற்றி நான் சிந்திக்க ஆரம்பித்துள்ளேன். பின் காலனித்துவ எழுத்துக்களைத் தலைக்கு மேல் தூக்கிப் பிடிப்பதன் மூலம், எந்தச் சிந்தனை முறைமையைக் கவிழ்க்க நினைத்தோமோ அதற்கே மறுபடி அடிபணிந்துவிட்டோமா என்று தோன்றுகிறது.

இந்த இடத்தில்தான் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் தொடர்பாக ஸயீட்டின் முக்கியத்துவம் பற்றிப் பேச விரும்புகிறேன். ஒரு பின் காலனித்துவக் கோட்பாட்டாளர் என்ற வகையில், ஸயீட்டின் பங்களிப்புகளும் காத்திரமானது என்று கருதுகிறேன். ஃபூக்கோவின் பாதிப்புக்கூடாக 'சொல்லாடல்' என்பதை அவர் பின் காலனித்துவக் கோட்பாடுகளுக்குள் கொண்டு வந்தார். ஒருவகையில் ஸயீட் ஒரு மரபுவாதி. மத்திய ஆர்னால்ட் போலவே விழுமியங்களிலும் இலக்கியப் பிரதிகளின் 'இவ்வுலக் பெறுமதியிலும்' நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர். இலக்கியப் படைப்புக்களின் பின்புலம் என்பது எவ்வகையான அறம் சார்ந்த பார்வைகளுக்குள் இலக்கியம் தொழிற்பட்டது என்பதை இனங்காண உதவி செய்யும் ஒன்றாகவே ஸயீட்டுக்கு இருந்தது. மேலத்தேயப் புலமைத்துவ மரபில் ஊறியிருந்ததாகவும் அந்த மரபை விமர்சனத்துக்குள்ளாக்க ஸயீட்டால் முடிந்தது என்பது சுவாரசியமான ஒரு அம்சமாகும். அந்த வகையில் அவரை ஒரு கட்டுடைப்பாளர் என்று நாம் கருத

இலக்கியப் பிரதியின் 'எல்லாம் உள்ளடங்கிய' தன்னிறைவை வலியுறுத்துகிறபோது பண்பாட்டை வடிவமைக்கும் சமூக, அரசியல், கலாசார விசைகளைப் பற்றிய கவனத்தை நாம் இழந்துவிடுகிறோம் என்பதை நாம் உணரவில்லை.

முடியும். ஒரு இலக்கியப் பிரதியில் என்ன சொல்லப் பட்டிருக்கிறது என்பதைவிட அந்தப் படைப்பு சொல்லாத சேதிகள் என்ன என்று துருவித் தேடினார். aporias என்று அதை தற்காலத்தில் அழைப்பர்.

புதிய பார்வைகளுக்கூடாக இலக்கிய வரலாற்றை அணுகுவதற்கு ஸயீட் எங்களுக்குத் துணைபுரிந்தவர். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படும் இந்திய இலக்கியங்களுக்கு ஏன் ஒரு இலக்கிய வரலாறு இல்லை என்று என்னைச் சிந்திக்கத் தூண்டியவர் அவர்தான். இலக்கியப் பிரதியின் 'இவ்வுலகப் பெறுமதி' என்பது மரபுசார்ந்தும் தொடர்ச்சி சார்ந்தும் பார்க்கப்பட வேண்டியன. ஜேன் ஒஸ்ரின், ஃபோஸ்டர், கொன்றாட் பற்றிய ஸயீட்டின் எழுத்துக்களின் முக்கியத்துவம், ஸயீட்டின் எழுத்துக்களுடன் பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு ஏற் கெனவே தெரிந்ததுதான். காலனிகளில் குறுகிய காலப் பகுதியில் என்ன உருவாக்கப்பட்டது என்பதில் மட்டுமன்றி, மைய நீரோட்ட இலக்கியங்களில் நீண்ட காலங்களாக என்ன உருவாக்கப்பட்டிருந்தது என்பதையும் நாம் மிகக் கவனமாகப் பார்ப்பது பின் காலனித்துவ இயலுக்கு அவசியம் என்பதை ஸயீட் சுட்டிக் காட்டினார். பின் காலனித்துவ ஆய்வு செய்வதற் கான ஒரு முறையினையும் வரலாற்றியலையும் அவர் உருவாக்கினார். இதன் வழி 'பேரிலக்கியங்களையும்' நாம் கேள்விக்குள்ளாக்க முடிந்தது. ஜேன் ஒஸ்ரின் எழுத்துக்கள் கட்டுடைப்பு ஊடாகவோ அல்லது புதிய வரலாற்றியலுடாகவோ நாம் வாசிப்பது என்பது இப்பொழுது படைப்பை ஏன் குறித்த முறையில் ஒழுங்கமைக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள உதவியாய் அமையும். ஜேன் ஒஸ்ரின் படைப்பை, லீவிஸின் மரபின் பின்னணியில் அணுகாது, வேறு பின்புலங்களோடு அணுகுவது என்பது அவரது மரபின் தொடர்ச்சி யையும் அதேவேளை அதனை உள்ளிருந்தே தகர்க்கும் முறையையும் எமக்குக் காட்டும். ஸயீட் மறுபடியும் மறுபடியும் ஐரோப்பிய இலக்கியத்துக்கும் பண்பாட்டு வடிவங் களுக்கும்தான் திரும்பிச் சென்றார். உள்ளூர் மொழி இலக்கியங்களின் மரபுகளுக்குத் திரும்பிச் செல்வதும் அதேயளவு முக்கியமானது. பின் காலனித்துவ இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சி, பரிணாமம், விலகல்களை புரிந்துகொள்ள இது முக்கியம். தமிழ் போன்ற உள்ளூர் இலக்கியங்களையும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படுபவன வற்றையும் எதிரெதிராக - இருமை எதிர்வாக - பார்க்கிற போக்கு ஒன்றுள்ளது. இந்தப் பார்வை தன்னிச்சையானது மட்டுமன்றி, குறித்த ஒரு கருத்தியலுக்கே சேவை புரிகின்றது.

ஆர். கே. நாராயன் போன்ற எழுத்தாளர்களை தமிழ் மரபினூடாகப் பார்க்க முடியும் என்று நான் வேறோரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். சங்க இலக்கியங்களும் சரி, நாராயன் படைப்புக்களும் சரி, நிலம், வெளி இரண்டும் குறித்து ஒரேவகையான எழுகோள்களுடனேயே இயங்கியுள்ளனர் என்று வாதிட முடியும். எனினும், இத்தகைய ஆய்வுகளை நாம் தீர்க்க முயல வேண்டுமே தவிர, அவை மாயமாய்

மறைந்து விட வேண்டும் என வேண்டிக் கொள்ள முடியாது. பேரா. சிவத்தம்பியுடனான எனது உரையாடல்களும், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட எனது தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயமும் உணர்த்துவது என்னவெனில் ஆங்கில இலக்கியத்துக்கு லீவிஸ் மரபு செய்தவற்றையே - அதாவது மாசற்ற ஒரு பெரும் மரபு இருந்ததான கற்பனை - தமிழுக்கும் நாம் செய்து விட்டோம் என்பதையே. லீவிஸ், இல்லாத ஒரு இறந்த காலத்தைக் கட்டி எழுப்பினார். ஆனால், நிகழ்காலத்துக்கு வலுவூட்ட அது தேவையானதாக இருந்தது. ஆங்கில இலக்கியக் கல்வியைப் பொறுத்தவரை, அதிர்ஷ்டவசமாக வேறு புதிய விசைகள் தோன்றி, மாற்றங்கள், உடைப்புகள், மீள்புனைவு என்பவற்றை நிகழ்த்தின. தமிழில் எந்தளவு இவ்வாறு நடந்தன பற்றி எனக்கு விவரமாகத் தெரியாது. நிறுவனமயமாக்கம் என்பது

இலக்கிய வரலாற்றைப் பற்றிய அணுகுமுறையில் முக்கியமான பங்காற்றியிருக்கிறது என நான் முன்னர் குறிப்பிட்டேன். இலக்கியம் புறவயமான ஒரு கற்கை நெறியின் மையமாக மாறுகிறபொழுது அக்கல்வியின் எல்லைகள் குறித்தும் நாம் பேச வேண்டி இருக்கும். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இது நடந்திருக்கிறது. நடைமுறைத் திறனாய்வு என்பது கருத்தியல் சார்ந்தது தான். இலக்கியத் திறனாய்வு நிறுவன மயப்பட்டபோது சுயதரிசனத்துக்கு ஓரளவு வாய்ப்பிருந்தது என்று கூற முடியும். நாங்கள் செய்வது பற்றி முற்றாகவே சுய தரிசனமுள்ளவர்களாக இருப்பது கடினம். எமது எதிர்காலத் தலைமுறை தான் எம்மை எடைபோட முடியும். எனினும், ஈகிரன் கூறுவது போல, பெருங்கோட்பாடுகள் தோன்றுகிறபோது, வழமையாக இருந்த நிலைமைகளில் 'உடைப்புகள்' ஏற்படுகின்றன என்பதை நாம் உணர வேண்டும். கோட்பாடுகள் உச்சம் பெற்றிருந்த காலத்துக்கூடாக நாம் வந்திருக்கிறோம். இலக்கிய வரலாறு என்பது செல்நெறிகளாலும் இயக்கங்களாலும் கதையாடல்களாக, எடுத்துரைப்புக்களாக எப்படி அமைகின்றன என்பதை நாம் இப்போது பார்க்கிறோம். தொழில்முறை சார்ந்து இலக்கியத்தை அணுகுவது என்பது கருத்தியல் நெருக்கடிகளை மீறி இந்தக் கதையாடல்களைப் பார்க்க எமக்கு உதவுகிறது. ஆங்கில இலக்கியக் கல்வியில் பெரும் முன்னேற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. தமிழிலும் முக்கியமான சாதனைகள் நிகழ்ந்துள்ளன.

[We need to be nourished by the external influences that show us new pathways. At the same time, it is important for us to think about literary histories that shed light on our literatures, both ancient and modern. This prize is in some ways a gesture in that direction.]

[The above essay is a revised version of a talk given on the occasion of the first Chelvanayakam Tamil Prize awarded to Mr. Iravatham Mahadevan in Colombo in June 2004]

ரெஜி சிறிவர்த்தன

இலங்கையின் தலைசிறந்த விமர்சகராகத் திகழ்ந்த ரெஜி சிறிவர்த்தனவின் மறைவு, அபூர்வமான மனித நேயம் மிகுந்த உன்னத சிந்தனையாளனின் இழப்பைக் குறித்து நிற்கிறது. சிங்கள, தமிழ் இனங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகள் கூர்மையுற்று தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான சிந்தனைகள் சிங்களக் கருத்தாடல்களில் மேலாதிக்கம் பெற்றிருக்கும் ஒரு துழலில் ரெஜி சிறிவர்த்தன வாராதுவந்த மாமணிபோலத் திகழ்ந்தவராவார். தமிழ்மக்களின் நியாயமான உரிமைகளுக்காகக் குரலெழுப்பிய இவர், தமிழ்மக்கள் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுவது குறித்தும் ஆழ்ந்த கவலைகொண்டிருந்தார். இலங்கையில் வன்முறைகள் கோர நர்த்தனம் புரிந்தபோது அதற்கு எதிராக ரெஜி சிறிவர்த்தன அயராது போராடி வந்திருக்கின்றார்.

ஆங்கில இலக்கியத்தில் புலமை மிகுந்த ரெஜி சிறிவர்த்தன இலங்கையில் ஆங்கிலம் போதிப்பது தொடர்பாக முன்வைத்த ஆலோசனைகள் புரட்சிகரமானவையாகவே அமைந்தன. யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில், அதன் தொடக்க காலத்தில், அதிதி வீரிவுரையாளராக ஆங்கில இலக்கியம் குறித்து அவர் ஆற்றிய உரைகள் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் மத்தியிலும் ஆசிரியர்

கள் மத்தியிலும் மிகுந்த வரவேற்பை பெற்றிருக்கின்றன. ரஷ்யப் பெருங்கவிஞரான அனா அக்மத்தோவா அவர்களின் உன்னத கவிதைகளை ரஷ்ய மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து நமக்குத் தந்த பணி என்றென்றும் இலக்கிய வரலாற்றில் நிலை பெறத்தக்கதாகும். ரஷ்யக் கவிஞன் புஷ்கினின் கவிதை ஆற்றலில் ஈடுபாடு மிகுந்த ரெஜி உலக இலக்கியத்தில் புஷ்கினின் இடத்தை மிக உயர்வாகவே மதிப்பிட்டிருக்கிறார். ஸ்பானிஷ், பிரெஞ்சு, இத்தாலி, ரஷ்ய மொழிகளைத் தானே கற்று அந்த மூலமொழிகளில் இருந்து இலக்கியங்

களைச் செம்மையாக ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பதில் அவர் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உழைத்திருக்கிறார். அமரர் கந்தசாமி படுகொலை செய்யப்பட்டபோது ரெஜி சிறிவர்த்தன ஆற்றிய இரங்கல் உரை மனித உரிமைகளும் வன்முறைகளும் பற்றிய கூர்மையான ஆய்வாகவே அமைந்தது. 'போர்வீரனுக்காக காத்திருத்தல்' என்ற ரெஜி சிறிவர்த்தனவின் கவிதை வன்முறையின் வலன்பின்னலில் நம்கால சூழல்கள் சிக்கிக் கொண்டுவிட்ட துயரத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. 1971ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கிளர்ச்சியை அடுத்து மனித உரிமைகள் அரசினால் மிக மோசமாக மீறப்பட்டபோது அதற்கு எதிராக மனித உரிமைகள் இயக்கத்தை ரெஜி கட்டியெழுப்பினார். மிக ஆழ்ந்த சிந்தனையாளரான ரெஜி சிறிவர்த்தன கொண்டிருந்த அரசியல் ஈடுபாட்டினை சோவியத் ரஷ்யாவின் உடைவுபற்றிய அவரது நுணுக்கமான ஆய்வுநூல் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

நீண்டகாலமாக அரசியல் குறித்தும் இலக்கியம் குறித்தும் ரெஜி சிறிவர்த்தன எழுதிய ஆக்கங்களைத் தொகுக்கும் பணியில் மார்க்சிய அறிஞரும் பத்திரிகையாளரும் விமர்சகருமான ஏ.ஜே. கனகரட்னா தற்போது ஈடுபட்டுள்ளார். அரசியலும் சமூகமும், இலக்கியமும் சமூகமும் என்ற தலைப்புகளில் இருவேறு தொகுதிகளாக அவை கொழும்பிலுள்ள இனத்துவ ஆய்வுக்கான சர்வதேச நிலையத்தினால் விரைவில் வெளியிடப்படவுள்ளன.

சிங்கள, தமிழ் இனங்களுக்கு இடையிலான மோதலுக்காக என்றென்றும் மனம் வருந்திய ஒரு மாமனிதனின் மறைவு ஈழத்தமிழர்களுக்குப் பேரிழப்பே ஆகும்.

கனடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டமும் ரொறொனரோ பல்கலைக் கழக தென்னாசியக் கழகமும் இணைந்து வழங்கும் 2004 ஆம் ஆண்டிற்கான இயல் விருது இம்முறை திரு பத்மநாப ஐயருக்கு அளிக்கப்படுகின்றது. அவரின் தமிழ்த் தொண்டு வகைமைப்பாட்டிற்குள் அடங்க மரூககும் அதேவேளை பலா கால் பதிககாத புதிய தடம். ஏற்கெனவே கந்தர ராமசாமி, கே. கணேஷ், வெங்கட் சாமிநாதன் ஆகியோர் இயல் விருது பெற்றவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஒருவர், தமிழுக்கு ஆற்றிய வாழ் நாள் சேவைக்காக இயல் விருது வழங்கப்படுகிறது. இவ்விருதுடன் 1500 கனடியன் டாலரும் 2005 யூன் மாதம் ரொறொனரோ பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெறும் விழாவில் அளிக்கப்படும் என்பதை இலக்கியத் தோட்டம் அறியத் தருகின்றது.

***

காலம் வாழ்த்துகிறது

நாற்பது ஆண்டுகளாக பல தியாகங்களுக்கு மத்தியில், தன்னலமற்ற, முழுநேரப் பணி போல, ஈழத் தமிழ் நூல் வெளியீடு, தொகுப்பு வெளியீடு, ஈழ எழுத்தாளர்களை பொது நீரோட்டத்திற்கு அறிமுகம் செய்தல், ஆங்கிலத்தில் தமிழ்ப் படைப்புகளை மொழியாக்கம் செய்ய வைத்துப் பிரசுரித்தல், எழுத்தாளர்களை லண்டன் வரவழைத்து உபசரித்தல் போன்ற உத்தம செயல்களால் தன்னிகரற்று, உயர்ந்து நிற்பவர் திரு பத்மநாப ஐயர். தமிழ்த் தொண்டாற்றும் இளமை குன்றாத் தமிழ்ப் பிரியர். பகலும் இரவும் விழித்திருந்து தமிழ் உலகத் தொடர்பு பேணும் தமிழ்த் தொண்டர். தமிழ் அவர் மூச்சென்றால் மிகையல்ல. அவருக்கு கனடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டமும் ரொறொனரோ பல்கலைக் கழகத் தென்னாசியக் கழகமும் சேர்ந்து வழங்கும் இயல் விருது கிடைத்தமை பொருத்தமானதே. அதில் "காலம்" மகிழ்ச்சி கொள்கின்றது. அவரை வாழ்த்துகின்றது.

நண்பன் உமாகாந்தனுக்கு அஞ்சலி

காலத்தின் நண்பனும் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் முதல் சஞ்சிகையான தமிழ் முரசின் ஆசிரியருமான அன்பு நண்பன் உமாகாந்தனுக்கு காலத்தின் கண்ணீர் அஞ்சலி.

ஸீட்டிற்காரா
கடனாகுள் பெற

MORTGAGE
416.430.0111

Fax: 416.430.0222

Siva Ratnasingam

Mortgage Specialist

invis "low mortgage rates are just the beginning..."

2857 Lawrence Ave. E. #4 (2nd Floor)

வீடு வாங்க விற்க / Mortgage

Don't Just Sit There... Get Moving! Find Karuna @ 416.430.0111

**Karuna
Gopalapillai**
Sales Representative

**Buy and Sell Homes &
to do your Income Tax**

416.430.0111

Fax: 416.430.0222

2857 Lawrence Ave. E. #4

Head Office.: 416.293.1100

900 Middlefield Rd., Suite 4A, Toronto ON., M1V 4X1

தமிழர் மத்தியில்

AMIDST TAMILS

thamila.com

நென்று முதல்...

2005

nanda publications inc

Year free issue வருட
16th வது வெளியீடு
Year free issue வருட
16th வது வெளியீடு

WORLD'S FIRST BUSINESS DIRECTORY FOR TAMILS

"WE MADE HISTORY"